
ORIC BATES
ET MANV ET CORDE
EX LIBRIS

Charles E. [illegible]
1879

THEOCRITI,

BIONIS, ET MOSCHI

CARMINA

BUCOLICA.

GRAECE & LATINE.

EX EDITIONE

L. C. VALCKENAER.

EDINBURGI:
E PRELO ACADEMICO.
VENEUNT APUD JOANNEM THOMSON JUN. ET SOCIOS.

1810

LECTORI S.

THEOCRITI, pastoralis carminis principis, editionibus nitida forma etiamque maculis carentibus, hic loci nunquam visis et ullibi, creditur, comparatu difficilibus, rem studiosis Linguae Græcæ acceptam facturum, si publici juris opera hujus insignis Poetae cum Bionis et Moschi carminibus faceret, secum Editor reputavit. Ut hoc munus sibi assumptum aliquo modo consequeretur, editionem horum Poetarum modico sumptu praeparare et nitidissima forma exhibere statuit. Visum est Valckenarianam Ed. utpote præstantissimam sequi, et Latinam interpretationem, semper exulandam, hic autem minime nocituram, quippe quae strictis numeris et nunquam ad verbum reddita est, ad finem ablegare. Post hanc, imitationem Idyllii xv Theocr. lepide et feliciter a Roberto Lloyd, Poeta Anglo, factam, subjicere, ut mores hominum sæculis remotis inspicientibus videatur, quam simillima sint et levitas, et protervitas et insatiabi-

le desiderium omnes apparatus et pompas magnificentiores visendi muliercularum temporibus Theocriti iis quæ hodie magnis civitatibus undique oculis et auribus obtruduntur. Haec editio igitur, hoc modo praeparata, tibi, benigne Lector, obtenditur, ut legas et relegas et fruaris. Vale.

Edinburgi: 4 Id.
Decembr. 1810

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

ΘΥΡΣΙΣ ἢ ΩΔΗ.

Εἰδύλλιον α΄.

ΘΥΡΣΙΣ ποιμὴν, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
Ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται· ἁδὺ δὲ καὶ τὺ
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.
Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ.
Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὶ καταῤῥεῖ
Ἁ χίμαρος. χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμέλξῃς.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἅδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς
Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἴιδα δῶρον ἄγωνται,
Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας· αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ
Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄιν ὕστερον ἀξῇ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῆς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τᾷδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον. αἵ τε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν
Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται· ἐντί γε πικρὸς,
Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Ἀλλὰ (τὺ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα ᾔδες,
Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας,)
Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα, τῶ τε Πριήπω
Καὶ τᾶν Κρανιάδων κατεναντίον, ᾇπερ ὁ θῶκος
Τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἰ δέ κ' ἀείσῃς,
Ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων,
Αἶγά τί τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Ἃ, δύ' ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας·
Καὶ βαθὺ κισσύβιον, κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ,
Ἀμφῶες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον·
Τῷ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς,
Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἁ δὲ κατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ἔντοσθεν δὲ γυνὰ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· πὰρ δέ οἱ ἄνδρες
Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
Νεικείουσ' ἐπέεσσι· τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς.
Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος

Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
Λεπρὰς, ἐφ' ᾇ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει
Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.
Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν·
Ὧδέ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἅβας.
Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος
Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά·
Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες· ἁ μὲν ἀν' ὄρχως
Φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον· ἁ δ', ἐπὶ πήραν
Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν
Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτέ τι πήρας,
Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
Παντᾷ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,
Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
Ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
Οὐδ' ἔτι πα ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
Ἄχραντον, τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,
Αἴκεν μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
Κοὔ τοι τὶ φθονέω· πόταγ', ὠ 'γαθέ. τὰν γὰρ ἀοιδὰν
Οὔτι πα εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελαθόντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

Θύρσις, ὅδ' ὡ 'ξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἁδ' ἁ φωνά.
Πᾷ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾷ ποκα, Νύμφαι;
Ἦ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα; ἢ κατὰ Πίνδω;
Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ἀνάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιὰν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
Τῆνον χὠ 'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος, εἶπε δὲ, Δάφνι,
Τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὦ 'γαθὲ, τόσσον ἔρασσαι;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ᾡπόλοι ἦνθον.
Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
Κἤφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἁ δέ τε κώρα,
Πᾶσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,

(Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)
Ζαλοῖσ'· ἆ δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί.
Βώτας μὰν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας·
Ὡπόλος, ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται,
Τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δ', ἐπεὶ κ' ἐσορῇς τὰς παρθένους οἷα γελεῦντι,
Τάκεαι ὀφθαλμὼς, ὅτι ὠ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
Τὼς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὑτῷ
Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθέ γε μὰν ἁδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
Κῆπε, τὺ θὴν τὸν Ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγίξειν·
Ἆρ' οὐκ αὐτὸς Ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τὰν δ' ἄρα χ' ὁ Δάφνις ποταμείβετο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής·
Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ', ἅλιον ἄμμι δεδύκειν.
Δάφνις κ' ἐν ἀΐδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἕρπε ποτ' Ἴδαν,
Ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν· τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡραῖος χ' Ὤδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,
Καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία τἆλλα διώκει.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Αὖτις ὅπως στασῇ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα,

Καὶ λέγε, τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ' ἀν' ὕλαν,
Οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμὼς, οὐκ ἄλσεα· χαῖρ' Ἀρέθοισα,
Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος, ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ Πὰν Πὰν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,
Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελὰν, Ἑλίκας δὲ λίπε Ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ἔνθ', ὦ 'ναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν
Ἐκ καρῶ σύριγγα καλὰν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν.
Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Ἅϊδος ἕλκομαι ἤδη.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
Ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὰς κύνας ὥλαφος ἕλκοι,
Κὴξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Χὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν· χὠ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα
Τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὥς μιν ἀμέλξας
Σπείσω ταῖς Μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πλῆρές τοι σχαδόνων· καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
Ἁδεῖαν· τέττιγος ἐπεὶ τύ γα φέρτερον ᾄδεις.
Ἠνίδε τοι τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡρᾶν πεπλύσθαί νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.
Ὧδ' ἴθι Κισσαίθα, τὺ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

Εἰδύλλιον β'.

Πᾷ μοι ταὶ δάφναι, φέρε Θέστυλι· πᾷ δὲ τὰ φίλτρα,
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,

Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἥκει,
Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές,
Οὐδὲ θύρας ἄῤῥαξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλᾳ
Ὤιχετ' ἔχων ὅ, τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἅ, τ' Ἀφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω· καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλά, Σελάνα,
Φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἅσυχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι,
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταῦθ' ἕρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκης
Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε
Θέστυλι δειλαία· πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἦ ῥά γέ τοι, μυσαρά, καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
Πάσσ', ἅμα καὶ λέγε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα, καππυρίσασα,
Κἠξαπίνας ἅφθη, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς·
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις·

Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας
Ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέραισι θύραισιν.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὺ δ' Ἄρτεμι καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ
Κινήσαις κ' ἀδάμαντα, καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἠνίδε σιγῇ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
Ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγῇ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία,
Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἐς τρὶς ἀποσπένδω, καὶ τρὶς τάδε, πότνια, φωνῶ·
Εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται, εἴτε καὶ ἀνὴρ,
Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον ποκὰ Θησέα φαντὶ
Ἐν-Δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμω Ἀριάδνας.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι· τῷ δ' ἔπι πᾶσαι
Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.
Ὣς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι
Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῆς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τᾷδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον. ᾇ τε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τᾷδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, ὐ θέμις ἄμμιν
Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται· ἐντί γε πικρὸς,
Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Ἀλλὰ (τὺ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας,)
Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα, τῶ τε Πριήπω
Καὶ τᾶν Κρανιάδων κατεναντίον, ᾇπερ ὁ θῶκος
Τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἰ δέ κ' ἀείσῃς,
Ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων,
Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Ἃ, δύ' ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας·
Καὶ βαθὺ κισσύβιον, κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ,
Ἀμφῶες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον·
Τῷ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς,
Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἁ δὲ κατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ἐντοσθεν δὲ γυνὰ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· πὰρ δέ οἱ ἄνδρες
Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
Νεικείευσ' ἐπέεσσι· τὰ δ' ὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς.
Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος

Δηθὰ κυλαιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
Λεπρὰς, ἐφ' ᾇ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει
Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.
Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν·
[r]Ὧδέ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἅβας.
Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος
Πυρναίαις σαφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά·
Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
[s]Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες· ἁ μὲν ἀν' ὄρχως
Φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον· ἁ δ', ἐπὶ πήραν
Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον ὠ πρὶν ἀνήσειν
Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτέ τι πήρας,
Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,
Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
Τῶ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
[t]Ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
Οὐδ' ἔτι πα ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
[u]Ἄχραντον, τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,
Αἴκα μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
Κοὔ τοι τὶ φθονέω· πόταγ', ὦ 'γαθέ. τὰν γὰρ ἀοιδὰν
Οὔτι πα εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελαθόντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

[x]Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

Θύρσις, ὅδ' ὡ 'ξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἁδέα φωνά.
Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ ποκα, νύμφαι;
Ἦ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα; ἢ κατὰ Πίνδω;
Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον ἄχετ' Ἀνάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιάν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
Τῆνον χὠ 'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος, εἶπε δέ, Δάφνι,
Τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὠ 'γαθέ, τόσσον ἔρασσαι;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ᾡπόλοι ἦνθον.
Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
Κἤφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἁ δέ τε κώρα,
Πάσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,

("Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)
Ζαλοῖσ'· ἆ δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐσσί.
Βώτας μὰν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας·
Ὡπόλος, ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται,
Τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι ὀ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δ', ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένους οἷα γελεῦντι,
Τάκεαι ὀφθαλμὼς, ὅτι ὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
Τὼς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῶ
Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθέ γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
Κῆπε, τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν·
Ἆρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τὰν δ' ἄρα χ' ὡ Δάφνις ποταμείβετο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής·
Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ', ἅλιον ἄμμι δεδύκειν.
Δάφνις κ' ἐν ἀΐδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἕρπε ποτ' Ἴδαν,
Ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν· τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡραῖος χ' Ὤδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,
Καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία τἄλλα διώκει.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Αὖτις ὅπως στασῇ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα,

Καὶ λέγε, τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις ὐκ ἔτ' ἀν' ὕλαν,
Οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμὼς, ὐκ ἄλσεα· χαῖρ' Ἀρέθοισα,
Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος, ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ Πὰν Πὰν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,
Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελὰν, Ἑλίκας δὲ λίπε Ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαςόν.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ἔνθ', ὦ 'ναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν
Ἐκ καρῶ σύριγγα καλὰν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν.
Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Ἄϊδος ἕλκομαι ἤδη.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
Ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνέικαι,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὰς κύνας ὥλαφος ἕλκοι,
Κἠξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Χὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν· χὼ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα
Τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὥς μιν ἀμέλξας
Σπείσω ταῖς Μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πλῆρές τοι σχαδόνων· καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
Ἀδεῖαν· τέττιγος ἐπεὶ τύ γα φέρτερον ᾄδεις.
Ἠνίδε τοι τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡρᾶν πεπλύσθαί νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.
Ὧδ' ἴθι Κισσαίθα, τὺ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

Εἰδύλλιον β'.

Πᾷ μοι ταὶ δάφναι, φέρε Θέστυλι· πᾷ δὲ τὰ φίλτρα,
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,

Ὃς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ᾧ τάλας οὐδέποθ' ἥκει,
Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές,
Οὐδὲ θύρας ἄῤῥαξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλᾳ
Ὤχετ' ἔχων ὅ, τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἅ, τ' Ἀφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω· καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλά, Σελάνα,
Φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι,
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταῦθ' ἕρδοισα χερείονα μήτέ τι Κίρκης
Μήτέ τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε
Θέστυλι δειλαία· πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἦ ῥά γέ τοι, μυσαρά, καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
Πάσσ', ἅμα καὶ λέγε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα, καππυρίσασα,
Κἠξαπίνας ἅφθη, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς·
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις·

Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας
Ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὺ δ', Ἄρτεμι, καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ
Κινήσαις κ' ἀδάμαντα, καὶ εἴτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἠνίδε σιγῇ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
Ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγῇ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία,
Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἐς τρὶς ἀποσπένδω, καὶ τρὶς τάδε, πότνια, φωνῶ·
Εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται, εἴτε καὶ ἀνήρ,
Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον ποκὰ Θησέα φαντὶ
Ἐν Δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμω Ἀριάδνας.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι· τῷ δ' ἔπι πᾶσαι
Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.
Ὣς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι
Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,

Ὠ 'γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἶ αἶ, Ἔρως ἀνιαρὲ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

Ἶυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Σαῦραν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ.
Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, ἇς ἔτι καὶ νῦν
Ἐκ θυμῶ δέδεμαι (ὁ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ·)
Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, τὸ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.

Ἶυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὴ μώνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;
Ἦνθ' ἁ τῶ 'Υβούλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξὼ
Ἄλσος ἐς Ἀρτέμιδος· τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν, ἐν δὲ λέαινα.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἁ Θευχαρίλα, Θρᾶσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις,
Ἀγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο, καὶ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος
Ὡμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Καμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἤδη δ' εὖσα μέσαν κατ' ἀμαξιτὸν, ᾇ τὰ Λύκωνος,
Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειάς,

Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ Σελάνα,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπῦσι.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κὐδ' ἔτι πομπᾶς
Τήνας ἐφρασάμαν, ὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον
Ἔγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·
Κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα, καὶ δέκα νύκτας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα,
Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ·
Ἔῤῥευεν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρασα;
Ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅτις ἐπᾷδεν;
Ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' οὕτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
Εἶδ' ἄγε Θέστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος.
Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος· ἀλλὰ μολοῖσα
Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Κἠπεί κά νιν ἰόντα μάθοις μόνον, ἅσυχα νεῦσον,
Κἦφ' ὅτι Σιμαίθα τυ καλεῖ, καὶ ὑφάγεο τᾷδε.
Ὡς ἐφάμαν· ἁ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων

Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δέ μιν ὡς ἐνόησα
Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,

(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα)
Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
Ἱδρώς μευ κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
Οὐδέ τι φωνῆσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
Κνυζεῦνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὰν χρόα πάντοθεν ἴσα.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὁ ἄστοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας,
Ἕζετ' ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἑζόμενος φάτο μῦθον·
Ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγώ θην
Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,
Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἢ 'μὲ παρῆμεν.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Ἦνθον γὰρ κήγὼν, ναὶ τὸν γλυκὺν, ἦνθον, ἔρωτα,
Ἢ τρίτος ἠὲ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς,
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
Πάντοσε πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Καί μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι.
Εὗδον δ', εἴ κε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα·

Εἰ δ' ἄλλᾳ μ' ὠθεῖτε, καὶ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ,
Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν·
Καὶ, μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἵλευ,
Ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
Αὔτως ἡμίφλεκτον· Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίου
Πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο,
Καὶ νύμφαν ἐφόβησ', ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
Ἀνέρος. ὣς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἁ ταχυπειθὴς
Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων·
Καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα
Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες ἁδύ.
Χ' ὡς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω.
Κοὔτέ τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθὲς,
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῳ· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας,
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς,
Σάμερον, ἁνίκα πέρ τε ποτ' ὠρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι·
Κἦπέ μοι ἄλλά τε πολλὰ καὶ ὡς ἄρα Δέλφις ἐραται·
Κἤτέ μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς,
Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν· ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
Ἀκράτῳ ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων·
Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδειν.

Ταῦτά μοι ἁ ξεῖνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής.
Ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν.
Νῦν δέ τι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧτε νιν οὐδέποκ' εἶδον·
Ἦ ῥ' οὐκ ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται;
Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἰ δ' ἔτι κἠμὲ
Λυπῇ, τὰν Ἀΐδαο πύλαν, ναὶ Μοίρας, ἀραξεῖ.
Τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλους,
Πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν.
Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι
Ἀστέρες, εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

ΑΙΠΟΛΟΣ, ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

Εἰδύλλιον γ'.

ΚΩΜΑΣΔΩ ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ', ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύξῃ.
Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλὶ, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο κατ' ἄντρον
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;

Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,
Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαι με ποιησεῖς.
Ἠνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
Ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τυ· καὶ αὔριον ἄλλά τοι οἰσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. αἴθε γενοίμαν
Ἁ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ τὰν πτέριν, ᾇ τὺ πυκάσδῃ.
Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῷ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ·
Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστίον ἄχρις ἰάπτει.
Ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ κυανόφρυ
Νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Τὸν στέφανον τῖλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
Τόν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις·
Ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
Τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι,
Ὧπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς.
Κἤκα μὴ 'ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται.
Ἔγνων πρὰν, ὅκα, μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν,
Ἀλλ' αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις,
Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὕνεκ' ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι· τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως
Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.

Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ
Αὐτάν; ᾀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς·
Καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντί.
Ἱππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυεν· ἁ δ' Ἀταλάντα
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἅλατ' ἔρωτα.
Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἆγε Μελάμπους
Ἐς Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνησιν ἐκλίνθη
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.
Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ οὕτως Ὤδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μαστοῖο τίθητι;
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων· ζαλῶ δέ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
Ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.
Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὶν δ' οὐ μέλει. οὐκ ἔτ' ἀείδω,
Κεισεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

ΝΟΜΕΙΣ.

Εἰδύλλιον δ'.

ΒΑΤΤΟΣ καὶ ΚΟΡΥΔΩΝ.

ΒΑΤΤΟΣ.

ΕἸΠΕ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κἠμὲ φυλάσσει,

ΒΑΤΤΟΣ.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ᾤχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδειν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Κἤμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Κ' ᾤχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μᾶλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαῖαί γ' αὗται. τὸν βουκόλον ὡς κακὸν εὗρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἦ μὰν δειλαῖαί γε· καὶ οὐκ ἔτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τήνας μὲν δή τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
Τὠστία. μὴ πρῴκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ Δᾶν· ἀλλ' ὄκα μέν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι·
Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ.

Λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πύῤῥιχος· αἴθε λάχοιεν
Τοὶ τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὄκκα θύωντι
Τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Καὶ μὰν ἐς στομάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσκω,

Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον· ὅπα καλὰ πάντα φύοντι,
Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ.

Φεῦ, φεῦ· βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων,
Εἰς Ἀΐδαν, ὅκα καὶ τὺ κακᾶς ἠράσσαο νίκας.
Χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἄν ποκ' ἐπάξω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ τήνα γ', οὐ νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτὰς,
Κεῦ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύῤῥω.
Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἅ τε Ζάκυνθος,
Καὶ τὸ ποταῷον τὸ Λακίνιον, ᾧπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας.
Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἆγε πιάξας
Τᾶς ὁπλᾶς, κἤδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
Μακρὸν ἀνάϋσαν, χὡ βωκόλος ἐξεγέλαξεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλὶ, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
Λασεύμεσθ'· ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας.
Αἲ αἲ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Θαρσεῖν χρὴ, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον.
Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν· ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
Χὼ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θαρσέω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. σίτθ' ὁ λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτθ' ἁ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσακούεις;
Ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν· ἴδ' αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπει.
Αἴθ' ἦς μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαί μ', ὦ Κορύδων, ποττῶ Διός· ἁ γὰρ ἄκανθα
Ἁρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὡς δὲ βαθεῖαι
Ταὶ ἀτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο·
Ἐς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναί, ναί, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἅδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὁσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα· καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ὄρος ὅκχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε·
Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἴπ' ἄγε μ' ὦ Κορύδων, τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει
Τήναν τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποκ' ἐκνίσθη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀκμάν γ' ὦ δειλαῖε· πρώαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθὼν
Καὶ ποτὶ τᾷ μάνδρᾳ κατελάμβανον ἆμος ἐνάργει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὖγ' ὦ 'νθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις
Ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ ἢ ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον ε'.

ΚΟΜΑΤΑΣ καὶ ΛΑΚΩΝ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἶγες ἐμαὶ τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν
Φεύγετε τὸν Λάκωνα· τό μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε
Τόν μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὰν ποίαν σύριγγα; τὺ γάρ πόκα, δῶλε Συβάρτα,
Ἐκτάσω σύριγγα; τί δ'; οὐκέτι σὺν Κορύδωνι
Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ.

Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ 'λεύθερε. τὶν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔσχε νάκος; εἰπὲ Κομάτα·
Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότᾳ ἧς τοι ἐνεύδειν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἁνίκ' ἔθυσε
Ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα· τὺ δ', ὦ κακὲ, καὶ τόκ' ἐτάκευ
Βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.

ΛΑΚΩΝ.

Οὔ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, οὐ σέ γε Λάκων
Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαιθίδιος· ἢ κατὰ τήνας
Τᾶς πέτρας, ὤνθρωπε, μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἁλοίμαν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ μὰν οὔτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας, ὦ 'γαθὲ, νύμφας,
(Αἵτ' ἐμὶν ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν)
Οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

ΛΑΚΩΝ.

Αἴ τοι πιστεύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν.
Ἀλλ' οὖν αἴκα λῇς ἔριφον θέμεν (ἐντὶ μὲν οὐδὲν
Ἱερόν) ἀλλά γέ τοι διαείσομαι, ἔστε κ' ἀπείπῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὗς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισε· ἠνίδε κεῖται
Ὤριφος· ἀλλ' ἄγε, καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἄμμιν;
Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δὲ, παρεύσας
Αἰγὸς πρωτοτόκοιο, κακὰν κύνα δήλετ' ἀμέλγειν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τὺ, πεποίθει,
Σφὰξ βομβέων τέττιγος ἐναντίον· ἀλλὰ γὰρ οὔ τοι
Ὥριφος ἰσοπαλής· τὺ (ἴδ' ὁ τράγος) οὗτος ἔρισδε.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ σπεῦδ'· οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλπεαι· ἅδιον ᾀσῇ
Τᾷδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τἄλσεα ταῦτα καθίξας.
Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ καταλείβεται· ὧδε πεφύκη
Ποία, χ' ἁ στιβὰς ᾇδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' οὔ τι σπεύδω· μέγα δ' ἄχθομαι, εἰ τύ με τολμῇς
Ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπειν, ὅν ποκ' ἐόντα
Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον· ἴδ' ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει.
Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ τεῦς τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας
Μέμναμ', ὦ φθονερὸν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὔτως;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεις· αἱ δὲ χίμαιραι
Αἵδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὗδε ταφείης.
Ἀλλὰ γὰρ ἕρφ᾽ ὧδ᾽, ἕρπε· καὶ ὕστατα βωκολιαξῇ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐχ ἑρψῶ τηνεῖ· τούτῳ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι·
Ἔνθ᾽ ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο· ταὶ δ᾽ ἐπὶ δένδρων
Ὄρνιχες λαλαγεῦντι· καὶ ἁ σκιὰ οὐδὲν ὁμοία
Τᾷ παρὰ τίν· βάλλει δὲ καὶ ἁ πίτυς ὑψόθε κώνους·

ΛΑΚΩΝ.

Η μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾷδε πατησεῖς,
Αἴκ᾽ ἔνθης, ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγεῖαι
Ταὶ παρὰ τὶν ὄσδοντι κακώτερον ἢ τύ περ ὄσδεις.
Στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
Ταῖς νύμφαις· στασῶ δὲ καὶ ἀδέος ἄλλον ἐλαίω.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἰ δέ κε καὶ τὺ μόλῃς, ἁπαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς,
Καὶ γλάχων᾽ ἀνθεῦσαν· ὑπεσσεῖται δὲ χιμαιρᾶν
Δέρματα, τῶν παρὰ τὶν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν.
Στασῶ δ᾽ ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος,
Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί᾽ ἐχοίσας.

ΛΑΚΩΝ.

Αὐτόθι μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσδευ·
Τὰν σαυτῶ πατέων, ἔχε τὰς δρύας. ἀλλὰ τίς ἄμμε
Τίς κρινεῖ; αἴθ᾽ ἔνθοι ποθ᾽ ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐδὲν ἐγὼ τήνῳ ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
Αἰ λῇς, τὸν δευτόμον βωστρήσομες, ὃς τὰς ἐρείκας
Τήνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχίσδεται· ἐντὶ δὲ Μόρσων.

ΛΑΚΩΝ.

Βωστρέωμες.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὺ κάλει νιν.

ΛΑΚΩΝ.

Ἴθ' ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον
Τᾷδ' ἐνθών· ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες ὅστις ἀρείων
Βωκολιαστάς ἐντι. τὺ δ', ὦ 'γαθὲ, μήτ' ἐμὲ, Μόρσων,
Ἐν χάριτι κρίνῃς, μήτ' ὦν τυ γα τοῦτον ὀνάσῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ναὶ, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, Μόρσων φίλε, μήτε Κομάτᾳ
Τὸ πλέον ἰθύνῃς, μήτ' ὦν τύ γα τῷδε χαρίξῃ·
Ἅδε τοι ἁ ποίμνα τῶ Θουρίω ἐντὶ Συβάρτα·
Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῇς, φίλε, τῶ Συβαρίτα.

ΛΑΚΩΝ.

Μή τύ τις ἠρώτα, ποττῶ Διὸς, αἴτε Συβάρτα,
Αἴτ' ἐμόν ἐστι, κάκιστε, τὸ ποίμνιον; ὡς λάλος ἐσσί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βέντισθ' οὗτος, ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω,

Κοὐδὲν καυχέομαι· τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.

ΛΑΚΩΝ.

Εἶα λέγ', ἔτι λέγεις· καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις
Ζῶντ' ἄφες· ὦ Παιάν, ἦ στωμύλος ἦσθα Κομάτα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μῶσαί με φιλεῦντι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδὸν
Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἔθυσα.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἔμ' Ὡπόλλων φιλέει μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ
Κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω·
Καί μ' ἁ παῖς ποθορεῦσα, τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις;

ΛΑΚΩΝ.

Φεῦ, φεῦ, Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ
Τυρῶ, καὶ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας παρελεῦντα, καὶ ἁδύ τι ποππυλιάσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν
Ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐντὶ κυνόσβατος οὐδ' ἀνεμώνα
Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνδηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκη.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀρομαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι
Λεπρὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Κἠγὼ μὲν δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν,
Ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών· τηνεὶ γὰρ ἐφίσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὁππόκα πέξω
Τὰν οἶν τὰν πέλλαν, Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ᾇ τε μυρῖκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς οὗτος ὁ Κώναρος, ἅ τε Κιναίθα,
Τουτεὶ βοσκησεῦντι ποτ' ἀντολάς, ὡς ὁ Φάλαρος;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἐντὶ δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἐντὶ δὲ κρατὴρ
Ἔργον Πραξιτέλευς· τᾷ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.

ΛΑΚΩΝ.

Χ' ἁμῖν ἐντὶ κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει·
Ὃν τῷ παιδὶ δίδωμι, τὰ θηρία πάντα διώκειν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀκρίδες, αἵ τὸν φραγμὸν ὑπερπηδῆτε τὸν ἁμὸν,
Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ ἆβαι.

ΛΑΚΩΝ.

Τοὶ τέττιγες, ὁρῆτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω·
Οὕτω κ' ὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτάς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἵ τὰ Μίκωνος
Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἳ, τὰ Φιλώνδα
Σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηνέμιοι ποτέονται.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἦ οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγὼν τὺ κατήλασα, καὶ τὺ σεσαρὼς
Εὖ ποτεκιγκλίσδευ, καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας;

ΛΑΚΩΝ.

Τοῦτο μὲν οὐ μέμναμ'· ὅκα μάν ποκα τῇδε τὺ δήσας
Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἤδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· οὐχὶ παρήσθευ;
Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠγὼ μὲν κνίσδω, Μόρσων, τινά· καὶ τὺ δὲ λεύσσεις.
Ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρυσσέ νυν ἐς τὸν Ἄλεντα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα, καὶ τὺ δὲ, Κρᾶθι,
Οἴνῳ πορφύροις, τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνίκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Ῥείτω χ' ἁ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι· καὶ τὸ ποτ' ὄρθρον
Ἁ παῖς ἀνθ' ὕδατος τᾷ κάλπιδι κηρία βάψαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι.
Καὶ σχῖνον πατέοντι, καὶ ἐν κομάροισι κέχυνται.

ΛΑΚΩΝ.

Ταῖσι δ' ἐμαῖς ὀΐεσσι πάρεστι μὲν ἁ μελίτεια
Φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥοδόκισσος ἐπανθεῖ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρὰν οὐκ ἐφίλασε,
Τῶν ὤτων καθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ ὅκ' αὐτῷ
Τὰν σύριγγ' ὤρεξα, καλόν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδειν,
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὺ δ', ὦ τάλαν, ἐσσὶ φιλεχθής.

ΜΟΡΣΩΝ.

Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα. τὶν δὲ Κομάτα,
Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὺ δὲ, θύσας
Ταῖς νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πεμψῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα· κἠγὼν γὰρ ἴδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ
Καττῶ Λάκωνος τῶ ποιμένος, ὅττι ποκ' ἤδη
Ἀνυσάμαν τὰν ἀμνόν· ἐς οὐρανὸν ὔμμιν ἁλεῦμαι.
Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κεροῦχίδες· αὔριον ὔμμε
Πάσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας.
Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορύτιλος, εἴ τιν' ὀχευσεῖς
Τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἤ γ' ἐμὲ καλλιερῆσαι
Ταῖς Νύμφαις τὰν ἀμνόν. ὅδ' αὖ πάλιν· ἀλλὰ γενοίμαν,
Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον ς'.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ ΔΑΦΝΙΣ.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν ποκ', Ἄρατε, συνάγαγον· ἦς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
Πυῤῥὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
Ἑσδόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι τοιάδ' ἄειδον.
Πρᾶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρᾶτος ἔρισδεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια
Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
Καὶ τύ νιν οὐ ποθόρησθα τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι
Ἁδέα συρίσδων. πάλιν ἅδ', ἴδε, τὰν κύνα βάλλει,
Ἅ τοι τᾶν οἴων ἕπεται σκοπός· ἁ δὲ βαΰσδει
Εἰς ἅλα δερκομένα· τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει,
Ἅσυχα καχλάζοντος ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
Φράζεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ
Ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
Ἁ δὲ καὶ αὐτόθι τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἁνίκα φρύττει·
Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει.
Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον· ἦ γὰρ ἔρωτι
Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
Τῷ δ' ἔπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν·

ΔΑΜΟΙΤΑΣ.

Εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἁνίκ᾽ ἔβαλλε,
Κοὔ μ᾽ ἔλαθ᾽, οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ᾧ ποθόρημι
Ἐς τέλος. αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος, ἔχθρ᾽ ἀγορεύων,
Ἐχθρὰ φέροιτο ποτ᾽ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.
Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι,
Ἀλλ᾽ ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ᾽ ἔχειν· ἁ δ᾽ ἀΐοισα
Ζαλοῖ μ᾽, ὦ Παιὰν, καὶ τάκεται· ἐκ δὲ θαλάσσας
Οἰστρεῖ παπταίνοισα ποτ᾽ ἄντρά τε καὶ ποτὶ ποίμνας.
Σῖγα δ᾽ ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί· καὶ γὰρ, ὅκ᾽ ἤρων
Αὐτᾶς, ἐκνυζῆτο ποτ᾽ ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα.
Ταῦτα δ᾽ ἴσως ἐσορεῦσα ποιεῦντά με πολλάκι πεμψεῖ
Ἄγγελον. αὐτὰρ ἐγὼ κλαξῶ θύρας, ἔστε κ᾽ ὀμόσσῃ
Αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ᾽ ἐπὶ νάσω.
Καὶ γάρ θην οὐδ᾽ εἶδος ἔχω κακὸν, ὥς με λέγοντι.
Ἦ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον· (ἦς δὲ γαλάνα)
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ᾽ ἐμὶν ἁ μία κώρα
(Ὡς παρ᾽ ἐμὶν κέκριται) κατεφαίνετο· τῶν δέ τ᾽ ὀδόντων
Λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.
Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον·
Ταῦτα γὰρ ἁ γραία με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν,
Ἃ πρᾶν ἀμάντεσσι παρ᾽ Ἱπποκόωντι ποταύλει.

Τόσσ᾽ εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε·
Χὠ μὲν τῷ σύριγγ᾽, ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας·
Ὠρχεῦντ᾽ ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ.
Νίκη μὰν οὐδ᾽ ἄλλος, ἀνάσσατοι δ᾽ ἐγένοντο.

ΘΑΛΥΣΙΑ,

Ἢ ΕΑΡΙΝΗ ὉΔΟΙΠΟΡΙΑ.

Εἰδύλλιον ζ'.

Ἦς χρόνος ἁνίκ' ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς τὸν Ἅλεντα
Εἵρπομες ἐκ πόλιος· σὺν δὲ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας·
Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια καὶ Φρασίδαμος,
Κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκώπεος· εἴ τι περ ἐσθλὸν
Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ
Χάλκωνος, Βούριναν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν,
Εὖγ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν
Αἴγειροι πτελέαι τε ἐΰσκιον ἄλσος ὕφαινον,
Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι.
Κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, οὐδὲ τὸ σᾶμα
Ἁμῖν τῶ Βρασίδα κατεφαίνετο· καί τιν' ὁδίταν
Ἐσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα,
Ὤνομα μὲν Λυκίδαν, ἦς δ' αἰπόλος· οὐδέ κέ τίς μιν
Ἠγνοίησεν ἰδών, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐῴκει.
Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον·
Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
Ζωστῆρι πλακερῷ· ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω
Δεξιτερᾷ κορύναν, καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς
Ὄμματι μειδιόωντι, (γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς)

Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις,
Ἁνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει,
Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνονται;
Ἢ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἤ τινος ἀστῶν
Λανὸν ἐπιθρώσκεις; ὥς τεῦ ποσὶ νισσομένοιο
Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει·
Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φαντὶ τὺ πάντες
Ἔμμεν συρικταν μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν,
Ἔν τ' ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
Ἁμέτερον· καί τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδειν
Ἔλπομαι· ἁ δ' ὁδὸς ἅδε Θαλυσίας· ἦ γὰρ ἑταῖροι
Ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
Ὄλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
Ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
Ἀλλ' ἄγε δή, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἀώς)
Βωκολιασδώμεσθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα· κἠμὲ λέγοντι
Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής,
Οὐ Δᾶν· οὐ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε Φιλητᾶν,
Ἀείδων· βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.
Ὣς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος, ἁδὺ γελάξας,
Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύττομαι, οὕνεκεν ἐσσὶ
Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
Ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρευνῇ
Ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος,
Καὶ Μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι, ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
Ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.
Ἀλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,

Σιμιχίδα· κἠγὼ μὲν, ὅρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
Τοῦθ' ὅ, τι πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα.
Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
Χὤταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα, κ' Ὠρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχει,
Αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
Ῥύσηται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῶ με καταίθει·
Χ' ἀλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν,
Τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ·
Ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταί τε μάλιστα
Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν
Ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο.
Κἠγὼ, τῆνο κατ' ἆμαρ, ἀνήθινον, ἢ ῥοδόεντα,
Ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων
Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ,
Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ,
Χ' ἁ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
Κνύζᾳ τ', ἀσφοδέλῳ τε, πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.
Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγεάνακτος,
Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνεύς·
Εἷς δὲ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ᾀσεῖ,
Ὥς ποκα τᾶς ξενίας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας.
Χ' ὡς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,
Ἱμέρα αἵτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο·
Εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἷμον,
Ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα.
Αἰσεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ

Ζωὸν ἐόντα, κακῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος·
Ὥς τέ νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
Κέδρον ἐς ἁδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι·
Οὕνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ.
Ὦ μακαριστὲ Κομάτα, τὺ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθης,
Καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὺ, μελισσᾶν
Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὥριον ἐξεπόνασας,
Αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμεν,
Ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας,
Φωνᾶς εἰσαΐων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
Ἁδὺ μελισδόμενος κατεκέκλισο, θεῖε Κομάτα.
Χὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὖθις
Κἠγὼν τοῖ' ἐφάμαν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κἠμὲ διδαξαν ἀν' ὤρεα βουκολέοντα
Ἐσθλὰ, τά που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα·
Ἀλλά τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ᾧ τὺ γεραίρειν
Ἀρξεῦμ'· ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοίσαις.
Σιμιχίδᾳ μὲν Ἔρωτες ἐπέπταρον· ἦ γὰρ ὁ δειλὸς
Τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς, ὅσον εἴαρος αἶγες ἔρανται.
Ὥρατος δ', ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ,
Παιδὸς ὑπὸ σπλαγχνοισιν ἔχει πόθον. οἶδεν Ἄριστις,
Ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' ἄριστος, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδειν
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι,
Ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι.
Τόν μοι, Πὰν, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχας,
Ἄκλητον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις,
Εἴτ' ἔστ' ἄρα Φιλῖνος ὁ μαλθακὸς, εἴτέ τις ἄλλος.
Κἢν μὲν ταῦθ' ἔρδοις, ὦ Πὰν φίλε, μή τί τυ παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ Πλευράς τε καὶ ὤμους

Τανίκα μαστίσδοιεν, ὅτι κρέα τυτθὰ παρείη·
Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὀνύχεσσι
Δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις.
Εἴης δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν ὤρεσι χείματι μέσσῳ
Ἕβρον πὰρ ποταμὸν, τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτου.
Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις,
Πέτρᾳ ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὁρατός.
Ὕμμες δ' Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἁδὺ λιπόντες
Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας,
Ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,
Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον,
Βάλλετ'· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ μευ.
Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναῖκες,
Αἲ, αἲ, φαντὶ, Φιλῖνε· τό τοι καλὸν ἄνθος ὑποῤῥεῖ.
Μήκέτι τοι φρουρέωμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε,
Μηδὲ πόδας τρίβωμες· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηραῖσι διδοίη·
Εἷς δ' ἐπὶ τᾶσδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας·
Ἄμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γραία τε παρείη,
Ἅτις ἐπιφθύσδοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
Τόσσ' ἐφάμαν. ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἁδὺ γελάξας,
Ὡς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἦμεν.
Χὼ μὲν, ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ, τὰν ἐπὶ Πύξας
Εἷρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω
Στραφθέντες, χὼ καλὸς Ἀμύντιχος, ἔν τε βαθείαις
Ἁδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,
Ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι.
Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
Αἴγειροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ

Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδε.
Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἁ δ' ὀλολυγὼν
Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.
Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών·
Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρης·
Ὄχναι μὲν πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα
Δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε·
Τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι,
Ἆρά γέ πα τοιόνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον
Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χείρων;
Ἆρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπῳ
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι νᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι,
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανάσατε, νύμφαι,
Βωμῷ πὰρ Δάματρος ἀλωάδος; ἇς ἐπὶ σωρῷ
Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον· ἁ δὲ γελάξαι,
Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον η'.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, *καὶ* ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΔΑΦΝΙΔΙ τῷ χαρίεντι συνήντετο βωκολέοντι
Μᾶλα νέμων, ὡς φαντὶ, κατ' ὤρεα μακρὰ Μενάλκας.

Ἄμφω τώγ' ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάϐω,
Ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀεῖδεν.
Πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῇς μοι ἀεῖσαι;
Φαμὶ τὺ νικασεῖν ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.
Τὸν δ' ἄρα χὠ Δάφνις τοιᾷδ' ἀπαμείϐετο μύθῳ·

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμὰν εἰροπόκων οἴων συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθοις τύ γ' ἀείδων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρῄσδεις ὦν ἐσιδεῖν, χρῄσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρῄσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρῄσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ' ὅ κεν ἁμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θές γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ πόκα ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μευ.
Χ' ἁ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἑξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν,
Ταύταν κατθείην· τὰ δὲ τῶ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦ μάν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν,
Πρώαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεὶς διέτμαξεν.
Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεταί ἀμέων;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἢν καλέσωμες,
Ὧι ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὑλακτεῖ.
Χ' οἱ παῖδες ἄϋσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας·
Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
Πρᾶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἰΰκτὰ Μενάλκας.
Εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
Βωκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἄγκεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
Πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ἆσε μέλος,
Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἢν δέ ποκ' ἔνθῃ
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἴπερ ὁμοῖον
Μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
Τοῦτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· κἤν τι Μενάλκας
Τῇδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοὶ, παντᾶ δὲ γάλακτος
Οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
Ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
Χὠ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι, χ' αἱ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἔνθ' ὄϊς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
Σμάνεα πληροῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι,
Ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
Χὠ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐότεραι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγῶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
Ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος· ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων',
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὢν, ἔνεμε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
Εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·
Ἀλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ᾄσομαι ἀγκὰς ἔχων τὺ,
Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν, τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακὸν, ὕδασι δ' αὐχμὸς,
Ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·
Ἀνδρὶ δὲ, παρθενικᾶς ἁπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὧν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.
Τὰν πυμάταν δ' ᾠδὰν οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φείδευ τᾶν ἐρίφων, φείδευ, λύκε, τᾶν τοκάδων μευ,
Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτέω.
Ὦ Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
Ταὶ δ' ὄϊες, μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι
Ποίας· οὔτι καμεῖσθ' ὅκκα πάλιν ἅδε φύηται·
Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὲν ὡ ̓́ρνες ἔχοντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.
Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδειν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κᾄμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελεῦντα, καλὸν καλὸν ἦμεν ἔφασκεν·
Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ,
Ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἁμετέραν ὁδὸν εἷρπον.
Ἁδεῖ' ἁ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἁδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἁδὺ δὲ χὠ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χ' ἁ βῶς·
Ἁδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτῆν·
Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα.

Τᾷ βοῒ δ' ἁ μόσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὖται.
Ὣς οἱ παῖδες ἄυσαν· ὁ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν·

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἁδύ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
Κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχειν.
Λάσδεο τᾶς σύριγγος· ἐνίκησας γὰρ ἀείδων.
Αἰ δέ τι λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
Ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.
Ὣς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνάλατο, καὶ πλατάγησε
Νικάσας· οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἅλοιτο.
Ὣς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ
Ὥτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμηθεῖσ' ἀκάχοιτο.
Κὴκ τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
Καὶ νύμφαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν.

ΝΟΜΕΥΣ, ἢ ΒΟΥΚΟΛΟΙ.

Εἰδύλλιον θ'.

ΔΑΦΝΙΣ καὶ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

ΒΩΚΟΛΙΑΣΔΕΩ Δάφνι· τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος,
Ὠιδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, ὑπὸ στείραισι δὲ ταύρως·
Χ' οἱ μὲν ἅμα βόσκοιντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῷντο,

Μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες. ἐμὶν δὲ τὺ βουκολιάσδευ
Ἔμπροθεν· ἄλλοτι δ' αὖθις ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἁδὺ μὲν ἁ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χ' ἁ βῶς,
Ἁδὺ δὲ ἁ σύριγξ, χὠ βωκόλος· ἁδὺ δὲ κἠγών.
Ἐντὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς· ἐν δὲ νένασται
Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἀπάσας
Λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
Τῶ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
Ὅσσον ἐρῶντι πατρὸς μύθων ἢ ματρὸς ἀκούειν.

Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν. οὕτω δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αἴτνα μᾶτερ ἐμὰ, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
Κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας·
Ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ παρ' ποσὶ κώεα κεῖνται.
Ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χορία ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὖαι
Φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὥραν
Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος.

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτραφεν ἀγρὸς,
Αὐτοφυᾶ; τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων·
Τήνῳ δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, ὧ κρέας αὐτὸς
Σιτήθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
Πέντε ταμὼν πέντ' οὖσιν· ὁ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλῳ·

Βωκολικαὶ Μῶσαι μάλα χαίρετε, φαίνετε δ᾽ ᾠδὰν
Τάν ποκ᾽ ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι·
Μηκέτ᾽ ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς·
Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
Ἴρηκες δ᾽ ἴρηξιν· ἐμὶν δ᾽ ἁ Μῶσα καὶ ᾠδά.
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῦος δόμος· οὔτι γὰρ ὕπνος,
Οὔτ᾽ ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτι μελίσσαις
Ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν Μῶσαι φίλαι· οὓς γὰρ ὁρεῦντι
Γαθεῦσαι, τώσδ᾽ οὔτι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον ι΄.

ΜΙΛΩΝ καὶ ΒΑΤΤΟΣ.

ἘΡΓΑΤΙΝΑ Βουκαῖε, τί νῦν, ὦ ᾽ζυρέ, πεπόνθης;
Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ, ὡς τὸ πρὶν ἄγες·
Οὐδ᾽ ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ᾽ ὑπολείπῃ,
Ὥσπερ ὄϊς ποίμνας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.
Ποῖός τις δείλαν τὺ καὶ ἐκ μέσω ἄματος ἐσσῇ,
Ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις;

ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὀψαμᾶτα, πέτρας ἀπόκομμ᾽ ἀτεράμνω,
Οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;

ΜΙΛΩΝ.

Οὐδαμά. τις δὲ πόθος τᾶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί;

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα;

ΜΙΛΩΝ.

Μηδέ γε ξυμβαίη· χαλεπὸν χορίω κύνα γεῦσαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος.

ΜΙΛΩΝ.

Εκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον· ἐγω δ' ἔχω οὐδ' ἅλις ὄξος.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.

ΜΙΛΩΝ.

Τίς δὲ τὺ τᾶν παίδων λυμαίνεται;

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἁ Πολυβώτα,
Ἃ πρὰν ἀμάντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει.

ΜΙΛΩΝ.

Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις.
Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἁ καλαμαία.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μωμᾶσθαι μ' ἄρχῃ τύ. τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος,
Ἀλλὰ καὶ ὡ 'φροντιστος Ἔρως· μηδὲν μέγα μυθεῦ.

ΜΙΛΩΝ.

Οὐ μέγα μυθεῦμαι· τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον,
Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἅδιον οὕτως
Ἐργαξῇ· καὶ μὰν πρότερόν ποκα μουσικὸς ἦσθα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι
Παῖδ'· ὧν γάρ χ' ἅψεῖσθε, θεαὶ, καλὰ πάντα ποιεῦτε
Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντι τὺ πάντες,
Ἰσχνὰν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.
Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντὶ, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος·
Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρᾶτα λέγονται.
Ἁ αἲξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
Ἁ γέρανος τὤροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὶν μεμάνημαι.
Αἴθε μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσον πόκα φαντὶ πεπᾶσθαι,
Χρύσεοι ἀμφότεροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ·
Τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα, καὶ ἢ ῥόδον, ἢ τύγε μᾶλον,
Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεῦς,
Ἁ φωνὰ δὲ τρύχνα· τὸν μὰν τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΜΙΛΩΝ.

Ἦ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη βῶκος ἀοιδάς·
Ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.

Ὦ μόι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας.
Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα.

Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τοῦτο τὸ λᾶιον
Εὔεργόν τ' εἴη καὶ κάρπιμον ὀττιμάλιστα.

Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παριών τις
Εἴπῃ, σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός.

Ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν
Ἢ ζέφυρον βλεπέτω· πιαίνεται ὁ στάχυς οὕτως.

Σῖτον ἀλοιῶντας φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·
Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει ταμόσδε μάλιστα.

Ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ·
Καὶ λήγειν, εὕδοντος· ἐλινῦσαι δὲ τὸ καῦμα.

Εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει
Τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα· πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.

Κάλλιον, ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε, τὸν φακὸν ἕψειν,
Μὴ 'πιτάμῃς τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.

Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἁλίῳ ἄνδρας ἀείδειν.
Τὸν δὲ τεὸν, βουκαῖε, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα
Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσᾳ.

ΚΥΚΛΩΨ.

Εἰδύλλιον ια'.

ΟΥ'ΔΕΝ ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, (ἐμὶν δοκεῖ) οὔτ' ἐπίπαστον,
Ἢ ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἁδὺ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρεῖν δ' οὐ ῥάδιον ἐντί.
Γινώσκειν δ' οἶμαι τὺ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα Μοίσαις.
Οὕτω γοῦν ῥᾷστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν,
Ὡ'ρχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε·
Ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις,
Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἁγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ τ' αὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ, τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσας,
Ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἅ οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν ἄειδε τοιαῦτα·
Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνὸς,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς·

Φοιτῇς δ᾽ αὖθ᾽ οὕτως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με,
Οἴχῃ δ᾽ εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.
Φεύγεις δ᾽ ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
Ἠράσθην μὲν ἔγωγε τεοῦς, κόρα, ἀνίκα πρᾶτον
Ἦνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ᾽ ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ᾽ ὁδὸν ἀγεμόνευον.
Παύσασθαι δ᾽ ἐσιδών τυ καὶ ὕστερον οὐδέτι πω νῦν
Ἐκ τήνω δύναμαι· τὶν δ᾽ οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί᾽, οὐδέν.
Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὕνεκα φεύγεις·
Οὕνεκά μοι λασία μὲν ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον ὧς μία μακρά·
Εἷς δ᾽ ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει.
Ἀλλ᾽ οὗτος, τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κὴκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
Τυρὸς δ᾽ οὐ λείπει μ᾽ οὔτ᾽ ἐν θέρει, οὔτ᾽ ἐν ὀπώρῃ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ᾽ ὑπεραχθέες αἰεί.
Συρίσδεν δ᾽ ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
Τὶν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἁμᾷ κἠμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί· τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς
Πάσας μαννοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.
Ἀλλ᾽ ἀφίκευ τὺ ποθ᾽ ἄμμε, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν.
Ἅδιον ἐν τὤντρῳ παρ᾽ ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς·
Ἐντὶ δάφναι τηνεὶ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἐντ᾽ ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος·
Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ἐκ χίονος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
(Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ᾽ ἕλοιτο;)
[Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,]

Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
Καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν, τῶ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
Ὤιμοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
Ὡς κατέδυν ποτὶ τὶν, καὶ τὰν χέρα τεῦς ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ στόμα λῇς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκὰ,
Ἢ μάκων' ἁπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
Ὥστ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,
Αἴκα τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται·
Ὡς κεν ἴδω τί ποθ' ἁδὺ κατοικῆν τὸν βυθὸν ὔμμιν.
Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
(Ὥσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν.
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
Ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδὲν πᾶ ποχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεῦ,
Καὶ ταῦτ', ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ ὁρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
Σφύσδειν· ὡς ἀνιαθῇ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῦν.
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι, ἐπήν κ' αὐταῖς ὑπακούσω·

Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγὼν τις φαίνομαι ἦμες.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
Μουσίσδων· ῥᾷον δὲ διᾶγ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

ΑΙΤΗΣ.

Εἰδύλλιον ιβ'.

ἬΛΥΘΕΣ, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ,
Ἤλυθες; οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσιν.
Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο
Ἥδιον, ὅσσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνὸς,
Ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς,
Ὅσσον ἐλαφροτέρη μόσχου νεβρὸς, ὅσσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν·
Τόσσον ἔμ' εὔφρηνας σὺ φανείς. σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν
Ἠελίου φρύγοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες
Νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή.
Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
Φῶθ'· ὁ μὲν ἦν εἴσπνηλος, φαίη χ' ὡ 'μυκλαΐζων·
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, ἀΐταν.
Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς.
Εἰ γὰρ τοῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι, εἰ γὰρ ἀγήρῳ
Ἀθάνατοι· γενεαῖς δὲ διηκοσίῃσιν ἔπειτα

Ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα.
  Ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος ἀΐτεω
Πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα.
Ἀλλ' ἤτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίωνες
Ἔσσονθ', ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δέ, σε τὸν καλὸν αἰνέων,
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς οὐκ ἀναφύσω.
Ἢν γὰρ καί τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας,
Διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθον.
  Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς,
Ὄλβιοι οἰκοίητε, τὸν Ἀττικὸν ὡς περίαλλα
Ξεῖνον ἐτιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
Αἰεί οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ
Κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι·
Ὃς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βριθόμενος στεφάνοισιν ἑὴν ἐς μητέρ' ἀπῆλθεν.
Ὄλβιος ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ.
Ἦ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ,
Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
Πεύθονται, μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί·

ὝΛΑΣ.

Εἰδύλλιον ιγ'.

ΟΥ'Χ ἁμῖν τὸν Ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·

Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἦμεν,
Οἳ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες·
Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός,
Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδός,
Τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος,
Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα,
Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·
Χωρὶς δ' οὐδέποκ' ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἆμαρ ὄροιτο,
Οὔθ' ὅκα ἁ λεύκιππος ἀνατρέχοι ἐς Διὸς Ἀώς,
Οὔθ' ὁπόκ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν,
Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ·
Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἴη,
Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.
Ἀλλ' ὅκα τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰάσων
Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο,
Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι,
Ἵκετο χὠ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαωλκὸν
Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωΐνας·
Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὔεδρον ἐς Ἀργώ,
Ἅτις Κυανεᾶν οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς,
Ἀλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν,
Αἰετὸς ὥς, μέγα λαῖτμα, ἀφ' οὗ τότε χοιράδες ἔσταν.
Ἆμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ
Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένω εἴαρος ἤδη·
Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος
Ἡρώων, κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργὼ
Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἆμαρ ἀέντι·
Εἴσω δ' ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
Αὔλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρον.

Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
Δειελινοί· πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν.
Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ·
Ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθύν τ' ἐτάμοντο κύπειρον.
Κᾦχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ, καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι,
(Οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν)
Χάλκεον ἄγγος ἔχων· τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
Ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκει,
Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλωρόν τ' ἀδίαντον,
Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις·
Ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
Εὐνίκα, καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχεία.
Ἤτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν,
Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν·
Πασᾶν γὰρ ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφιδόνησεν
Ἀργείῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
Ἀθρόος, ὡς ὄκα πυρσὸς ἀπ' οὐρανῶ ἤριπεν ἀστὴρ
Ἀθρόος ἐν πόντῳ· ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος,
Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα· πλευστικὸς οὖρος.
Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κοῦρον ἔχοισαι
Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδὶ
Ὤιχετο, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὰ χείρ·
Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός.
Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνὰ
Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν, εἴδετο πόῤῥω.

Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγὼν τὶς φαίνομαι ἦμες.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
Μουσίσδων· ῥᾷον δὲ διᾶγ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

ΑΙΤΗΣ.

Εἰδύλλιον ιϛ'.

Ἠλυθες, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ,
Ἤλυθες; οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσιν.
Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο
Ἥδιον, ὅσσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνὸς,
Ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς,
Ὅσσον ἐλαφροτέρη μόσχου νεβρὸς, ὅσσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν·
Τόσσον ἔμ' εὔφρηνας σὺ φανείς. σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν
Ἠελίου φρύγοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες
Νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή.
Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
Φῶθ'· ὁ μὲν ἦν εἴσπνηλος, φαίη χὠ 'μυκλαΐζων·
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, ἀΐταν.
Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς.
Εἰ γὰρ τοῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι, εἰ γὰρ ἀγήρῳ
Ἀθάνατοι· γενεαῖς δὲ διηκοσίῃσιν ἔπειτα

Ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα.
Ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος ἀΐτεω
Πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα.
Ἀλλ' ἤτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίωνες
Ἔσσονθ', ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δέ, σε τὸν καλὸν αἰνέων,
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς οὐκ ἀναφύσω.
Ἢν γάρ καί τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας,
Διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθον.
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς,
Ὄλβιοι οἰκοίητε, τὸν Ἀττικὸν ὡς περίαλλα
Ξεῖνον ἐτιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
Αἰεί οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ
Κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι·
Ὃς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βριθόμενος στεφάνοισιν ἑὴν ἐς μητέρ' ἀπῆλθεν.
Ὄλβιος ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ.
Ἦ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ,
Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
Πεύθονται, μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί·

ὙΛΑΣ.

Εἰδύλλιον ιγ'.

ΟΥ'Χ ἁμῖν τὸν Ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·

Οὐχ ἡμῖν τὰ καλὰ πρώτοις καλὰ φαίνεται ἦμες,
Οἳ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες·
Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς,
Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδὸς
Τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος,
Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα,
Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·
Χωρὶς δ' οὐδέποκ' ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἆμαρ ὄροιτο,
Οὔθ' ὅκα ἁ λεύκιππος ἀνατρέχοι ἐς Διὸς Ἀὼς,
Οὔθ' ὁπόκ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν,
Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ·
Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἴη,
Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.
Ἀλλ' ὅκα τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰάσων
Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο,
Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι,
Ἵκετο χὡ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαωλκὸν
Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωΐνας·
Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὔεδρον ἐς Ἀργὼ,
Ἅτις Κυανεᾶν οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς,
Ἀλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν,
Αἰετὸς ὣς, μέγα λαῖτμα, ἀφ' ὧ τότε χοιράδες ἔσταν.
Ἆμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ
Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένω εἴαρος ἤδη·
Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος
Ἡρώων, κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργὼ
Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἆμαρ ἀέντι·
Εἴσω δ' ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
Αὔλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρον.

Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
Δειελινοί· πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν.
Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ·
Ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθύν τ' ἐτάμοντο κύπειρον.
Κῷχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ, καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι,
(Οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν)
Χάλκεον ἄγγος ἔχων· τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
Ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκει,
Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλωρόν τ' ἀδίαντον,
Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις·
Ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
Εὐνίκα, καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχεία.
Ἤτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν,
Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν·
Πασάων γὰρ ἔρως ἀπαλὰς φρένας ἀμφιδόνησεν
Ἀργείῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
Ἀθρόος, ὡς ὅκα πυρσὸς ἀπ' οὐρανῶ ἤριπεν ἀστὴρ
Ἀθρόος ἐν πόντῳ· ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος,
Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα· πλευστικὸς οὖρος.
Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κοῦρον ἔχοισαι
Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδὶ
Ὤιχετο, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὰ χείρ·
Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός.
Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνὰ
Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν, εἴδετο πόῤῥω.

Ὡς δ' ὁπόκ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λῖς ἐσακούσας
Νεϐρῶ φθεγξαμένας τις ἐν ὤρεσιν, ὠμοφάγος λῖς,
Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα·
Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
Παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμϐανε χῶρον.
  Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες· ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
Ὤρεα καὶ δρυμώς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
Ναῦς μένεν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια· τῶν παρεόντων
Ἱστία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ' ᾇ πόδες ἆγον ἐχώρει
Μαινόμενος· χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν.
Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται.
Ἡρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν,
Οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ·
Πεσδᾷ δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, ἢ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Εἰδύλλιον ιδ'.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ καὶ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Χαίρην πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἀλλὰ τὺ αὐτὸν,
Αἰσχίνα.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡς χρόνιος.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πράσσομες οὐχ ὡς λῷστα, Θυώνιχε.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ταῦτ' ἄρα λεπτὸς,
Χὠ μύσταξ πολὺς οὗτος ἀεὶ; αὐαλέοι δὲ κίκιννοι.
Τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγορίκτας,
Ὠχρὸς, κἀνυπόδατος· Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμεν.
Ἤρατο μὰν καὶ τῆνος (ἐμὶν δοκεῖ) ὀπτῶ ἀλεύρω.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παίσδεις ὦ 'γαθ' ἔχων· ἐμὲ δ' ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα
Ὑβρίσδει· λασῶ δὲ μανεὶς ποκα, θρὶξ ἀνὰ μέσσον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὺ, φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχρος, ὀξὺς,
Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρόν· ὅμως δ' εἰπὸν, τί τὸ καινόν;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὠ 'ργεῖος, κἠγὼν, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
Ἆπις, καὶ Κλεύνικος ἐπίνομες ὁ στρατιώτας
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμίν· δύο μὲν κατέκοψα νεοσσὼς,
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῷξα δὲ Βίβλινον αὐτοῖς

Ὡς δ' ὁπόκ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λῖς ἐσακούσας
Νεβρῶ φθεγξαμένας τὶς ἐν ὤρεσιν, ὠμοφάγος λῖς,
Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα·
Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
Παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες· ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
Ὤρεα καὶ δρυμώς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
Ναῦς μένεν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια· τῶν παρεόντων
Ἱστία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ' ᾇ πόδες ἆγον ἐχώρει
Μαινόμενος· χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν.
Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται.
Ἡρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν,
Οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ·
Πεσδᾷ δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, ἢ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Εἰδύλλιον ιδ'.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ καὶ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

ΧΑΙΡΗΝ πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἀλλὰ τὺ αὐτὸν,
Αἰσχίνα.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡς χρόνιος.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πράσσομες οὐχ ὡς λῷστα, Θυώνιχε.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ταῦτ' ἄρα λεπτὸς,
Χὠ μύσταξ πολὺς οὗτος ἄν; αὐαλέοι δὲ κίκιννοι.
Τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγορίκτας,
Ὠχρὸς, κἀνυπόδατος· Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμεν.
Ἤρατο μὰν καὶ τῆνος (ἐμὶν δοκεῦ) ὀπτῶ ἀλεύρω.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παίσδεις ὦ 'γαθ' ἔχων· ἐμὲ δ' ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα
Ὑβρίσδει· λασῶ δὲ μανεὶς ποκα, θρὶξ ἀνὰ μέσσον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὺ, φίλ' Αἰσχίνα, ἅσυχος, ὀξὺς,
Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρόν· ὅμως δ' εἰπὸν, τί τὸ καινόν;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡ 'ργεῖος, κἠγὼν, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
Ἆπις, καὶ Κλεύνικος ἐπίνομες ὁ στρατιώτας
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμίν· δύο μὲν κατέκοψα νεοσσὼς,
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῷξα δὲ Βίβλινον αὐτοῖς

Εὐώδη, τετόρων ἐτέων σχεδὸν, ὡς ἀπὸ λανῶ,
Βολβός τις κοχλίας ἐξηρέθη· ἧς πότος ἁδύς.
Ἤδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον,
Ὥτινος ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὥτινος εἰπῆν.
Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, ὡς ἐδέδοκτο·
Ἁ δ' οὐδὲν, παρέοντος ἐμεῦ· τίν' ἔχειν μ' ἐδόκεις νοῦν;
Οὐ φθεγξῇ; Λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν,
Χ' ἅφθα· εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις.
Ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ, Λάβα τῶ γείτονος υἱὸς,
Εὐμάκης, ἁπαλὸς, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμεν·
Τούτω τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα·
Χ' ἁμῖν τοῦτο δι' ὠτὸς ἐγεντό ποχ' ἅσυχον οὕτως.
Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.
Ἤδη δ' ὧν πόσιος τοι τέτταρες ἐν βάθει ἦμες,
Χὠ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ᾆδεν ἀπ' ἀρχᾶς,
Θεσσαλικόν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες· ἁ δὲ Κυνίσκα
Ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον ἢ παρὰ ματρὶ
Παρθένος ἑξαέτις κόλπω ἐπιθυμήσασα.
Τᾶμος ἐγὼν, τὸν ἴσης τὺ Θυώνιχε, πὺξ ἐπὶ κόῤῥας
Ἤλασα, κἄλλαν αὖθις· ἀνειρύσασα δὲ πέπλως,
Ἔξω ἀπῴχετο θᾶσσον. Ἐμὸν κακὸν, οὔ τοι ἀρέσκω;
Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα
Θάλπε φίλον· τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
Μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
Ἄψοῤῥον ταχινὰ πέτεται, βίον ἄλλον ἀγείρειν·
Ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα
Ἰθὺ δι' ἀμφιθύρω καὶ δικλίδος, ᾇ πόδες ἆγον.
Αἶνος θὴν λέγεταί τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
Εἴκατι ταίδ', ὀκτὼ ταίδ', ἐννέα ταίδε, δέκ' ἄλλαι,

Σάμερον ἑνδέκατος, ποτίθει δύο· καὶ δύο μῆνες,
Ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων, οὐδὲ Θρακιστὶ κέκαρμαι.
Οἱ δὲ Λύκος νῦν πάντα, Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῷκται·
Ἄμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι. οὔτ' ἀριθμαστοὶ,
Δύστανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.
Κ' εἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἕρποι.
Νῦν δὲ πόθ', ὡς μῦς, (φαντὶ) Θυώνιχε, γεύμεθα πίσσας.
Χὤ, τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος
Οὐκ οἶδα· πλὰν Σῖμος, ὁ τᾶς Ἐπιχάλκω ἐρασθεὶς,
Ἐκπλεύσας, ὑγιὴς ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἁλικιώτας.
Πλευσοῦμαι κἠγὼν διαπόντιος· οὔτε κάκιστος,
Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ὤφελε μὰν χωρῆν κατὰ νοῦν τεὸν ὧν ἐπιθύμεις,
Αἰσχίνα· εἰ δ' οὕτως ἄρα τοι δοκεῖ, ὥστ' ἀποδημεῖν,
Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Τἄλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις;

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος,
Εὐγνώμων, φιλόμουσος, ἐρωτικὸς, εἰς ἄκρον ἁδύς·
Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·
Πολλοῖς πολλὰ διδούς· αἰτεύμενος, οὐκ ἀνανεύων·
Οἷα χρὴ βασιλῆ'. αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ,
Αἰσχίνα· ὥστ' εἴ τι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
Λῶπος ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέροις δὲ βεβακὼς

Τολμασεῦς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν,
Αἰ τάχος εἰς Αἴγυπτον· ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα
Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει
Λευκαίνων ὁ χρόνος· ποιῆν τι δεῖ ἆς γόνυ χλωρόν.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ, ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

Εἰδύλλιον ιε'.

ΓΟΡΓΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ.
[ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.]

ΓΟΡΓΩ.

Ἔνδοι Πραξινόα;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἔνδοι.
Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες· ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ·
Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

Ἔχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ.

Ὦ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἰσάθην,
Πραξινόα· πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν τεθρίππων·
Παντᾷ κρηπῖδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
Ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὺ δ' ἑκαστέρω ἄμμιν ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθὼν,
Ἰλεὸν, οὐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ἄμες
Ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ὅμοιος.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα,
Τῶ μικκῶ παρέοντος· ὅρη, γύναι, ὡς ποθορῇ τύ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν· καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφῦς μὰν τῆνος πρώαν, (λέγομες δὲ πρώαν θὴν
Πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Ἦνθε φέρων ἅλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χὠμὸς ταὐτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
Ἑπτὰ δραχμῶν, κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν.

Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω
Ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ!

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐγὼν, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Παρενθεῖν
Εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί.
Καλλίστα παίδων, πείρῃ θὴν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπῴχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τὺ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾷ, μὴ τὺ πλανηθῇς.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πᾷ ποκ' ἔλειπες
Τὠμπέχονον; φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον
Ἀμφίθες· οὐκ ἀξῶ τὺ, τέκνον· μορμὼ, δάκνει ἵππος.
Δάκρυ' ὅσσα θέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τὺ γενέσθαι.
Ἕρπωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν, παῖσδε, λαβοῖσα,
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.
Ὦ θεοὶ, ὅσσον ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα.
Ἐξ ὦ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν, οὐδεὶς κακοεργὸς
Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστί·
Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.
Ἁδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πτολεμισταὶ
Ἵπποι τῶ βασιλῆος· ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυῤῥος· ἴδ' ὡς ἄγριος· κυνοθαρσὴς
Εὐνόα, οὐ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοι.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν·
Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.

Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω
Ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ!

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐγών, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Παρενθεῖν
Εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐς Τροίαν πειράμενοι ἦνθον Ἀχαιοί.
Καλλίστα παίδων, πείρῃ θὴν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπῴχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τύ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾷ, μὴ τὺ πλανηθῇς.

Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἁμῶν.
Ὦ μοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
Ἔσχισται, Γοργοῖ. ποττῶ Διὸς, εἴτι γένοιο
Εὐδαίμων, ὤνθρωπε, φυλάσσευ τὠμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μέν· ὅμως δὲ φυλάξομαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀθρόος ὄχλος·
Ὠθεῦνθ' ὥσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεἰς ὥρας, κἤπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
Ἄμμε περιστέλλων· χρηστῶ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός.
Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὦ δειλά, τὺ βιάζευ.
Κάλλιστ'· ἐνδοῖ πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὧδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον
Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;
Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
Ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.

Ἔμψυχ᾽, οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρῆμ᾽ ἄνθρωπος.
Αὐτὸν δ᾽ ὡς θαητὸς ἐπ᾽ ἀργυρέᾳ κατάκειται
Κλισμῷ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὁ κἠν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ᾽, ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατυάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
Πασάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
Ὡς εἰδῇς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
Δωρίσδεν δ᾽ ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φυῇ, Μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη,
Πλὰν ἑνός· οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν
Ἁ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολύϊδρις ἀοιδὸς,
Ἅτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίστευσε·
Φθεγξεῖταί τι (σάφ᾽ οἶδα) καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.

Δέσποιν᾽, ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινόν τ᾽ Ἔρυκα, χρυσῷ παίσδοισ᾽ Ἀφροδίτα,

Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι,
Βάρδισται μακάρων, Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεί τι φέροισαι.
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
Ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός·
Τὶν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε, καὶ πολύναε,
Ἁ Βερενικεία θυγάτηρ, Ἑλένᾳ εἰκυῖα,
Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.
Πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
Πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
Ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα·
Εἴδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται,
Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ·
Ὅσσά τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τῷδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βρίθοισαι ἀνήθῳ,
Δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερποτόωνται Ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.
Ὢ ἔβενος, ὢ χρυσὸς, ὢ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετὼ οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διῒ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω·
Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις,
Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά.

Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὑτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.
Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀιόνι πτύοντα·
Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.
Ἕρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε, κεἰς Ἀχέροντα,
Ἁμιθέων (ὥς φαντὶ) μονώτατος· οὔτ' Ἀγαμέμνων
Τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
Οὔθ' Ἕκτωρ Ἑκάβας ὁ γεραίτατος εἴκατι παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύῤῥος ἀπὸ Τροίας ἐπανιλθών,
Οὔθ', οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι, καὶ Δευκαλίωνες,
Οὐ Πελοπηιάδαι τε, καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
Ἵλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ ὅκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἡξεῖς.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον. ἁ θήλεια
Ὀλβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκυφωνεῖ.
Ὥρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας.
Χὠνὴρ ὄξος ἅπαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθῃς.
Χαῖρε, Ἄδων' ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

ΧΑΡΙΤΕΣ, ἢ ἹΕΡΩΝ.

Εἰδύλλιον ις'.

Αἰεὶ τοῦτο Διὸς κούραις μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς,
Ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.

Μοῖσαι μὲν θεαὶ ἐντὶ, θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι·
Ἄμμες δὲ βροτοὶ, οἱ δὲ βροτοὺς βροτοὶ ἀείδωντι.
Τίς γὰρ τῶν ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἀῶ,
Ἁμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
Ἀσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτους ἀποπεμψεῖ;
Αἱ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
Πολλά με τωθάσδοισαι, ὅτ' ἀλιθίαν ὁδὸν ἦνθον·
Ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλῶ
Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι,
Ἔνθ' αὔη σφίσιν ἕδρα, ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκωνται.
Τίς τῶν νῦν τοιόσδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλάσει;
Οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργμασιν, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς
Αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκανται δ' ὑπὸ κερδέων.
Πᾶς δ', ὑπὸ κόλπῳ χεῖρας ἔχων, πόθεν αὔξεται ἀθρεῖ
Ἄργυρος· οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη·
Ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται, ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνήμα·
Αὐτῷ μοί τι γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς·
Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος.
Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν.
Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς
Κείμενος; οὐχ ἅδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις·
Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καί τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
Πολλοὺς δ' εὖ ἕρξαι παῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν.
Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζᾳ
Μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὰν ἐθέλῃτι νέεσθαι·
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας·
Ὄφρα καὶ εἰν Ἀΐδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσῃς,
Μηδ' ἀκλεὴς μύρηαι ἐπὶ ψυχρῶ Ἀχέροντος,

Ἀγροὺς δ' ἐργάζοιντο τεθαλότας· αἵ τ' ἀνάριθμοι
Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι
Ἀμπιδίον βλήχοιντο, βόες δ' ἀγεληδὸν ἐς αὖλιν
Ἐρχόμεναι σκνιπαῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν·
Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἁνίκα τέττιξ,
Ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος, ἔνδοθι δένδρων
Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν· ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι
Λεπτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη.
Ὑψηλὸν δ' Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
Καὶ πόντου Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὅπᾳ πλατὺ τεῖχος
Ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
Εἷς μὲν ἐγὼν, πολλοὺς δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλους
Θυγατέρες, τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὰν Ἀρέθοισαν
Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν Ἱέρωνα.
Ὦ Ἐτεόκλειοι θύγατρες θεαὶ, αἱ Μινύειον
Ὀρχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθόμενόν ποκα Θήβαις,
Ἄκλητος μὲν ἔγωγε μένοιμί κεν· ἐς δὲ καλεύντων
Θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἁμετέραισιν ἰοίμαν,
Καλλείψω δ' οὐδ' ὔμμε· τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπητὸν
Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἴην.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ.

Εἰδύλλιον ιζ'.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ ἐς Δία λήγετε Μοῖσαι
Ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ᾄδωμεν ἀοιδαῖς·

Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος, καὶ μέσσος· ὁ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν.
Ἥρωες, τοὶ πρόσθεν ἀφ' ἡμιθέων ἐγένοντο,
Ῥέξαντες καλὰ ἔργα σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·
Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιστάμενος καλὰ εἰπεῖν,
Ὑμνήσαιμ'· ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλατόμος ἐλθὼν,
Παπταίνει, παρεόντος ἄδην, πόθεν ἄρξεται ἔργου.
Τί πρᾶτον καταλέξω; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπεῖν,
Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμησαν βασιλήων.
  Ἐκ πατέρων οἷος μὲν ἔην τελέσαι μέγα ἔργον
Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
Βουλὰν, ἂν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι;
Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
Ἀθανάτοις, καί οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
Δέδμηται· παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
Ἑδριάει, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτραις.
Ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἕδρα σφιν ταυροφόνοιο
Ἵδρυται, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος·
Ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανίδαισι,
Χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν·
Ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας·
Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται θεοὶ νέποδες γεγαῶτες.
Ἀμφοῖν γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας,
Ἀμφότεροι δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα.
Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη
Νέκταρος εὐόδμοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιόν τε φαρέτραν,
Τῷ δὲ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις·

Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρω Ἥβας
Ὅπλα, καὶ αὐτὸν ἄγοντι γενειάταν Διὸς υἱόν.
Οἵα δ' ἐν πινυταῖσι περικλυτὰ Βερενίκα
Ἔπρεπε θηλυτέραις, ὄφελος μέγα γειναμένοισι·
Τᾶς μὲν Κύπρον ἔχοισα, Διώνας πότνια κώρα,
Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐσεμάξατο χεῖρας·
Τῷ οὔπω τινά φαντὶ ἁδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα,
Ὅσσον περ Πτολεμαῖος ἑὰν ἐφίλασεν ἄκοιτιν.
Ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον· ὧδέ κε παισὶ
Θαρσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα,
Ὁππότε κεν φιλέων βαίνῃ λέχος ἐς φιλεοίσας.
Ἀστόργω δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰὲν,
Ῥηΐδιαι δὲ γοναὶ, τέκνα δ' οὔποτ' ἐοικότα πατρί.
Κάλλει ἀριστεύοισα θεάων πότνι' Ἀφροδίτα,
Σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ' ἕνεκεν Βερενίκα
Εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν·
Ἀλλά μιν ἁρπάξασα, πάροιθ' ἐπὶ νᾶμα κατενθῆν
Κυάνεον, καὶ στυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
Ἐς ναὸν κατέθηκας, ἑᾶς δ' ἀπεδάσσαο τιμᾶς.
Πᾶσιν δ' ἤπιος ἅδε βροτοῖς μαλακὼς μὲν ἔρωτας
Προσπνείει, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.
Ἀργεία κυανόφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα,
Μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα.
Ἀλλὰ Θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν Ἀχιλῆα
Αἰακίδᾳ Πηλῆϊ· σὲ δ', αἰχμητὰ Πτολεμαῖε,
Αἰχμητᾷ Πτολεμαίῳ ἀρίζαλος Βερενίκα·
Καί σε Κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἐόντα
Δεξαμένα παρὰ ματρὸς, ὅτε πράταν ἴδες ἀῶ.
Ἔνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον,

Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν.
Ἁ δέ οἱ εὐμενέοισα παρίστατο, καδδ᾽ ἄρα πάντων
Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν· ὁ δὲ πατρὶ ἐοικὼς
Παῖς ἀγαπατὸς ἔγεντο. Κόως δ᾽ ὀλόλυξεν ἰδοῖσα·
Φᾶ δὲ, καθαπτομένα βρέφεος χείρεσσι φίλαισιν·
Ὄλβιε κῶρε γένοιο, τίοις δέ με τόσσον, ὅσον περ
Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἐν δὲ μιᾷ τιμᾷ Τριόπος καταθεῖο κολώναν,
Ἶσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν,
Ὅσσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων.
Ὣς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ᾽ ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
Ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις·
Ζηνός που τόδε σῆμα. Διῒ Κρονίωνι μέλοντι
Αἰδοῖοι βασιλῆες· ὁ δ᾽ ἔξοχος ὅν κε φιλάσῃ
Γεινόμενον τὰ πρῶτα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπαδεῖ,
Πολλᾶς μὲν κρατέει γαίας, πολλᾶς δὲ θαλάσσας.
Μυρίαι ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
Λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενοι Διὸς ὄμβρῳ·
Ἀλλ᾽ οὔτις τόσα φύει ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος,
Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει·
Οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων·
Τρεῖς μέν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,
Τρεῖς δ᾽ ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δὲ σφισιν ἐννεάδες τρεῖς·
Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγήνωρ ἐμβασιλεύει.
Καὶ μὴν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀῤῥαβίας τε,
Καὶ Συρίας, Λιβύας τε, κελαινῶν τ᾽ Αἰθιοπήων·
Παμφύλοισί τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι
Σαμαίνει, Λυκίοις τε, φιλοπτολέμοισί τε Καρσί,

Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν· ἐπεί οἱ νᾶες ἄρισται
Πόντον ἐπιπλώοντι· θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα
Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.
Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀμφαγέροντι.
Ὄλβῳ μὲν πάντας κε καταβρίθοι βασιλῆας·
Τόσσον ἐπ' ἆμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον
Πάντοθι. λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἕκηλοι.
Οὐ γάρ τις δηΐων πολυκήτεα Νεῖλον ἐπεμβὰς
Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐστάσατο κώμαις·
Οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο ναὸς
Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίῃσιν.
Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι,
Ξανθόκομος Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλλειν·
Ὧι ἐπίπαγχυ μέλει πατρώια πάντα φυλάσσειν,
Οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆϊ· τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός.
Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς,
Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος, ἀεὶ κέχυται, μογεόντων·
Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,
Αἰὲν ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι·
Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι,
Πολλὸν δὲ πτολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱεροὺς κατ' ἀγῶνας
Ἵκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδὰν,
Ὧι οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.
Μουσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαῖον
Ἀντ' εὐεργεσίας. Τί δὲ κάλλιον ἀνδρί κεν εἴη
Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
Τοῦτο καὶ Ἀτρείδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία τῆνα,

Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἑλόντες,
Ἀέρι πᾷ κέκρυπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος.
Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίη,
Στειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη·
Ματρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο ναούς·
Ἐν δ' αὐτὼς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι
Ἵδρυσεν πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγούς.
Πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ὅδε μηρία καίει
Μασὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν,
Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς οὔτις ἀρείων
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ,
Ἐκ θυμῶ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.
Ὧδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
Οὓς τίκετο κρείοισα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπου·
Ἓν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρᾳ,
Χεῖρας φοιβήσασα μύροις, ἔτι παρθένος Ἶρις.
Χαῖρ', ὦ ἄναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων
Μνάσομαι ἁμιθέων· δοκέω δ', ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
Φθέγξομαι ἐσσομένοις· ἀρετὰν γέ μευ ἐκ Διὸς ἕξεις.

ἙΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

Εἰδύλλιον ιη'.

ἜΝ ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο·

Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
Ἁνίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μναστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ περιπλίκτοις, περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος; ἦ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
Εὕδειν μὲν χρῄζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τὺ,
Παῖδα δ' ἐᾷν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἔνας, καὶ ἐς ἀῶ,
Κἠς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἅδε.
Ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅποι ὧλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μοῦνος ἐν ἡμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ἵκετο χλαῖναν,
Οἵα Ἀχαιϊάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα·
Ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ ματέρι τίκτεν ὁμοῖον.
Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ᾗς δρόμος ωὑτὸς
Χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Τᾶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεί χ' Ἑλένᾳ παρισωθῇ.
Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
Πότνια νὺξ ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος·
Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἁμῖν,
Πιείρᾳ μεγάλα ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρᾳ,
Ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,

Οὔτ᾽ ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἱστῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ᾽ ἐκ κελεόντων.
Οὐ μὰν οὐ κιθάραν τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
Ἄρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα, τᾶς πάντες ἐπ᾽ ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.
Ὦ καλά, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη·
Ἄμμες δ᾽ ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
Ἐρψοῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας,
Πολλὰ τεοῦς, Ἑλένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναὶ
Ἄρνες γειναμένας ὄϊος μαστὸν ποθέοισαι.
Πράτᾳ τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·
Πράτᾳ δ᾽, ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λασδόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον·
Γράμματα δ᾽ ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις
Ἀννείμῃ) Δωριστί, Σέβου μ᾽· Ἑλένας φυτὸν εἰμί.
Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κουροτρόφος, ὔμμιν
Εὐτεκνίαν· Κύπρις δὲ θεά, Κύπρις ἶσον ἔρασθαι
Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ Κρονίδας, Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
Εὕδετ᾽ ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες,
Καὶ πόθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἀῶ μὴ 'πιλάθησθε.
Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὔτριχα δειράν.
Ὑμὰν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

Εἰδύλλιον ιθ'.

ΤΟΝ κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύσση,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο· τᾷ δ' Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χ' ἁ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' οὐκ ἴσον ἐσσὶ μελίσσαις;
Χὼ τυτθὸς μὲν ἔῃς, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς.

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

Εἰδύλλιον κ'.

ΕΥ'ΝΙΚΑ μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι,
Καί, μ' ἐπικερτομέοισα, τάδ' ἔννεπεν, Ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο·
Βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; οὐ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν.
Μὴ τύ γά μευ κύσσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις.
Οἷα βλέπεις, ὁπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παίσδεις·
Ὡς τρυφερὸν γελάεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις·

Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίταν·
Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.
Τοιάδε μυθίσδοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν
Χείλεσι μυχθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος, ὡς ῥόδον ἕρσᾳ.
Χ' ἁ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργὰν,
Ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμάσαθ' ἑταίρα.
Ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· οὐ καλὸς ἐμμί;
Ἆρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος,
Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·
Χαῖται δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις·
Ὄμματά μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
Ἔῤῥεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.
Ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἢν σύριγγι μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ.
Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ'· ἁ δ' ἀστικὰ οὐκ ἐφίλασεν,
Ἀλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμὶ, παρέδραμε· κ' οὔποτ' ἀκούει,
Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βώτᾳ,
Καὶ Φρυγίας ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.

Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὅν γε Σελάνα
Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάτμιον ἀννάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε.
Καὶ τὺ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον. οὐχὶ δὲ καὶ τὺ,
Ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον ὄρνις ἐπλάγχθης;
 Εὐνίκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
Ἁ Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἅ τε Σελάνας.
Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἀδέα μήτε κατ' ἄστυ
Μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

ἉΛΙΕΙΣ.

Εἰδύλλιον κα'.

ἈΣΦΑΛΙΩΝ καὶ ἙΤΑΙΡΟΣ.

Ἁ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
Αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὕδειν
Ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
Κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι, τὸν ὕπνον
Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.
 Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
Στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τἄγκιστρα, τὰ φυκιόεντά τε λῆδα,
Ὁρμιαὶ, κύρτοι τε, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,

Μήρινθοι, κῶάς τε, γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος,
Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς, εἵματα, πῖλοι.
Οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα· πάντα περισσὰ
Πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας· πενία σφιν ἑταίρα.
Οὐδεὶς δ' ἐν μέσσῳ γείτων· παντᾶ δὲ παρ' αὐτὰν
Θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.
Οὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα Σελάνας,
Τοὺς δ' ἁλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
Ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Ψεύδονται, φίλε, πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
Τῶ θέρεος μινύθειν, ὅτε τἄματα μακρὰ φέρει Ζεύς·
Ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὀνείρατα, κοὐδέπω ἀώς.
Μὴ λάθομαι; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι.

ἙΤΑΙΡΟΣ.

Αὐτομάτως μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς,
Ἀσφαλίων, παρέβα τὸν ἑὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
Ἁ φροντὶς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.

ἈΣΦΑΛΙΩΝ.

Ἆρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
Οὔ σε θέλω τὠμῶ φαντάσματος ἤμεν ἄμοιρον·
Ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τὠνείρατα πάντα μερίζευ·
Οὐ γὰρ νικαξῇ κατὰ τὸν νόον· οὗτος ἄριστος
Ἔστιν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς.
Ἄλλως καὶ σχολή ἐστι· τί γὰρ ποιῆν ἂν ἔχοι τὶς

᾿Ηὲ καὶ ἐκ πρώραθεν, ἢ ὅππῃ θυμὸς ἑκάστου,
᾿Ες κοίλαν ἔῤῥιψαν, ἀνέῤῥηξαν δ᾿ ἄρα τοίχους
᾿Αμφοτέρους· κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα
Εἰκῆ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ᾿ ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
Νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ᾿ εὐρεῖα θάλασσα,
Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀῤῥήκτοισι χαλάζαις.
᾿Αλλ᾿ ἔμπας ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νᾶας
Αὐτοῖσιν ναύταισιν ὀιομένοις θανέεσθαι.
Αἶψα δ᾿ ἀπολήγοντ᾿ ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα
᾿Αμπέλαγος· νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι·
᾿Εκ δ᾿ ἄρκτοι τ᾿ ἐφάνησαν, ὄνων τ᾿ ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φάτνη, σημαίνοισα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα.
῏Ω ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω,
῾Ιππῆες, κιθαρισταὶ, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί.
Κάστορος, ἢ πρώτου Πολυδεύκεος ἄρξομ᾿ ἀείδειν;
᾿Αμφοτέρω ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.
῾Η μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας
᾿Αργὼ, καὶ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου,
Βέβρυκας εἰσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέροισα·
῎Ενθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον ᾿Ιησονίης ἀπὸ νηός.
᾿Εκβάντες δ᾿ ἐπὶ θῖνα βαθὺν, καὶ ὑπήνεμον ἀκτὴν,
Εὐνάς τ᾿ ἐστόρνυντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων.
Κάστωρ δ᾿ αἰολόπωλος, ὅ, τ᾿ οἰνωπὸς Πολυδεύκης,
῎Αμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων.
Παντοίην δ᾿ ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην,
Εὗρον ἀέναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
῞Υδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ· αἱ δ᾿ ὑπένερθεν
Λάλλαι κρυστάλλῳ ἠδ᾿ ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο

Ἐκ βυθοῦ· ὑψηλαὶ δ' ἐπεφύκεισαν ἀγχόθι πεῦκαι,
Λεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
Ἄνθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
Ὅσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε,
Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλαγμένος οὔατα πυγμαῖς·
Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,
Σαρκὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατος οἷα κολοσσός.
Ἐν δὲ μύες στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον
Ἕστασαν, ἠΰτε πέτροι ὀλοοίτροχοι, οὕστε κυλίνδων
Χειμάῤῥους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις·
Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ᾐωρεῖτο
Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.
Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Χαῖρε ξεῖν', ὅστ' ἐσσί· τίνες βροτοί, ὧν ὅδε χῶρος;

ΑΜΥΚΟΣ.

Χαίρω πῶς, ὅτε γ' ἄνδρας ὁρῶ, τοὺς μήποτ' ὄπωπα;

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Θάρσει· μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λεύσσειν.

ΑΜΥΚΟΣ.

Θαρσέω· κοὐκ ἐκ σεῦ με διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἠδ' ὑπερόπτης.

ΑΜΥΚΟΣ.

Τοιόσδ' οἷον ὁρᾷς· τῆς σῆς γέ μευ οὐκ ἐπιβαίνω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἔλθοις, καὶ ξενίων γε τυχὼν πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις.

ΑΜΥΚΟΣ.

Μήτι σύ με ξείνιζε· τά τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἑτοίμῳ.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Δαιμόνι', οὐδ' ἂν τοῦδε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης.

ΑΜΥΚΟΣ.

Γνώσεαι, εἴ σευ δίψος ἀνειμένα χείλεα τέρσει.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄργυρος, ἢ τίς ὁ μισθὸς ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πίθοιμεν;

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἷς ἑνὶ χεῖρας ἄειρον, ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Πυγμάχος, ἢ καὶ ποσσὶ θένων σκέλος· ὄμματα δ' ὀρθά.

ΑΜΥΚΟΣ.

Πὺξ διατεινάμενος, σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Τίς γὰρ ὅτῳ χεῖρας καὶ συνερείσω ἱμάντας;

ΑΜΥΚΟΣ.

Ἐγγὺς ὁρᾷς οὐ σύ μ'; Ἄμυκός κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἦ καὶ ἄεθλον ἑτοῖμον ἐφ' ᾧ δηρισόμεθ' ἄμφω;

ΑΜΥΚΟΣ.

Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, αἴκε κρατήσω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί.

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἴτ' οὖν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες εἴτε λέουσι
Γεινόμεθ', οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.

Ἦ ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον.
Οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστως
Κόχλω φυσαθέντος, ἀεὶ Βέβρυκες κομόωντες.
Ὣς δ' αὔτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαῒ Κάστωρ.
Οἱ δ', ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις
Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακροὺς εἵλιξαν ἱμάντας,
Ἐς μέσσον σύναγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.
Ἔνθα πολὺς σφίσι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
Ὁππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο.
Ἀλλ' ἰδρείῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολύδευκες·
Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον·
Αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἵετο πρόσσω,

Χερσὶ τιτυσκόμενος. τοῦ δ' ἄκρον τύψε γένειον
Τυνδαρίδης ἐπιόντος· ὀρίνθη δὲ πλέον ἢ πρίν,
Σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νενευκὼς
Ἐς γαῖαν. Βέβρυκες δ' ἐπαΰτεον· ἐκ δ' ἑτέρωθεν
Ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,
Δειδιότες μήπως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε
Χώρῳ ἐνὶ στεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
Ἤτοι ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς
Ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδίς· ἔσχεθε δ' ὁρμῆς
Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα.
Ἔστη δὲ πλαγαῖς μεθύων, ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα
Φοίνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν,
Ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε·
Ὄμματα δ' οἰδήσαντος ἀπεστείνωτο προσώπου.
Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς
Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
Μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμὴν,
Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. αὐτὰρ ὁ πλαγεὶς,
Ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη.
Ἔνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·
Ἀλλάλους δ' ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς στῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγαῖς
Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.
Σάρκες δ' οἱ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον· ἐκ μεγάλου δὲ
Αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γυῖα
Ἁπτόμενος φορέεσκε πόνου, χροιῇ δ' ἔτ' ἀμείνω.
Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν,

Εἰπὲ θεὰ, σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης.
Φθέγξομαι ὅσσ' ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ.
"Ητοι ὅγε ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
Σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα,
Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς· ἑτέρῳ δ' ἐπιβαίνων,
Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπὸ λαγόνος πλατὺ γυῖον,
Καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
Ἀλλ' ὅγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῇ· στιβαρῇ δ' ἅμα χειρὶ
Πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐνέμπεσεν ὤμῳ·
Ἐκ δ' ἐχύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος.
Λαιῇ δὲ στόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες·
Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δηλεῖτο πρόσωπον,
Μέχρι συνηλοίησε παρήια· πᾶς δ' ἐπὶ γαίῃ
Κεῖτ' ἀλλοφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νεῖκος ἀπαυδῶν,
Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας· ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.
Τὸν μὲν ἄρα, κρατέων περ, ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας,
Ὦ πύκτα Πολύδευκες· ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὅρκον,
Ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
Μήποτ' ἔτι ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.

Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι, ἄναξ. Σὲ δὲ, Κάστορ, ἀείσω.
Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώρηξ.

Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ
Δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώγε
Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεὼ, υἷ' Ἀφαρῆος,
Γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεὺς, καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας,
Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκοντο ἀποφθιμένου Ἀφαρῆος,
Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν,

Ἔγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.
Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπὲκ κόρυθος μέγ' ἀΰσας,
    Δαιμόνιοι, τί μάχης ἱμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
Ἀλλοτρίαις χαλεποὶ, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;
Ἀμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἕδνωσε θύγατρας
Τάσδε πολὺ προτέροις· ἀμῖν γάμος οὗτος ἐν ὅρκῳ·
Ὑμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
Βουσὶ, καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
Ἄνδρα παρετρέψασθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
Ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα, καὶ οὐ πολύμυθος ἐών περ·
Οὐχ οὕτω, φίλοι ἄνδρες, ἀριστήεσσιν ἔοικε
Μναστεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἤδη ἑτοῖμοι.
Πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππήλατος Ἆλις,
Ἀρκαδία τ' εὔμαλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
Μεσσάνα τε, καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφὶς ἀκτά·
Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
Μυρίαι, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες, οὔτε νόοιο.
Τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἅς κ' ἐθέλοιτε·
Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλοιντό γε πενθεροὶ εἶναι.
Υ̓́μμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι,
Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἷμα.
Ἀλλὰ, φίλοι, τοῦτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
Νῶϊ γάμον· σφῷν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.
Ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα
Πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἕσπετο μύθοις.
Σφὼ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐστόν.
Εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρὴ

Νεῖκος ἀναῤῥήξαντας ὁμοίιον ἔχθεα λῦσαι,
Ἴδας μὲν καὶ ὅμαιμος ἐὸς κρατερὸς Πολυδεύκης
Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀποσχομένω ὑσμίνης·
Νῶϊ δ' ἐγὼ Κάστωρ τε διακρινώμεθ' Ἄρηϊ,
Ὁπλοτέρω γεγαῶτε· γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
Ἁμετέροισι λίπωμεν· ἅλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου
Εἷς· ἀτὰρ ὦλλοι πάντας ἐϋφρανέουσιν ἑταίρους,
Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναιώσουσι δὲ κούρας
Τάσδ', ὀλίγῳ τοὶ ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.
Εἶπε. τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν.
Τὼ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
Τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεὺς,
Σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πράταν.
Ὡς δ' αὔτως ἄκρας ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς
Κάστωρ· ἀμφοτέροις δὲ λόφων ἐπένευον ἔθειραι.
Ἔγχεσι μὲν πράτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον,
Ἀλλάλων εἴπου τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
Ἀλλ' ἤτοι τά μὲν ἄκρα, πάρος τινὰ δηλήσασθαι,
Δοῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐν ἰτϋνοῖσι παγέντα.
Τὼ δ' ἄορ' ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσαμένω, φόνον αὖθις
Τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι· μάχης δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν
Κάστωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς
Τοῖο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.
Τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
Φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ
Σκαιῷ. ὁ δὲ πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλεν· αἶψα δὲ φεύγειν
Ὡρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρὸς, ὅθι καρτερὸς Ἴδας
Κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.

Ἀλλὰ μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ
Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἔγκατα δ' εἴσω
Χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν· ὁ δ' ἐς χθόνα κεῖτο νενευκὼς
Λυγκεὺς, καδδ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
Οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑστίῃ εἶδε πατρῴῃ
Παίδων Λαοκόωσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
Ἦ γὰρ ὅγε στάλαν Ἀφαρηΐου ἐξανέχουσαν
Τύμβω ἀναῤῥήξας ταχέως Μεσσάνιος Ἴδας
Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ.
Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν οὐκ ἐν ἐλαφρῷ.
Αὐτοί τε κρατέοντες, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.
Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἁμετέροις κλέος ὕμνοις
Ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε. φίλοι δέ γε πάντες ἀοιδοὶ
Τυνδαρίδαις, Ἑλένᾳ τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
Ἴλιον οἳ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάῳ.
Ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χῖος ἀοιδὸς,
Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆά τε πύργον ἀϋτῆς·
Ὑμῖν δ' αὖ καὶ ἐγὼ λιγεᾶς μειλίγματα Μουσᾶν,
Οἷ' αὐταὶ παρέχουσι, καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
Τοῖα φέρω. γεράων δὲ θεοῖς κάλλιστον ἀοιδή.

ἘΡΑΣΤΗΣ, ἢ ΔΥΣΕΡΩΣ.

Εἰδύλλιον κγ'.

Ἀνήρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβω,
Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίω,
Μίσει τὸν φιλέοντα καὶ οὐδὲ ἓν ἅμερον εἶχε·
Κοὐκ ᾔδη τὸν Ἔρωτα, τίς ἦν θεὸς, ἡλίκα τόξα
Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει.
Πάντα δὲ κἠν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής·
Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, οὐκ ἀμάρυγμα
Χείλεος, οὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας, οὐ ῥοδόμαλον,
Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα·
Οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγὼς,
Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ' αὐτῷ
Χείλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν,
Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἀπὸ χρὼς
Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος· ἀλλὰ καὶ οὕτως
Ἦν καλός· ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.
Λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τόσαν φλόγα τᾶς Κυθερείας,
Ἀλλ' ἐλθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις,
Καὶ κύσε τὰν φλιάν· οὕτω δ' ἀνενείκατο φωνάν.
Ἄγριε παῖ καὶ στυγνὲ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας,
Λάϊνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦνθον
Λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον· οὐκ ἔτι γάρ σε,
Κῶρ', ἐθέλω λυπῆν κεχολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω

Ἔνθα τύ μευ κατέκρινας· ὅπῃ λόγος ἦμεν ἀταρπὸν,
Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φαρμακὸν, ἔνθα τὸ λᾶθος·
Ἀλλὰ καὶ ἢν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
Οὐδέ κε τὼς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον. ἄρτι δὲ χαίρειν
Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι· οἶδα τὸ μέλλον·
Καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
Καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ·
Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστι, μαραίνεται ἁνίκα πίπτει·
Ἁ δὲ χιὼν λευκὰ, καὶ τάκεται ἁνίκα παχθῇ·
Καὶ κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικὸν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
Ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσεις,
Ἁνίκα τὰν κραδίαν ὀπτεύμενος ἁλμυρὰ κλαύσεις.
Ἀλλὰ τὺ παῖ κἂν τοῦτο πανύστατον ἁδύ τι ῥέξον,
Ὁππόταν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι
Τοῖς τεοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μή με παρένθῃς·
Στᾶθι δὲ, καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,
Λῦσον τῶ σχοίνω με, καὶ ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν
Εἵματα, καὶ κρύψον με, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον·
Κἂν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα· μή με φοβαθῇς·
Οὐ δύναμαι ζῆν, εἴγε διαλλάξας με φιλάσεις.
Χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὅ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα.
Κἂν ἀπίῃς, τόδε μοι τρὶς ἐπάϋσον, Ὦ φίλε κεῖσαι·
Ἢν δὲ γε λῇς, καὶ τοῦτο, Καλὸς δέ μοι ὤλεθ' ἑταῖρος.
Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι στίχοισι χαράξω.
" Τοῦτον Ἔρως ἔκτεινεν, ὁδοιπόρε· μὴ παροδεύσῃς,
" Ἀλλὰ στὰς τόδε λέξον, ἀπηνέα εἶχεν ἑταῖρον."
Ὣδ' εἰπὼν λίθον εἷλεν· ἐρεισάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
Ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθον, ἧπτεν ἀπ' αὐτῶν
Τὰν λεπτὰν σχοινῖδα· βρόχον δ' ἔμβαλλε τραχήλῳ·

Τὰν ἕδραν δ' ἐκύλισεν ὑπὲκ ποδὸς, ἠδ' ἐκρεμάσθη
Νεκρός· ὁ δ' αὖτ' ὤϊξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν,
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον· οὐδ' ἐλυγίχθη
Τὰν ψυχὰν, οὐ κλαῦσε νέον φόνον, ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
Εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά· βαῖνε δ' ἐς ἄθλως
Γυμναστᾶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν,
Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δὲ
Ἵστατ' ἐπὶ κρηπῖδος Ἔρως, ὑδάτων ἐφύπερθεν.
Ἅλατο καὶ τὤγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον·
Αἷμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά·
Χαίρετε τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
Στέργετε δ' ὔμμες αἶται· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν.

ἩΡΑΚΛΙΣΚΟΣ.

Εἰδύλλιον κδ'.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα ποχ' ἁ Μιδεᾶτις
Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
Ἀμφοτέρως λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος.
Ἁπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων,
Εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
Εὕδετ' ἐμὰ ψυχὰ, δύ' ἀδελφεὼ, εὔσοα τέκνα,
Ὄλβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.

Ὣς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τὼς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
Ἆμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
Ὠρίωνα κατ' αὐτὸν, ὁ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη
Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
Ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
Οἴκω, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
Τὼ δ' ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἱμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυον ἰόν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦνθον,
Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
Ἤτοι ὅγ' εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
Κοίλω ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας
Ἰφικλέης· οὔλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
Φευγέμεν ὁρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος εἴχετο χερσὶν
Ἡρακλέης, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
Δραξάμενος φάρυγος, ὅθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίρονται.
Τὼ δ' αὖτε σπείραισιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα
Ὀψίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν.
Ἂψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
Δεσμῶ ἀναγκαίω πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρῆν.
Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πρᾶτα.
Ἄνσταθ' Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
Ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
Οὐκ ἀΐεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀΰτεῖ;
Οὐ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἀωρί που οἵδε τε τοῖχοι

Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἅτερ ἠριγενείας;
Ἔστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν.
Ὡς φάθ'. ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
Δαιδάλεον δ' ὥρμασε μετὰ ξίφος, ὅῤῥ' οἱ ὕπερθε
Κλιντῆρος κεδρίνῳ περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
Ἤτοι ὅγ' ὠριγνᾶτο νεοκλώστω τελαμῶνος,
Κουφίζων ἑτέρᾳ κολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον·
Ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
Δμῶας δὴ τότ' ἄϋσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας,
Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες
Δμῶες ἐμοὶ, στιβαροὺς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας.
Ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς ἀϋτεῖ.
Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος, σπεύδοντος ἑκάστω.
Ἤτοι ἄρ' ὡς εἴδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα,
Συμπλήγδην ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
Ἑρπετὰ δεικανάασκεν, ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
Κουροσύνᾳ, γελάσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῖιν
Πατρὸς ἑοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ἰφικλῆα.
Ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτω.
Ὄρνιχες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον·
Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
Ἀλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,
Καί νιν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν
Ἠνώγει· Μηδ', εἴ τι θεοὶ νοέοντι πονηρὸν,

Αἰδομένος ἐμὲ κρύπτε· καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
Ἀνθρώποις ὅ, τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει,
Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.
Τὼς ἔλεγεν βασίλεια. ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως,
Θάρσει ἀριστοτόκεια γύναι, Περσήϊον αἷμα·
Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων
Πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
Χειρὶ κατατρίψοντι, ἀκρέσπερον ἀείδοισαι
Ἀλκμήναν ὀνομαστί· σέβας δ' ἔσῃ Ἀργείαισι.
Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα
Ἀμβαίνειν τεὸς υἱὸς, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως,
Οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῆν
Μόχθως· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἑξεῖ.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τάδ' ἐπῶρσαν
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
Ἔσται δὴ τοῦτ' ἆμαρ, ὁπανίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.
Ἀλλὰ, γύναι, πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω,
Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἑτοιμάσατ', ἢ παλιούρω,
Ἢ βάτω, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον·
Καῖε δὲ τώδ' ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντε
Νυκτὶ μέσᾳ, ὅκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
Ἦρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ οὔριον· ἂψ δὲ νέεσθαι
Ἄστρεπτος· καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ
Πρᾶτον ἔπειτα δ' ἅλεσσι μεμιγμένον (ὡς νενόμισται)
Θαλλῷ ἐπιῤῥαίνειν ἐστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·

Ζηνὶ δ' ἐπιῤῥέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον,
Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.
Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρύς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
Ἡρακλέης δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,
Ἐτρέφετ', Ἀργείω κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεὺς, ἄγρυπνος ἥρως.
Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν,
Εὔρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλασσεν
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.
Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσά τε πύκται
Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅ τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
Πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
Ἀρπαλύκῳ Φανοτῆϊ· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσων
Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
Ἵππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι, καὶ, περὶ νύσσαν
Ἀσφαλέως κάμπτοντα, τροχῶ σύριγγα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
Αὐτὸς, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀαγεῖς
Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν,
Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι

Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτει· καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
Ἀνθρώποις ὅ, τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει,
Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.
Τὼς ἔλεγεν βασίλεια. ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως,
Θάρσει ἀριστότοκεια γύναι, Περσήιον αἷμα·
Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων
Πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
Χειρὶ κατατρίψοντι, ἀκρέσπερον ἀείδοισαι
Ἀλκμήναν ὀνομαστί· σέβας δ' ἔσῃ Ἀργείαισι.
Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα
Ἀμβαίνειν τεὸς υἱός, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως,
Οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῆν
Μόχθως· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἑξεῖ.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τάδ' ἐπῶρσαν
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
Ἔσται δὴ τοῦτ' ἆμαρ, ὁπανίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.
Ἀλλά, γύναι, πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω,
Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἑτοιμάσατ', ἢ παλιούρω,
Ἢ βάτω, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον·
Καῖε δὲ τώδ' ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντε
Νυκτὶ μέσᾳ, ὅκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
Ἦρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ οὔριον· ἂψ δὲ νέεσθαι
Ἄστρεπτος· καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ
Πρᾶτον ἔπειτα δ' ἅλεσσι μεμιγμένον (ὡς νενόμισται)
Θαλλῷ ἐπιῤῥαίνειν ἐστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·

Ζηνὶ δ' ἐπιῤῥέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον,
Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.
   Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρύς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
Ἡρακλέης δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,
Ἐτρέφετ', Ἀργείω κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεὺς, ἄγρυπνος ἥρως.
Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν,
Εὔρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλασσεν
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.
Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἐδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσά τε πύκται
Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅ τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
Πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
Ἁρπαλύκῳ Φανοτῆϊ· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσων
Θαρσαλέως τὶς ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
Ἵππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι, καὶ, περὶ νύσσαν
Ἀσφαλέως κάμπτοντα, τροχῶ σύριγγα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
Αὐτὸς, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀαγεῖς
Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν,
Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι

Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι,
Κάστωρ ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἄργεος ἐνθὼν,
Ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
Ναῖε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.
Κάστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πολεμιστὰς
Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρῖψαι νεότητα.
Ὧδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
Εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·
Δεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικὸς, ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.
Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον·
Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἕννυτο κνάμας.

[Λείπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.]

ἩΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ.

ἢ, κατά τινα ἀντίγραφα,

ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ.

Εἰδύλλιον κε΄.

[Λείπει ἡ ἀρχή.]

Τὸν δ' ὁ γέρων προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ,
Παυσάμενος ἔργοιο τὸ οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο,

Ἔκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι ὅσσ' ἐρεείνεις,
Ἑρμέω ἀζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο·
Τὸν γάρ φασι μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι.
Εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηταί τις ὁδίτην.
Ποῖμναι μὲν βασιλῆος ἐΰτριχες Αὐγείαο
Οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, οὐδ' ἕνα χῶρον·
Ἀλλ' αἱ μέν ῥα νέμονται ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισοῦντος,
Αἱ δ' ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο,
Αἱ δ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυβότρυος, αἱ δὲ καὶ ὧδε,
Χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάσταις.
Αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσι περ ἔμπης
Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἴασι,
Μηνίου ἀμμέγα τῖφος· ἐπεὶ μελιηδέα ποίην
Λειμῶνες θαλέθουσιν ὑπόδροσοί εἱαμεναί τε
Εἰς ἄλις, ἥ ῥα βόεσσι μένος κεραῇσιν ἀέξει.
Αὖλις δέ σφισιν ἥδε τεῆς ἐπιδέξια χειρὸς
Φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος,
Κείνῃ ὅθι πλατάνιστοι ἐπηεταναὶ πεφύασι,
Χλωρή τ' ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίοιο
Ἱερὸν ἁγνόν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.
Εὐθὺς δὲ σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις
Δέδμηνθ', βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
Ῥυόμεθ' ἐνδυκέως, τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν
Ἔσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
Οὔρους μὴν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἱ πολυεργοὶ
Ἐς ληνοὺς ἱκνεῦνται, ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ.
Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ' ἐΰφρονος Αὐγείαο,
Πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἀλωαὶ δενδρήεσσαι,
Μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς πολυπίδακος ἀκρωρείης·

Ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ,
Ἣ δίκη οἰκήων οἷσιν βίος ἔπλετ᾽ ἐπ᾽ ἀγροῖς.
    Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἔνισπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
Ἔσσεται) οὕτινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας.
Ἠέ τοι Αὐγείην ἢ καὶ δμώων τινὰ κείνου
Δίζεαι, οἵ οἱ ἔασιν, ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
Πάντα μάλ᾽ ἐξείποιμ᾽· ἐπεὶ οὔ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
Ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτὸν,
Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει· ἦ ῥά νυ παῖδες
Ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι.
    Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱὸς,
Ναὶ, γέρον, Αὐγείην ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
Εἰσιδέειν· τοῦ γάρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρειώ.
Εἰ δ᾽ ὁ μὲν ἄρ κατὰ ἄστυ μένει παρὰ οἷσι πολίταις,
Δήμου κηδόμενος, διά τε κρίνησι θέμιστας,
Δμώων δή τινα, πρέσβυ, σύ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι,
Ὅστις ἐπ᾽ ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,
Ὧι κε τὸ μέν κ᾽ εἴποιμι, τὸ δ᾽ ἐκ φαμένοιο πυθοίμην.
Ἄλλου δ᾽ ἄλλον ἔθηκε θεὸς γ᾽ ἐπιδευέα φωτῶν.
    Τὸν δ᾽ ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο δῖος ἀγρώτης,
Ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, φραδῇ τινὸς ἐνθάδ᾽ ἱκάνεις·
Ὥς τοι πᾶν ὃ θέλεις αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται.
Ὧδε γὰρ Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,
Σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ, βίῃ Φυλῆος ἀγαυοῦ,
Χθιζός γ᾽ εἰλήλουθεν ἀπ᾽ ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐποψόμενος, ἥ οἱ νήριθμος ἐπ᾽ ἀγρῶν·
Ὥς που καὶ βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν
Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.

Ἀλλ' ἴομεν μάλα πρὸς μέν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
Αὖλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.
Ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο· νόῳ δ' ὅγε πολλὰ μενοίνα,
Δέρμά τε θηρὸς ὁρῶν, χειροπληθῆ τε κορύνην,
Ὁππόθεν ὁ ξεῖνος· μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ἂψ δ' ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μή τί οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο
Σπερχομένῳ· χαλεπὸν δ' ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός.
Τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν,
Ἀμφότερον, ὀδμῇ τε χροὸς, δούπῳ τε ποδοῖϊν.
Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλέϊ· τὸν δὲ γέροντα,
Ἀχρεῖον κλάζοντε, περίσσαινόν γ' ἑτέρωθεν.
Τοὺς μὲν ὅγε λάεσσιν, ἀπὸ χθονὸς ἆσσον ἀείρων,
Φευγέμεν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο· τρηχὺ δὲ φωνῇ
Ἠπείλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ,
Χαίρων ἐν φρεσὶν ἧσιν, ὅθ' οὕνεκεν αὖλιν ἔρυντο,
Αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος· ἔπος δ' ὅγε τοῖον ἔειπεν,
Ὢ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ἐπιμηθές.
Εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
Ἤιδει δ' ᾧτε χρὴ χαλεπαινέμεν, ᾧτε καὶ οὐκὶ,
Οὐκ ἄν τοι θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς·
Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τι καὶ ἀῤῥηνὲς γένεθ' αὔτως.
Ἦ ῥα· καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταύλιον ἷξον ἰόντες.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους,
Δείελον ἦμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὔλιά τε σηκούς τε.
Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις

Ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ,
Ἣ δίκη οἰκήων οἷσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἔνισπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
Ἔσσεται) οὔτινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας.
Ἠέ τοι Αὐγείην ἢ καὶ δμώων τινὰ κείνου
Δίζεαι, οἵ οἱ ἔασιν, ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
Πάντα μάλ' ἐξείποιμ'· ἐπεὶ οὔ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
Ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτὸν,
Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει· ἦ ῥά νυ παῖδες
Ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱὸς,
Ναὶ, γέρον, Αὐγείην ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
Εἰσιδέειν· τοῦ γάρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρειώ.
Εἰ δ' ὁ μὲν ἂρ κατὰ ἄστυ μένει παρὰ οἷσι πολίταις,
Δήμου κηδόμενος, διά τε κρίνησι θέμιστας,
Δμώων δή τινα, πρέσβυ, σύ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι,
Ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,
Ὧι κε τὸ μέν κ' εἴποιμι, τὸ δ' ἐκ φαμένοιο πυθοίμην.
Ἄλλου δ' ἄλλον ἔθηκε θεὸς γ' ἐπιδευέα φωτῶν.
Τὸν δ' ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο δῖος ἀγρώτης,
Ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, φραδῇ τινὸς ἐνθάδ' ἱκάνεις·
Ὡς τοι πᾶν ὃ θέλεις αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται.
Ὧδε γὰρ Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,
Σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ, βίῃ Φυλῆος ἀγαυοῦ,
Χθιζός γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐποψόμενος, ἥ οἱ νήριθμος ἐπ' ἀγρῶν·
Ὡς που καὶ βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ἦσιν
Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.

Ἀλλ' ἴομεν μάλα πρὸς μίν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
Αὖλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.
Ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο· νόῳ δ' ὅγε πολλὰ μενοίνα,
Δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν, χειροπληθῆ τε κορύνην,
Ὁππόθεν ὁ ξεῖνος· μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ἂψ δ' ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μή τί οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο
Σπερχομένῳ. χαλεπὸν δ' ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός.
Τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν,
Ἀμφότερον, ὀδμῇ τε χροὸς, δούπῳ τε ποδοῖϊν.
Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλέϊ· τὸν δὲ γέροντα,
Ἀχρεῖον κλάζοντι, περίσσαινόν γ' ἑτέρωθεν.
Τοὺς μὲν ὅγε λάεσσιν, ἀπὸ χθονὸς ὅσσον ἀείρων,
Φευγέμεν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο· τρηχὺ δὲ φωνῇ
Ἠπείλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ,
Χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν, ὅθ' οὕνεκεν αὖλιν ἔρυντο,
Αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος· ἔπος δ' ὅγε τοῖον ἔειπεν,
Ὢ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ἐπιμηθές.
Εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
Ἤιδει δ' ᾧτε χρὴ χαλεπαινέμεν, ᾧτε καὶ οὐκὶ,
Οὐκ ἄν τοι θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς·
Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τι καὶ ἀρρηνὲς γένεθ' αὔτως.
Ἦ ῥα· καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταὔλιον ἷξον ἰόντες.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους,
Δείελον ἦμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὔλιά τε σηκούς τε.
Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις

Ἐρχόμεναι φαίνονθ᾽, ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα
Ὅσσά τ᾽ ἐν οὐρανῷ εἰσὶν ἐλαυνόμενα προτέρωσε
Ἠὲ νότοιο βίῃ, ἠὲ Θρῃκὸς βορέαο.
Τῶν μέν τ᾽ οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνετ᾽ ἰόντων,
Οὐδ᾽ ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετὰ προτέροισι κυλίνδει
Ἲς ἀνέμου, τὰ δέ τ᾽ ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ᾽ ἄλλοις·
Τόσσ᾽ αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλι᾽ ᾔει.
Πᾶν δ᾽ ἄρ᾽ ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
Ληΐδος ἐρχομένης· στείνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ
Μυκηθμῷ· σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν
Εἰλιπόδων· ὄϊες δὲ κατ᾽ αὐλὰς ηὐλίζοντο.
Ἔνθα μὲν οὔτις ἕκηλος, ἀπειρεσίων περ ἐόντων,
Εἱστήκει παρὰ βουσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου·
Ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι
Καλοπέδιλ᾽ ἀράρισκε, παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγειν·
Ἄλλος δ᾽ αὖ φίλα τέκνα φίλαις ὑπὸ μητράσιν ἵει,
Πινέμεναι λαροῖο μεμαότα πάγχυ γάλακτος.
Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ᾽, ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν·
Ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρους, δίχα θηλειάων.
Αὐγείης δ᾽ ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους
Ἥντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.
Σὺν δ᾽ υἱός τε, βίη τε βαρύφρονος Ἡρακλῆος,
Ὡμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.
Ἔνθα καὶ ἄῤῥηκτόν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν
Ἀμφιτρυωνιάδης, καὶ ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεί,
Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τόγε μυρίον ἔθνος
Εἰσορόων. οὐ γάρ κεν ἔφασκέ τις οὐδὲ ἐώλπει
Ἀνδρὸς ληΐδ᾽ ἑνὸς τόσσην ἔμεν, οὐδὲ δέκ᾽ ἄλλων,
Οἵγε πολύῤῥηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλήων.

Ἠέλιος δ' ᾧ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον,
Ἀφνειὸν μήλοις πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
Καί ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα
Ἐς τέλος· οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνου
Βουκολίοις, αἵτ' ἔργα κατεφθίνουσι νομήων.
Αἰεὶ δὲ πλέονες κεραοὶ βόες, αἰὲν ἀμείνους
Ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἦ γὰρ ἅπασαι
Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια, θηλυτόκοι τε.
Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο,
Κνήμαργοί θ' ἕλικές τε· διηκόσιοί γε μὲν ἄλλοι
Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιβήτορες οἵγ' ἔσαν ἤδη.
Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυώδεκα βουκολέοντο
Ἱεροὶ Ἠελίου· χροιὴν δ' ἔσαν ἠΰτε κύκνοι,
Ἀργησταί, πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν·
Οἳ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην
Ἐν νομῷ, ὧδ' ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες.
Καί ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίατο θῆρες
Ἐς πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἕνεκ' ἀγροτεράων,
Πρῶτοι τοί γε μάχηνδε κατὰ χροὸς ᾔεσαν ὀσμήν.
Δεινὸν δ' ἐῤῥυχῶντο, φόνον λεύσσοντε προσώπῳ.
Τῶν μέν τε προφέρεσκε βίηφί τε, καὶ σθένεϊ ᾧ,
Ἠδ' ὑπεροπλίῃ Φαέθων μέγας· ὅν ῥα βοτῆρες
Ἀστέρι πάντες ἔισκον, ὅθ' οὕνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
Βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο.
Ὅς δή τοι σκύτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,
Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐΰσκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη, στιβαρόν τε μέτωπον.
Τοῦ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
Σκαιοῦ ἄφαρ κέραος· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης

Κλάσσε βαρύν περ ἐόντα· πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσσω,
Ὤμῳ ἐπιβρίσας· ὁ δέ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεὶς
Μυῶν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
Θαύμαζεν δ' αὐτός τε ἄναξ, υἱός τε δαΐφρων
Φυλεὺς, οἵ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἄνδρες,
Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.
Τὼ δ' εἰς ἄστυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγροὺς,
Ἐστιχέτην, Φυλεύς τε βίη θ' Ἡρακληείη.
Λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὅτε πρώτιστα κελεύθου,
Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,
Ἥ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμῶν τετάνυστο,
Οὔτι λίην ἀρίσημος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα·
Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
Αὐγείω φίλος υἱός, ἕθεν μετόπισθεν ἰόντα,
Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον·
Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
Ὡσεί περ σφετέρησιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι·
Ἤλυθε γὰρ στείχων τὶς ἀπ' Ἄργεος, ὡς νέος ἀκμὴν
Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ, Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο,
Ὃς δή τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,
Οὕνεκεν Ἀργείων τις, ἕθεν παρεόντος, ὄλεσσε
Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
Κοίλην αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος,
Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως ἢ Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην.
Ὣς κεῖνός γ' ἀγόρευε, γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν
(Εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι) ἐκ Περσῆος.
Ἔλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλήων
Ἠὲ σὲ, δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει

Χεῖρων καρτερὸν ἔργον, ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
Εἴπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον, (ἵνα γνώω κατὰ θυμὸν,
Ἥρως, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί·)
Εἰ σύ γ' ἐκεῖνος, ὃν ἄμμιν ἀκουόντεσσιν ἔειπεν
Οὑξ Ἑλίκηθεν Ἀχαιὸς, ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
Εἰπὲ δ' ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,
Ὅππως τ' εὔυδρον Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
Οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις
Ἱμείρων ἰδέειν· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα βόσκει,
Ἀλλ' ἄρκτους τε, σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος.
Τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
Οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο,
Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν.
  Ὣς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου
Φυλεὺς, ὄφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
Καί ῥά τε ῥηΐτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος.
Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·
  Ὦ Αὐγηϊάδη, τὸ μὲν ὅ, ττί με πρῶτον ἀνήρευ,
Αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ στάθμην ἐνόησας.
Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πελώρου,
Ὅππως ἐκράανθεν· ἐπεὶ λελίησαι ἀκούειν·
Νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ, πολέων περ ἐόντων
Ἀργείων, οὐδείς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι·
Οἶον δ' ἀθανάτων τιν' ἐΐσκομεν ἀνδράσι πῆμα
Ἱρῶν μηνίσαντα Φορωνήεσσιν ἐφεῖναι,
Πάντας γὰρ Πισῆας, ἐπικλύζων ποταμὸς ὣς,
Λῖς ἄμοτον κεράϊζε· μάλιστα δὲ Βεμβιναίους,
Οἳ ἕθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
Τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον

Εὐρυσθεύς· κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλὼν, κοίλην τε φαρέτρην
Ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἑτέρηφι δὲ βάκτρον
Εὐπαγὲς, αὐτόφλοιον ἐπηρεφέος κοτίνοιο,
Ἔμμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς, ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
Εὑρὼν, σὺν πυκινῇσιν ὁλοσχερὲς ἔσπασα ῥίζης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον ὅθι λὶς ἦεν ἵκανον,
Δὴ τότε τόξον ἑλὼν στρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
Νευρειὴν, περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔθηκα.
Πάντῃ δ' ὄσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι, πάρος γ' ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι.
Ἤματος ἦν τὸ μεσηγύ· καὶ οὐδέπῃ ἴχνια τοῖο
Φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι.
Οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις
Φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὔλακος, ὅντιν' ἐροίμην·
Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.
Οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον, ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν,
Πρὶν ἰδέειν, ἀλκῆς τε παραυτίκα πειρηθῆναι.
Ἤτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν,
Βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαροπόν τε πρόσωπον,
Στήθεά τε· γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον.
Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἄφαρ σκιεροῖσιν ἐκρύφθην,
Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένος ὁππόθ' ἵκοιτο·
Καὶ βάλον ἆσσον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα
Τηϋσίως· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
Ὀκριόεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίῃ.
Αὐτὰρ ὁ κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν
Θαμβήσας, πάντῃ δὲ διέδρακεν ὀφθαλμοῖσι

Σκεπτόμενος, λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπ' ὀδόντας ἔφηνε·
Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
Ἀσχαλόων ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός.
Μεσσηγὺς δ' ἔβαλον στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρα·
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰός·
Ἀλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιος αὔτως.
Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
Αὖ ἐρύειν· ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
Θὴρ ἄμοτος· μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύῃσιν ἕλιξε
Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὴν
Θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι
Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ' ἠΰτε τόξον,
Πάντοθεν εἰλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
Ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἴδρις ἔργων,
Ὅρπηκας κάμπτῃσιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο,
Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ,
Τοῦ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινεὸς
Καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πήδησεν ὑφ' ὁρμῇ·
Ὣς ἐπ' ἐμοὶ λῖς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο,
Μαιμώων χροὸς ἆσαι, ἐγὼ δ' ἑτέρηφι βέλεμνα
Χειρὶ προεσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας,
Ἤλασα κακκεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα
Αὐτοῦ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον
Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· πέσεν δ' ὄγε, πρὶν ἔμ' ἱκέσθαι,
Ὑψόθεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη,
Νευστάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὄσσέ οἱ ἄμφω
Ἦλθε, βίῃ σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.
Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύνῃσι παραιφρονέοντα βαρείαις

Νωσάμενος, πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι,
Αὐχένος ἀῤῥήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθὰς,
Ῥίψας τόξον ἔραζε πολύῤῥαπτόν τε φαρέτρην.
Ἦγχον δ' ἐγκρατέως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
Ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι.
Πρὸς δ' οὖδας πτέρνῃσι πόδας στερεῶς ἐπίεζον
Οὐραίους ἐπιβάς· πλευρῇσί τε μῆρ' ἐφύλασσον,
Μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν ἀείρας
Ἄπνευστον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαχεν ᾅδης.
Καὶ τότε δὴ βούλευον ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
Θηρὸς τεθνειῶτος ἀπαὶ μελέων ἐρυσαίμην·
Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ
Τμητὴ, οὐδὲ λίθοις, πειρωμένῳ, οὐδὲ μεν ὕλῃ.
Ἔνθ' ἐμὶν ἀθανάτων τὶς ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,
Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀνασχίζειν ὀνύχεσσι.
Τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα· καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
Ἕρκος ἐνυαλίου ταμεσίχροος ἰωχμοῖο.
Οὗτός τοι Νεμέου γένετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὄλεθρος,
Πολλὰ πάρος μήλοις τε καὶ ἀνδράσι κήδεα θέντος.

ΛΗΝΑΙ, ἢ ΒΑΚΧΑΙ.

Εἰδύλλιον κϛ'.

ἸΝΩ, κ' Αὐτονόα, χ' ἁ μαλοπάρηος Ἀγαύα,
Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι·
Χ' αἱ μὲν ἀμερξαμέναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,

Κισσόν τε ζώοντα, καὶ ἀσφόδιλον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμὼς,
Τὼς τρεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ.
Ἱερὰ δ' ἐκ κίστας πεποναμένα χερσὶν ἑλοῖσαι,
Εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
Ὡς ἐδίδασχ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ' ἀλιβάτου πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει,
Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς, ἐπιχώριον ἔρνος·
Αὐτονόα πράτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχω,
Ἐξαπίνας ἐπιοῖσα· τὰ δ' οὐχ ὁρέωντι βέβαλοι.
Μαίνετο μέν τ' αὐτὰ, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι.
Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος· αἱ δ' ἐδίωκον,
Πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνύ' ἀνειρύσασαι.
Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε, τίνος κέχρησθε, γυναῖκες;
Αὐτονόα δὲ τόδ' εἶπε, τάχα γνώσῃ πρὶν ἀκοῦσαι·
Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῖσα,
Ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας.
Ἰνὼ δ' αὖτ' ἔῤῥηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον,
Λὰξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόᾳ ῥυθμὸς ωὑτός·
Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νεμέοντο γυναῖκες,
Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
Ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ οὐ Πενθῆα, φέροισαι.
Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθομένῳ Διονύσῳ
Φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν,
Εἴη δ' ἐνναέτης, ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι·
Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι,
Ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὕτως.
Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώϊα, δυσσεβέων δ' οὔ.

Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας·
Χαίροι δ' εὐειδὴς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
Καδμεῖαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωΐναις,
Αἳ τόδε ἔργον ἔρεξαν, ὀρίναντος Διονύσω,
Οὐκ ἐπιμωμητόν. Μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

ΟΑΡΙΣΤΥΣ.

ΔΑΦΝΙΔΟΣ καὶ ΚΟΡΗΣ.

Εἰδύλλιον κζ'.

ΔΑΦΝΙΣ.

ΤΑΝ πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος·
Μᾶλλον ἔμ' ἥδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἔστι φιλεῦσα.

ΚΟΡΗ.

Μὴ καυχῶ, σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.

ΚΟΡΗ.

Τὸ στόμα μευ πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Πλύνεις χείλεα σεῦ; δίδου πάλιν ὄφρα φιλάσω.

ΚΟΡΗ.

Καλόν σοι δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κώραν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἥβη.
Ἁ σταφυλὶς σταφίς ἐστι, καὶ οὐ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.
Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοι τινὰ μῦθον ἐνίψω.

ΚΟΡΗ.

Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρίν με παρήπαφες ἀδέϊ μύθῳ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς.

ΚΟΡΗ.

Τὰν σαυτῶ φρένα τέρψον· ὀϊζυρὸν οὐδὲν ἀρέσκει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Φεῦ φεῦ, τᾶς Παφίας χόλον ἅζεο καὶ σύ γε κώρα.

ΚΟΡΗ.

Χαιρέτω ἁ Παφία· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ λέγε· μὴ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθῃς.

ΚΟΡΗ.

Βαλλέτω ὡς ἐθέλοι· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγει.
Μὴ ʼπιϐάλης τὰν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος ἄλλα.

ΚΟΡΗ.

Φεύγω, ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δειμαίνω μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ.

ΚΟΡΗ.

Πολλοί μ' ἐμνώοντο, νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἔαδε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί, φίλος, ῥέξαιμι; γάμοι πλήθουσιν ἀνίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐκ ὀδύναν, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείαν.

ΚΟΡΗ.

Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἑοὺς τρομέειν παρακοίτας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλλον ἀεὶ κρατέουσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;

ΚΟΡΗ.

Ὠδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τεὰ βασίλεια μογοστόκος Ἄρτεμίς ἐστιν.

ΚΟΡΗ.

Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἢν δὲ τεκῇς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἷας.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί μοι ἕδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἢν ἐπινεύσω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ᾽ ἄλσεα καὶ νομὸν ἑξεῖς.

ΚΟΡΗ.

Ὄμνυε, μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκουσαν, ἀπέλθῃς.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὔ, μ᾽ αὐτὸν τὸν Πᾶνα, καὶ ἤν κ᾽ ἐθέλῃς με διῶξαι.

ΚΟΡΗ.

Τεύχεις μοι θαλάμους, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τεύχω σοι θαλάμους, τὰ δὲ πώεα καλὰ νομεύω·

ΚΟΡΗ.

Πατρὶ δὴ γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ.

ΚΟΡΗ.

Οὔνομα σὸν λέγε τῆνο· καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δάφνις ἐγὼ, Λυκίδας δὲ πατὴρ, μάτηρ δὲ Νομαία.

ΚΟΡΗ.

Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα· πατὴρ δέ σοι ἐστὶ Μενάλκας.

ΚΟΡΗ.

Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἵσταται αὖλις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Αἶγες ἐμαὶ βόσκεσθε· τὰ βωκόλῳ ἔργα νοήσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ταῦροι καλὰ νέμεσθ' ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω.

ΚΟΡΗ.

Τί ῥέζεις, σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἅψαο μαζῶν;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω.

ΚΟΡΗ.

Ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα· τεὰν πάλιν ἔξελε χεῖρα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Θάρσει, κῶρα φίλα· τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλά.

ΚΟΡΗ.

Βάλλεις εἰς ἀμάραν με, καὶ εἵματα καλὰ μιαίνεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλ' ὑπὸ σοὺς πέπλους ἁπαλὸν νάκος ἠνίδε βάλλω.

ΚΟΡΗ.

Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέσχισας· ἐς τί δ' ἔλυσας;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τᾷ Παφίᾳ πράτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.

ΚΟΡΗ.

Μίμνε, τάλαν· τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἦχον ἀκούω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλάλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Τὠμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλαν ἀμπεχόναν τᾶς σᾶς τοι μείζονα δωσῶ.

ΚΟΡΗ.

Φῂς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἴθ' αὐτὰν δυναίμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.

ΚΟΡΗ.

Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα· σὴ ἐρημιὰς οὐκέτι πιστή.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι, καὶ αὐτῇ βοῦν Ἀφροδίτᾳ.

ΚΟΡΗ.

Παρθένος ἔνθα βέβακα· γυνὰ δ' εἰς οἶκον ἀφέρψω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ γυνὰ μάτηρ, τεκέων τροφὸς, οὐκέτι κώρα.
Ὣς οἱ μὲν, χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν,
Ἀλλάλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο φώριος εὐνά.

Χὰ μὲν ἀνεγρομένα γε διέστιχε μᾶλα νομεύειν,
Ὄμμασιν αἰδομένα, κραδία δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη,
Ὃς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾶς.

ΗΛΑΚΑΤΑ.

Εἰδύλλιον κη΄.

ΓΛΑΥΚΑΣ, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας,
Γυναιξὶν νόος οἰκωφελίεσσιν σὺς ἐπήβολος·
Θαρσεῦσ' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαὰν,
Ὅππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἁπαλῶ.
Τᾷδι γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα πὰρ Διὸς,
Ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν κἀντιφιλήσομαι
Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν.
Καί σε τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν,
Δῶρον Νικίας εἰς ἀλόχω χέρρας ὀπάσσομεν.
Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις;
Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
Δὶς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακὰς ἐν βοτάνᾳ πόκως
Πέξαιντ' αὐτοετεὶ, Θευγενίδος γ' εἵνεκ' ἐϋσφύρω.
Οὕτως ἀνυσιεργός· φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες.
Οὐ γὰρ εἰς ἀκιρὰς οὐδ' ἐς ἀεργὰς μὲν ἐβολλόμαν
Ὀππάσαι σε δόμως, ἀμετέρας ἔσσαν ἀπὸ χθονός.
Καὶ γάρ σοι πατρὶς, ἂν ὡξ Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
Νάσω Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νῦν μὰν οἶκον ἔχοισ' ἀνέρος, ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ

Ἀνθρώποισι νόσους φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν,
Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐραννὰν μετ' Ἰαόνων,
Ὡς εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πέλῃ,
Καί οἱ μνᾶστιν ἀεὶ τῶ φιλαοίδω παρέχῃς ξένω.
Κεῖνο γάρ τις ἐρεῖ τῷ, ποτιδών σ', ἦ μεγάλα χάρις
Δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ πὰρ φίλων.

ΠΑΙΔΙΚΑ.

Εἰδύλλιον κθ'.

ΟἾΝΟΣ, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεα·
Κἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι.
Κἠγὼν μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ.
Οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας,
Γινώσκω· τὸ γὰρ ἅμισυ τᾶς ζοΐας ἔχω,
Ζῇ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
Χὤταν μὲν τὺ θέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
Ἀμέραν· ὄκκα δὲ οὐκ ἐθέλεις τὺ, μάλ' ἐν σκότῳ.
Πῶς ταῦτ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν;
Ἀλλ' εἴ μοι τὶ πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ,
Τῷ καὶ λῷον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις,
Ποίησαι καλιὰν μιὰν εἰν ἑνὶ δενδρέῳ,
Ὅππα μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ὄρπετον.
Νῦν δὲ τῶδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
Ἄλλον δ' αὔριον, ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον ματῇς.
Καί κεν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι,

Τᾷδ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος·
Τὸν πρᾶτον δὲ φιλεῦντα, τριταῖον ἐθήκαο.
Ἀνδρῶν τῶν ὑπερηνορέων δοκέεις πνέειν.
Φίλει δ', ἄς κε ζώης, τὸν ὕμοιον ἔχειν ἀεί.
Αἰ γὰρ ὧδε ποιῇς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσεαι
Ἐξ ἀστῶν· ὁ δέ τοι ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι,
Ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,
Κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέω.
Ἀλλὰ ἀπρὶξ ἀπαλῶ στύματός σε πεδέρχομαι,

* * * * *

Ἀλλὰ πέριξ μ' ὀμνάσθην, ὅτι πέρυσιν ἦσθα νεώτερος,
Χὤτι γηραλέοι πέλομες πρὶν ἀποπτύσαι,
Καὶ ῥυσσοί, νεότατα δ' ἔχειν παλινάγρετον
Οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ·
Κἄμμες βραδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.
Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,
Και μοι τὠραμένῳ συνερᾶν ἀδόλως σέθεν,
Ὅππως, ἀνίκα τὰν γένυν ἀνδρείαν ἔχῃς,
Ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλῆιοι φίλοι.
Αἰ δὲ ταῦτά γε φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις,
Ἐν θυμῷ τε λέγεις, τί με δαιμόνι' ἐνοχλεῖς,
Νῦν μὲν κἠπὶ τὰ χρύσεα μᾶλ' ἕνεκεν σέθεν
Βαίην, καὶ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον.
Τόκα δ', οὐδὲ καλεῦντος ἐπ' αὐλείαις θύραις
Προμόλοιμι κε, παυσάμενος χαλεπῶ πόθω.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.

Εἰδύλλιον λ'

ΑΔΩΝΙΝ ἡ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
Ὠχράν τε τὰν παρειὰν,
Ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὰν
Ἔταξε τὼς Ἔρωτας.
Οἱ δ' εὐθέως, ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε, κἀπέδησαν.
Χὼ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον.
Ὁ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα,
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
Σύ μευ τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;

Ὁ θὴρ δ᾽ ἔλεξεν ὧδε,
Ὄμνυμί σοι, Κυθήρη,
Αὐτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μευ τὰ δεσμά,
Καί τώσδε τὼς κυναγὼς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
Ἀλλ᾽ ὡς ἄγαλμ᾽ ἐσεῖδον,
Καὶ, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
Ἐμαινόμαν φιλᾶσαι·
Καί μευ κατεσίναζε.
Τούτους λαβοῦσα, Κύπρι,
Τούτους κόλαζε, τέμνε,
(Τί γὰρ φέρω περισσὼς;)
Ἐρωτικὼς ὀδόντας.
Αἰ δ᾽ οὐχί σοι τάδ᾽ ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ᾽ ἐμεῦ τὰ χείλη.
Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;
Τὸν δ᾽ ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι
Τὰ δεσμά οἱ ᾽πιλῦσαι.
Ἐκ τῶδ᾽ ἐπηκολούθει,
Κἠς ὕλαν οὐκ ἔβαινε·
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Ἔκαιε τὼς ἐρωτάς.

ἘΚ ΤΗΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΟΝ.

Κ' αἴ τις ἀνὴρ αἰτεῦτ' εὐαγρεσίαν τε καὶ ὄλβον,
Ἐξ ἁλὸς ᾧ ζωὴ, τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα,
Σφάζων ἀκρόνυχος ταύτῃ θεῷ ἱερὸν ἰχθὺν,
Ὃν λεῦκον καλέουσιν, ὁ γὰρ φιαρώτατος ἄλλων,
Καί κε λίνα στήσαιτο, καὶ ἐξερύσαιτο θαλάσσας
Ἔμπλεα.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

α'.

ΤΑ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἡ κατάπυκνος ἐκείνα
Ἕρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι.
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν, Πύθιε Παιάν·
Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσε.
Βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τράγος οὗτος ὁ μαλὸς,
Τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

ΑΛΛΟ. β'.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων
Βωκολικὼς ὕμνως, ἄνθετο Πανὶ τάδε.

Τὼς τρητὼς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξὺν ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὰν πήραν, ᾇ ποκ' ἐμαλοφόρει.

ΑΛΛΟ. γ'.

Εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ, Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
Ἀμπαύων· στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.
Ἀγρεύει δέ τυ Πὰν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος
Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,
Ἄντρον ἔσω στείχοντες ὁμόῤῥοθοι. ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
Φεῦγε μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον.

ΑΛΛΟ. δ'.

Τήναν τὰν λαύραν τῆς αἱ δρύες, αἰπόλε, κάμψας,
Σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον,
Τρισκελὲς, αὐτόφλοιον, ἀνούατον· ἀλλὰ φάλητι
Παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδέδρομεν· ἀέναον δὲ
Ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει.
Δάφναις, καὶ μύρτοισι, καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ,
Ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι
Ἄμπελος· εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·
Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀνταχεῦσι,
Μέλπουσαι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.
Ἕζεο δὴ τηνεὶ, καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ
Εὔχε' ἀποστέρξαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους.
Κεὐθὺς ἐπιῤῥέξειν χίμαρον καλόν. ἢν δ' ἀνανεύσῃ,
Τοῦδε τυχὼν, ἐθέλω τρισσὰ θυὴ τελέσαι·

Ῥίξω γὰρ διμάλαν, λάσιον τράγον, ἀρνὰ τὸν ἴσχω
Σακίταν. αἰδοῖ δ' εὐμενέως ὁ θεός.

ΑΛΛΟ. ε'.

Λῇς, ποτὶ νᾶν νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
Ἁδύ τι μοι; κἠγὼν πακτίδ' ἀειράμενος
Ἀρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βωκόλος ἄμμιγα θελξεῖ
Δάφνις, καροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
Ἐγγὺς δὲ στάντες λασίας δρυὸς ἄντρου ὄπισθεν,
Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες ὕπνου.

ΑΛΛΟ. ς'.

Ἀ δείλαιε τὺ Θύρσι· τί τὸ πλέον, εἰ κατατάξεις
Δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος;
Οἴχεται ἁ χίμαρος τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ᾅδαν·
Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος·
Αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλέον, ἁνίκα τήνας
Ὀστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;

Εἰς ἄγαλμα ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζ'.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον ὁ τοῦ Παιήονος υἱὸς,
Ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνεσσόμενος
Νικίᾳ· ὅς μιν ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται,
Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου,
Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποστὰς
Μισθόν. ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχναν.

Ἐπιτάφιον ΟΡΘΩΝΟΣ. η'.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὄρθων,

Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴσης.
Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλῆς
Πατρίδος ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

ΑΛΛΟ. θ'.

Ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ' ὥρην
Ναυτίλος ἴσθ', ὡς ἔστ' οὐ πολὺ ἀνδρὶ βίος.
Δείλαιε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἐλθεῖν
Ἠπείγευ, κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίης.
Ἔμπορος, ὦ Κλεόνικε, δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αὐτὴν
Ποντοπορῶν αὐτῇ Πλειάδι συγκατέδυς.

Εἰς ἄγαλμα Μουσῶν. ι'.

Ὑμῖν τοῦτο, θεαὶ, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
Τἄγαλμα Ξεινοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρινον
Μουσικός. οὐχ ἑτέρως τις ἐρεῖ. σοφίῃ δ' ἐπὶ τῇδε
Αἶνον ἔχων, Μουσέων οὐκ ἐπιλανθάνεται.

Ἐπιτάφιον ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ τοῦ Φυσιογνώμονος. ια'.

Εὐσθένεος τὸ μνᾶμα· φυσιγνώμων ὁ σοφιστὴς,
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα·
Χ' ὑμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦς·
Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθνεὼς ὁ σοφιστὴς,
Καίπερ ἄκικυς ἐὼν, εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

Εἰς τρίποδα τῷ Διονύσῳ, ἀπὸ Δαμοτέλεος. ιβ'.

Δαμοτέλης ὁ χορηγὸς, ὁ τὸν τρίποδ', ὦ Διόνυσε,
Καί σε τὸν ἥδιστον θεῶν μακάρων ἀναθεὶς,

Μέτριος ἦν ἐν παισί· χορῷ δ' ἐκτήσατο νίκην
  Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὁρῶν.

Εἰς ἄγαλμα τῆς οὐρανίας Ἀφροδίτης. ιγ'

Ἡ Κύπρις οὐ Πάνδημος· ἱλάσκεο τὴν θεὸν εἰπὼν
  Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας
Οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε
  Ξυνόν· αἰεὶ δέ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν
Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὦ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
  Ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

Ἐπιτάφιον Εὐρυμέδοντος. ιδ'.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες, ἐν ἁλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς,
  Εὐρύμεδον, τύμβου τοῦδε θανὼν ἔτυχες.
Σοὶ μὲν ἕδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
  Τιμασεῦντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

Εἰς τὸ αὐτό. ιε'.

Γνώσομαι εἴτι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
  Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἶσον, ὁδοιπόρ', ἔχει.
Χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος, ἐρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
  Κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

Εἰς Ἀνακρέοντος ἀνδριάντα. ις'.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὦ ξένε,
  Σπουδᾷ· καὶ λέγ', ἐπὰν ἐς οἶκον ἔνθῃς,
Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ,
  Τῶν πρόσθ' εἴτι περισσὸν ᾠδοποιῶν·

Προσθεὶς δὲ χὤτι τοῖς νέοισιν ἅδετο,
Ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

Εἰς Ἐπίχαρμον. ιζ΄.

Ἅ τε φωνὰ Δώριος· χὠ ᾽νὴρ, ὁ τὰν κωμῳδίαν
Εὑρὼν, Ἐπίχαρμος.
Ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ᾽ ἀλαθινοῦ
Τὶν ὧδ᾽ ἀνέθηκαν.
Τοὶ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται Πελωρεῖς τᾷ πόλει;
Οἷ᾽ ἀνδρὶ πολίτᾳ.
(Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων) μεμναμένοι
Τελεῖν ἐπίχειρα.
Πολλὰ γὰρ ποττὰν ζωὰν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα·
Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

Ἐπιτάφιον Κλείτας, τροφοῦ Μηδείου. ιη΄.

Ὁ μικκὸς τόδ᾽ ἔτευξε τᾷ Θρεΐσσᾳ
Μήδειος τὸ μνᾶμ᾽ ἐπὶ τᾷ ὁδῷ, κἠπέγραψε Κλείτας.
Ἑξεῖ τὰν χάριν ἁ γυνὰ ἀντὶ τήνων,
Ὧν τὸν κῶρον ἔθρεψε. τί μὰν; ἔτι χρησίμα καλεῖται.

Εἰς ἈΡΧΙΛΟΧΟΝ. ιθ΄.

Ἀρχίλοχον καὶ σταθὶ καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν
Τὸν τῶν ἰάμβων, οὗ τὸ μυρίον κλέος
Διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ.
Ἦ ῥά μιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων·
Ὡς ἐμμελής τ᾽ ἔγεντο κἠπιδέξιος
Ἔπεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ᾽ ἀείδειν.

ΕΙΣ ἈΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ
τοῦ τὴν Ἡράκλειαν ποιήσαντος. κ'.

Τὸν τοῦ Ζανὸς ὅδ᾽ ὔμμιν υἱὸν ἁνὴρ,
Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,
Πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν
Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὠ'κ Καμείρω,
Χὤσσους ἐξεπόνασεν εἶπ᾽ ἀέθλους.
Τοῦτον δ᾽ αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σάφ᾽ εἰδῇς)
Ἔστασ᾽ ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας
Πολλοῖς μασὶν ὄπισθε κἠνιαυτοῖς.

Εἰς ἹΠΠΩΝΑΚΤΑ. κα'.

Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ᾽ Ἱππώναξ κεῖται.
Εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ προσέρχευ τῷ τύμβῳ·
Εἰ δ᾽ ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
Θαρσέων καθίζευ, κἢν θέλῃς, ἀπέβριξον.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον. κβ'.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος ὃς τάδ᾽ ἔγραψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκόσιος,
Υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίννης·
Μοῦσαν δ᾽ ὀθνείαν οὔτιν᾽ ἐφελκυσάμαν.

ΒΙΩΝΟΣ

ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

ΒΙΩΝΟΣ

ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

ἘΠΙΤΑΦΙΟΣ ἈΔΩΝΙΔΟΣ.

Εἰδύλλιον α΄.

ΑΙΑΖΩ τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι, Κύπρι, κάθευδε·
Ἔγρεο δειλαία κυανοστόλε, καὶ πλατάγησον
Στάθεα, καὶ λέγε πᾶσιν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ὤρεσι, μηρὸν ὀδόντι
Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπεὶς, καὶ Κύπριν ἀνιῇ
Λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα
Χιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκῆ,
Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῶ χείλεος· ἀμφὶ δὲ τήνῳ
Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα, τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.
Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ οὐ ζώοντος ἀρέσκει,
Ἀλλ' οὐκ οἶδεν Ἄδωνις ὅ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.

Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἄγριον, ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις·
Μεῖζον δ' ἁ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος.
Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠρύσαντο,
Καὶ νύμφαι κλαίουσιν Ὀρειάδες. ἁ δ' Ἀφροδίτα,
Λυσαμένα πλοκαμῖδας, ἀνὰ δρυμὼς ἀλάληται
Πενθαλέα, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος· αἱ δὲ βάτοι νιν
Ἐρχομέναν κείροντι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται.
Ὀξὺ δὲ κωκύουσα δι' ἄγκεα μακρὰ φορεῖται,
Ἀσσύριον βοόωσα πόσιν, καὶ παῖδα καλεῦσα.
Ἀμφὶ δέ μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ᾐωρεῖτο,
Στάθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο. οἱ δ' ὑπὸ μαζοὶ
Χιόνεοι τὸ πάροιθεν Ἀδώνιδι πορφύροντο.
Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ὤλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν Ἄδωνις,
Κάτθανε δ' ἁ μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος, αἲ αἴ.
Ὤρεα πάντα λέγοντι, καὶ αἱ δρύες, Αἲ τὸν Ἄδωνιν.
Καὶ ποταμοὶ κλαίοντι τὰ πένθεα τῆς Ἀφροδίτας,
Καὶ παγαὶ τὸν Ἄδωνιν ἐν ὤρεσι δακρύοντι.
Ἄνθεα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθαίνεται· ἁ δὲ Κυθήρα
Πάντας ἀνὰ κναμὼς καὶ ἀνὰ πτόλιν οἰκτρὸν ἀείδει.
Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ἀχὼ δ' ἀντεβόασεν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἄν; αἲ αἴ.
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄσχετον ἕλκος,
Ὡς ἴδε φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ,
Πάχεας ἀμπετάσασα, κινύρετο· μεῖνον Ἄδωνι
Δύσποτμε, μεῖνον Ἄδωνι, πανύστατον ὥς σε κιχείω,

Ὥς σε περιπτύξω, καὶ χείλεα χείλεσι μίξω.
Ἔγρεο τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ᾽ αὖ πύματόν με φίλασον.
Τοσσοῦτόν με φίλασον, ὅσον ζώει τὸ φίλαμα·
Ἄχρις ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα κεἰς ἐμὸν ἧπαρ
Πνεῦμα τεὸν ῥεύσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
Ἐκ δὲ πίω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω
Ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σύ με δύσμορε φεύγεις.
Φεύγεις μακρὸν Ἄδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα
Καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἁ δὲ τάλαινα
Ζώω, καὶ θεὸς ἐμμὶ, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.
Λάμβανε Περσεφόνα τὸν ἐμὸν πόσιν, ἐσσὶ γὰρ αὐτὰ
Πολλὸν ἐμεῦ κρέσσων· τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σε καταῤῥεῖ.
Εἰμὶ δ᾽ ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ᾽ ἀκόρεστον ἀνίην,
Καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὅ μοι θάνε, καὶ σε φοβεῦμαι.
Θνάσκεις ὦ τριπόθατε; πόθος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτη.
Χήρη δ᾽ ἁ Κυθέρεια, κενοὶ δ᾽ ἀνὰ δώματ᾽ Ἔρωτες.
Σοὶ δ᾽ ἅμα κεστὸς ὄλωλε. τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις;
Καλὸς ἐὼν τοσσοῦτον ἐμήναο θηρσὶ παλαίειν;
Ὧδ᾽ ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες,
Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις·
Δάκρυον ἁ Παφία τόσσον χέει, ὅσσον Ἄδωνις
Αἷμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη.
Αἷμα ῥόδον τίκτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.
  Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Μηκέτ᾽ ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο, Κύπρι.
Ἔστ᾽ ἀγαθὰ στιβὰς, ἔστιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἑτοίμα·
Λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἄδωνις.
Καὶ νέκυς ὢν καλός ἐστι, καλὸς νέκυς, οἷα καθεύδων.
Κάτθεό νιν μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν, οἷς ἐνίαυεν,

Τοῖς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει,
Παγχρυσέῳ κλιντῆρι· πόθει καὶ στυγνὸν Ἄδωνιν.
Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα σὺν αὐτῷ,
Ὡς τῆνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισι.
Ὀλλύσθω μύρα πάντα, τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἄδωνις.
Κέκλιται ἁβρὸς Ἄδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν·
Ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἔρωτες,
Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χὠ μὲν ὀϊστώς,
Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν'. ὃς δ' εὔπτερον ἆγε φαρέτραν.
Χὠ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδος· ὃς δὲ λέβησι
Χρυσείοις φορέησιν ὕδωρ· ὁ δὲ μηρία λούει·
Ὃς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν Ἄδωνιν.
Αὐτὰν τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμέναιος,
Καὶ στέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον. οὐκ ἔτι δ' Ὑμὰν,
Ὑμὰν οὐκ ἔτ' ἀειδόμενον μέλος, ᾄδεται αἲ αἴ.
Αἲ αἲ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον, ἢ Ὑμέναιος,
Αἱ Χάριτες κλαίοντι τὸν υἱέα τῶ Κινύραο,
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐν ἀλλήλῃσι λέγοισαι.
Αὐταὶ δ' ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὺ Διώνα.
Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν,
Καί μιν ἐπαείδουσιν, ὁ δὲ σφίσιν οὐκ ἐπακούει.
Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει, Κώρα δέ μιν οὐκ ἀπολύει.
Λῆγε γόων Κυθέρεια, τοσήμερον ἴσχεο κομμῶν·
Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΒΙΩΝΟΣ ΛΕΙΨΑΝΑ.

Εἰδύλλιον β'.

Ἰξευτὰς ἔτι κῶρος, ἐν ἄλσεϊ δενδράεντι
Ὄρνεα θηρεύων, τὸν ἀπότροπον εἶδεν Ἔρωτα
Ἑσδόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον· ὡς δ' ἐνόασε,
Χαίρων ὥνεκα δὴ μέγα φαίνετο ὄρνεον αὐτῷ,
Τὼς καλάμως ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων,
Τᾷ καὶ τᾷ τὸν Ἔρωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευεν.
Χὠ παῖς, ἀσχαλάων ἕνεχ' οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντη,
Τὼς καλάμως ῥίψας ποτ' ἀροτρέα πρέσβυν ἵκανεν,
Ὅς νιν τάνδε τέχναν ἐδιδάξατο· καὶ λέγεν αὐτῷ,
Καί οἱ δεῖξεν Ἔρωτα καθήμενον. αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
Μειδιόων κίνησε κάρη, καὶ ἀμείβετο παῖδα,
Φείδεο τᾶς θήρας, μηδ' ἐς τόδε τὤρνεον ἔρχευ.
Φεῦγε μακράν· κακὸν ἐντὶ τὸ θηρίον· ὄλβιος ἐσσῇ
Εἰσόκα μή μιν ἕλῃς· ἢν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς,
Οὗτος ὁ νῦν φεύγων καὶ ἀπάλμενος, αὐτὸς ἀφ' αὐτῶ
Ἐλθὼν ἐξαπίνας, κεφαλὰν ἐπὶ σεῖο καθιξεῖ.

Εἰδύλλιον γ'.

Ἁ μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα,
Νηπίαχον τὸν Ἔρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,

Ἐς χθόνα νευτάζοντα; τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον,
Μέλπειν μοι φίλε βοῦτα λαβὼν τὸν Ἔρωτα δίδασκε.
Ὣς λέγε, χ' ἁ μὲν ἀπῆνθεν· ἐγὼ δ', ὅσα βωκολίασδον
Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἔρωτα δίδασκον·
Ὡς εὗρεν πλαγίαυλον ὁ Πὰν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,
Ὡς χέλυν Ἑρμάων, κίθαριν δ' ὡς ἀδὺς Ἀπόλλων.
Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον. ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
Ἀλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καί μ' ἐδίδασκε
Θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθους, καὶ ματέρος ἔργα.
Κὴγὼν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν ἔρωτα δίδασκον,
Ὅσσα δ' ἔρως μ' ἐδίδαξεν ἐρωτύλα πάντ' ἐδιδάχθην.

Εἰδύλλιον δ'.

ΤΑΙ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται,
Ἐκ θυμῶ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἕπονται.
Κ' ἢν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ὀπηδῇ,
Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν·
Ἢν δὲ νόον τις Ἔρωτι δονεύμενος ἀδὺ μελίσδῃ,
Ἐς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
Μάρτυς ἐγὼν ὅτι μῦθος ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής·
Ἢν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινα μέλπω,
Βαμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀείδει·
Ἢν δ' αὖτ' ἐς τὸν Ἔρωτα καὶ ἐς Λυκίδαν τι μελίσδω,
Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ᾠδά.

Εἰδύλλιον ε'.

Οὐκ οἶδ', οὐδ' ἐπέοικεν, ἃ μὴ 'μάθομεν πονέεσθαι.
Εἴ μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια, καὶ τάδε μοῦνα
Κῦδος ἐμοὶ θήσοντι, τά μοι πάρος ὤπασε Μοῖσα.
Εἰ δ' οὐχ ἁδέα ταῦτα, τί μοι πολὺ πλήονα μοχθῆν;
Εἰ μὲν γὰρ βιότω διπλόον χρόνον ἄμμιν ἔδωκεν
Ἢ Κρονίδας, ἢ Μοῖρα πολύτροπος, ὥστ' ἀνύεσθαι
Τὸν μὲν ἐς εὐφροσύναν καὶ χάρματα, τὸν δ' ἐπὶ μόχθῳ,
Ἦν τάχα μοχθήσαντι ποθ' ὕστερον ἐσθλὰ δέχεσθαι.
Εἰ δὲ θεοὶ κατένευσαν ἕνα χρόνον ἐς βίον ἐλθεῖν
Ἀνθρώποις, καὶ τόνδε βραχὺν καὶ μήονα πάντων,
Ἐς πόσον ἆ δειλοὶ καμάτως κ' εἰς ἔργα πονεῦμες;
Ψυχὰν δ' ἄχρι τίνος ποτὶ κέρδεα καὶ ποτὶ τέχνας
Βάλλομες, ἱμείροντες ἀεὶ πολὺ πλήονος ὄλβω;
Λαθόμεθ' ἦ ἄρα πάντες ὅτι θνατοὶ γενόμεσθα,
Χ' ὡς βραχὺν ἐκ Μοίρας λάχομεν χρόνον.

Εἰδύλλιον ϛ'.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ καὶ ΜΥΡΣΩΝ.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ.

Εἴαρος, ὦ Μύρσων, ἢ χείματος, ἢ φθινοπώρου,
Ἢ θέρεος, τί τοι ἁδύ; τί δὲ πλέον εὔχεαι ἐλθεῖν;
Ἢ θέρος, ἁνίκα πάντα τελείεται ὅσσα μογεῦμες;

Εἰδύλλιον ιβ΄.

ΑΥΤΑΡ ἐγὼν βασεῦμαι ἐμὰν ὁδὸν, ἐς τὸ κάταντες
Τῆνο, ποτὶ ψάμαθόν τε καὶ ἠιόνα ψιθυρίσδω,
Λισσόμενος Γαλάτειαν ἀπηνέα· τὰς δὲ γλυκείας
Ἐλπίδας ὑστατίω μέχρι γήραος οὐκ ἀπολείψω.

Εἰδύλλιον ιγ΄.

ΜΗΔΕ λίπῃς μ' ἀγέραστον, ἐπὴν χ' ὁ Φοῖβος ἀείδειν
Μισθὸν ἔδωκε. τιμὰ δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα ποιεῖ.

Εἰδύλλιον ιδ΄.

ΜΟΡΦΑ θηλυτέρῃσι πέλει καλὸν, ἀνέρι δ' ἀλκά.

Εἰδύλλιον ιε΄.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ
καὶ ΔΗΙΔΑΜΕΙΑΣ.

ΜΥΡΣΩΝ. ΛΥΚΙΔΑΣ.

ΜΥΡΣΩΝ.

ΛΗΣ νύ τι μοὶ, Λυκίδα, Σικελὸν μέλος ἁδὺ λιγαίνειν,
Ἱμερόεν, γλυκύθυμον, ἐρωτικὸν, οἷον ὁ Κύκλωψ
Ἄεισε Πολύφαμος ἐπ' ἠιόνι Γαλατείᾳ;

ΛΥΚΙΔΑΣ.

Κῆν μοι συρίσδεν, Μύρσων, φίλον, ἀλλὰ τί μέλψω;

ΜΥΡΣΩΝ.

Σκύριον, ὦ Λυκίδα, ζαλῶ μέλος, ἁδὺν Ἔρωτα,
Λάθρια Πηλεΐδαο φιλάματα, λάθριον εὐνάν.
Πῶς παῖς ἕσσατο φᾶρος, ὅπως ἐψεύσατο μορφάν,
Χ' ὅπως ἐν κώραις Λυκομηδίσιν ἀπαλέγοισα
* Ἀηδήη τ' ἀπαστὸν Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.

ΛΥΚΙΔΑΣ.

Ἅρπασε τὰν Ἑλέναν ποθ' ὁ βωκόλος. ἆγε δ' ἐς Ἴδαν,
Οἰνώνῃ κακὸν ἄλγος· ἐχώσατο δ' ἁ Λακεδαίμων,
Πάντα δὲ λαὸν ἄγειρεν Ἀχαιϊκόν. οὐδέ τις Ἕλλην,
Οὔτε Μυκηναίων, οὔτ' Ἤλιδος, οὔτε Λακώνων
Μεῖνεν ἑὸν κατὰ δῶμα, * φέρων δυστὶν ἀνὰν ἄρνα,
Λάνθανε δ' ἐν κώραις Λυκομηδίσι μοῦνος Ἀχιλλεὺς,
Εἴρια δ' ἀνθ' ὅπλων ἐδιδάσκετο, καὶ χερὶ λευκᾷ
Παρθενικὸν κόπον εἶχεν· ἐφαίνετο δ' ἠΰτε κώρα·
Καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος
Χιονέαις πόρφυρε παρειῆς· καὶ τὸ βάδισμα
Παρθενικῆς ἀνάδιζε, κόμας δ' ἐπύκαζε καλύπτρῃ·
Θυμὸν δ' Ἄρεος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα,
Ἐξ ἀοῦς δ' ἐπὶ νύκτα παρίζετο Δηϊδαμείᾳ·
Καὶ ποτὶ μὲν κείνας ἐφίλει χέρα, πολλάκι δ' αὐτᾶς
* Στόμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἀδέα δάκρυ' ἐπῄνει.
Ἤσθιε δ' οὐκ ἄλλᾳ σὺν ὁμάλικι· πάντα δ' ἐποίει
Σπεύδων κοινὸν ἐς ὕπνον. ἔλεξέ νυ καὶ λόγον αὐτᾷ·
Ἄλλαι μὲν κνώσσουσι σὺν ἀλλήλαισιν ἀδελφαί,

Αὐτὰρ ἐγὼ μούνα μίμνω, σὺ δὲ νύμφα καθεύδεις,
Αἱ δύο, παρθενικαὶ, συνομάλικες, αἱ δύο καλαί.
Ἀλλὰ μόναι κατα λέκτρα καθεύδομες· ἁ δὲ πονηρὰ
Νύσσα γὰρ δολία με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.
Οὐ γὰρ ἐγὼ σεῖο * * *

Εἰδύλλιον ιϛ΄.

Ἕσπερε, τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφρογενείας,
Ἕσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,
Τόσσον ἀφαυρότερος μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρων,
Χαῖρε φίλος· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι
Ἀντὶ σελαναίας τὺ δίδου φάος· ὥνεκα τήνα,
Σάμερον ἀρχομένα, τάχιον δύεν. οὐκ ἐπὶ φωρὰν
Ἔρχομαι, οὐδ᾽ ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ᾽ ἐνοχλήσω·
Ἀλλ᾽ ἐράω· καλὸν δέ τ᾽ ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι.

Εἰδύλλιον ιζ΄.

Ἅμερε Κυπρογένεια Διὸς τέκος ἠδὲ θαλάσσας,
Τίπτε τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις;
Τυτθὸν ἔφαν, τί νυ τόσσον ἀπήχθεο, καὶ τί νυ αὐτὰ
Ταλίκον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν Ἔρωτα τέκηαι,
Ἄγριον ἄστοργον, μορφᾷ νόον οὐδὲν ὅμοιον;
Ἐς τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἑκαβόλον ὤπασας ἄμμιν,
Ὡς μὴ πικρὸν ἐόντα δυναίμεθα τῆνον ἀλύξαι;

ΜΟΣΧΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΜΟΣΧΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ἘΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ.

Εἰδύλλιον α΄.

Ἁ Κύπρις, τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα, μακρὸν ἐβώστρει,
Εἴτις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἑξεῖ.
Μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος· ἢν δ' ἀγάγῃς νιν
Οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα, τὺ δ' ὦ ξένε καὶ πλέον ἑξεῖς.
Ἔστι δ' ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν·
Χρῶτα μὲν οὐ λευκὸς, πυρὶ δ' εἴκελος· ὄμματα δ' αὐτῷ
Δριμύλα καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες, ἁδὺ λάλημα.
Οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται· ὡς μέλι φωνά·
Ἢν δὲ χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ἠπεροπευτὰς,
Οὐδὲν ἀλαθεύων, δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον·
Μικκύλα μὲν τήνῳ τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει,
Βάλλει κεἰς Ἀχέροντα, καὶ εἰς ἀΐδεω βασιλῆα.
Γυμνὸς μὲν τόγε σῶμα, νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται.

Καὶ πτερόεις, ὡς ὄρνις, ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους
Ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται.
Τόξον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον·
Τυτθὸν ἐὸν τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται.
Καὶ χρύσεον περὶ νῶτα φαρέτριον, ἔνδοθι δ' ἐντὶ
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κἠμὲ τιτρώσκει.
Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα· πολὺ πλεῖον δὲ οἱ αὐτῷ
Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα, τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει.
Ἢν τύ γ' ἕλῃς τῆνον, δήσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσῃς.
Κἢν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ.
Κἢν γελάῃ, τύ νιν ἕλκε· καὶ, ἢν ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμακον ἐντί·
Ἢν δὲ λέγῃ, λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα,
Μήτι θίγῃς, πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

ΕΥΡΩΠΗ.

Εἰδύλλιον β'.

ΕΥΡΩΠΗ ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἧκεν ὄνειρον,
Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσταται, ἐγγύθι δ' ἠώς.
Ὕπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων,
Λυσιμελὴς, πεδάᾳ μαλακῷ κατὰ φάεα δεσμῷ·
Εὖτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων.
Τῆμος ὑπωροφίοισιν ἐνικνώσσουσα δόμοισι
Φοίνικος θυγάτηρ, ἔτι παρθένος, Εὐρωπείη,
Ὠΐσατ' ἠπείρους δοιὰς περὶ εἷο μάχεσθαι,

Ἀσιάδ' ἀντιπέρην τε, φυὴν δ' ἔχον οἷα γυναῖκες.
Τῶν δ' ἡ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν· ἡ δ' ἄρ' ἐῴκει
Ἐνδαπίῃ, καὶ μᾶλλον ἑῆς περιΐσχετο κούρης·
Φάσκεν δ' ὥς μιν ἔτικτε, καὶ ὡς ἀτίτηλέ μιν αὐτή.
Ἡ δ' ἑτέρη, κρατερῇσι βιαζομένα παλάμῃσιν
Εἴρυεν οὐκ ἀέκουσαν· ἐπεὶ φάτο μόρσιμον εἶναι
Ἐκ Διὸς αἰγιόχου γέρας ἔμμεναι Εὐρωπείην.
Ἡ δ' ἀπὸ μὲν στρωτῶν λεχέων θόρε δειμαίνουσα,
Παλλομένη κραδίην· τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον·
Ἑζομένη δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκὴν ἔχεν, ἀμφοτέρας δὲ
Εἰσέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας.
Ὀψὲ δὲ δειμαλέην ἀνενείκατο παρθένος αὐδήν,
Τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπουρανίων προΐηλε;
Ποῖοί με στρωτῶν λεχέων ὕπερ ἐν θαλάμοισιν
Ἡδὺ μάλα κνώσσουσαν ἀνεπτοίησαν ὄνειροι;
Τίς δ' ἦν ἡ ξείνη, τὴν εἴσιδον ὑπνώουσα;
Ὥς μ' ἔβαλε κραδίην κείνης πόθος· ὥς με καὶ αὐτὴ
Ἀσπασίως ὑπέδεκτο, καὶ ὡς σφετέρην ἴδε παῖδα.
Ἀλλά μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.
Ὣς εἰποῦσ' ἀνόρουσε· φίλας δ' ἐπεδίζεθ' ἑταίρας
Ἥλικας, οἰέτεας, θυμήρεας, εὐπατερείας,
Τῇσιν ἀεὶ συνάθυρεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο,
Ἢ ὅτε φαιδρύνοιτο χρόα προχοαῖσιν Ἀναύρω,
Ἢ ὁπότ' ἐκ λειμῶνος ἐΰπνοα λείρια κέρσοι.
Ταὶ δέ οἱ αἶψα φάανθεν· ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἑκάστη
Ἀνθοδόκον τάλαρον· ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον
Ἀγχιάλους, ὅθι τ' αἰὲν ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο,
Τερπόμεναι ῥοδέῃ τε φυῇ, καὶ κύματος ἠχῇ.
Αὐτὴ δὲ χρύσεον τάλαρον φέρεν Εὐρωπείη

Θηητὸν, μέγα θαῦμα, μέγαν πόνον Ἡφαίστοιο,
Ὃν Λιβύῃ πόρε δῶρον, ὅτ' ἐς λέχος Ἐννοσιγαίου
Ἤϊεν· ἡ δὲ πόρεν περικαλλέϊ Τηλεφαέσσῃ,
Ἡτέ οἱ αἵματος ἔσκεν· ἀνύμφῳ δ' Εὐρωπείῃ
Μήτηρ Τηλεφάεσσα περικλυτὸν ὤπασε δῶρον.
Ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μαρμαίροντα·
Ἐν μὲν ἔην χρυσοῖο τετυγμένη Ἰναχὶς Ἰὼ,
Εἰσέτι πόρτις ἐοῦσα, φυὴν δ' οὐκ εἶχε γυναικός.
Φοιταλέη δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἁλμυρὰ βαῖνε κέλευθα,
Νηχομένῃ ἰκέλη· κυανῷ δ' ἐτέτυκτο θάλασσα.
Δοιοὶ δ' ἕστασαν ὑψοῦ ἐπ' ὀφρύος αἰγιαλοῖο
Φῶτες ἀολλήδην· θηεῦντο δὲ ποντοπόρον βοῦν.
Ἐν δ' ἦν Ζεὺς, ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θείῃ
Πόρτιος Ἰναχίης, τὴν ἑπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ
Ἐκ βοὸς εὐκεράοιο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα.
Ἀργύρεος μὲν ἔην Νείλου ῥόος· ἡ δ' ἄρα πόρτις
Χαλκείη· χρυσοῦ δὲ τετυγμένος αὐτὸς ἔην Ζεύς.
Ἀμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ στεφάνην ταλάροιο
Ἑρμείης ἤσκητο· πέλας δέ οἱ ἐκτετάνυστο
Ἄργος, ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι.
Τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
Ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθέϊ χροιῇ,
Ταρσὸν ἀναπλώσας, ὡσεί τέ τις ὠκύαλος νηῦς,
Χρυσείου ταλάροιο περίσκεπε χείλεα ταρσοῖς.
Τοῖος ἔην τάλαρος περικαλλέος Εὐρωπείης.
Αἱ δ', ἐπεὶ οὖν λειμῶνας ἐσήλυθον ἀνθεμόεντας,
Ἄλλαι ἐπ' ἀλλοίοισι τότ' ἄνθεσι θυμὸν ἔτερπον·
Τῶν ἡ μὲν νάρκισσον ἐΰπνοον, ἡ δ' ὑάκινθον,
Ἡ δ' ἴον, ἡ δ' ἕρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε

Λειμώνων ἐαροτρεφέων πίπτεσκε πέτηλα.
Αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἔθειραν
Δρέπτον ἐριδμαίνουσαι· ἀτὰρ μέση ἄνασσα,
Ἀγλαΐην πυρσοῖο ῥόδου χείρεσσι λέγουσα,
Οἷά περ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένεια.
Οὐ μὲν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ' ἄνθεσι θυμὸν ἰαίνειν,
Οὐδ' ἄρα παρθενίην μίτρην ἄχραντον ἔρυσθαι.
Ἦ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὥς μιν φράσαθ', ὡς ἐβόλητο
Θυμὸν, ἀνωΐστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι
Κύπριδος, ἣ μούνη δύναται καὶ Ζῆνα δαμάσσαι.
Δὴ γὰρ, ἀλευόμενός τε χόλον ζηλήμονος Ἥρης,
Παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀταλὸν νόον ἐξαπατῆσαι,
Κρύψε θεὸν καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίγνετο ταῦρος,
Οὐχ οἷος σταθμοῖς ἐνιφέρβεται, οὐδὲ μὲν οἷος
Ὦλκα διατμήσσει, σύρων εὐκαμπὲς ἄροτρον·
Οὐδ' οἷος ποίμνης ἐπιβόσκεται, οὐδὲ μὲν οἷος
Ὅστις ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην.
Τοῦ δ' ἤτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκεν,
Κύκλος δ' ἀργύφεος μέσσῳ μάρμαιρε μετώπῳ,
Ὄσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε δι' ἵμερον ἀστράπτοντε·
Ἶσά τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτελλε καρήνου,
Ἄντυγος ἡμιτόμου κεραῆς ἅτε κύκλα σελήνης.
Ἤλυθε δ' ἐς λειμῶνα, καὶ οὐκ ἐφόβησε φαανθεὶς
Παρθενικὰς, πάσῃσι δ' ἔρως γένετ' ἐγγὺς ἱκέσθαι,
Ψαῦσαί θ' ἱμερτοῖο βοὸς, τοῦ δ' ἄμβροτος ὀδμὴ
Τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκαίνυτο λαρὸν ἀϋτμήν.
Στῆ δὲ ποδῶν προπάροιθεν ἀμύμονος Εὐρωπείης,
Καί οἱ λιχμάζεσκε δέρην, κατέθελγε δὲ κούρην.
Ἡ δέ μιν ἀμφαφάασκε, καὶ ἠρέμα χείρεσιν ἀφρὸν

Πολλὸν ἀπὸ στομάτων ἀπαμέργνυτο, καὶ κύσε ταῦρον.
Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκάσατο· φαίης κ' αὐλοῦ
Μυγδονίου λιγὺν ἦχον ἀνηπύοντος ἀκούειν.
Ὤκλασε δὲ πρὸ ποδοῖιν· ἐδέρκετο δ' Εὐρώπειαν,
Αὐχέν' ἐπιστρέψας, καί οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον.
Ἡ δὲ, βαθυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῇσι,
Δεῦτ' ἑτάραι φίλιαι καὶ ὁμήλικες, ὄφρ' ἐπὶ τῷδε
Ἑζόμεναι ταύρῳ τερπώμεθα· δὴ γὰρ ἁπάσας,
Νῶτον ὑποστορέσας, ἀναδέξεται, οἷά τε νηῦς.
Πρηῢς ὅδ' εἰσιδέειν καὶ μείλιχος, οὐδέ τι ταύροις
Ἄλλοισι προσέοικε· νόος δέ οἱ ἠΰτε φωτὸς
Αἴσιμος ἀμφιθέει, μούνης δ' ἐπιδεύεται αὐδῆς.
Ὣς φαμένη, νώτοισιν ἐφίζανε μειδιόωσα·
Αἱ δ' ἄλλαι μέλλεσκον. ἄφαρ δ' ἀνεπήλατο ταῦρος,
Ἣν θέλεν ἁρπάξας· ὠκὺς δ' ἐπὶ πόντον ἵκανεν.
Ἡ δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἑταίρας,
Χεῖρας ὀρεγνυμένη. ταὶ δ' οὐκ ἐδύναντο κιχάνειν.
Ἀκτάων δ' ἐπιβὰς πρόσσω θέεν, ἠΰτε δελφίς·
Νηρεΐδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἁλὸς, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἐστιχόωντο.
Καὶ δ' αὐτὸς βαρύδουπος ὑπεὶρ ἁλὸς Ἐννοσίγαιος,
Κῦμα κατιθύνων, ἁλίης ἡγεῖτο κελεύθου
Αὐτοκασιγνήτῳ· τοὶ δ' ἀμφί μιν ἠγερέθοντο
Τρίτωνες, πόντοιο βαθυρρόου ἐνναετῆρες,
Κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.
Ἡ δ' ἄρ' ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νώτοις,
Τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρας, ἐν χερὶ δ' ἄλλῃ
Εἴρυε πορφυρέας κόλπου πτύχας, ὄφρα κεν ὤμον
Δεύοι ἐφελκομένην πολιῆς ἁλὸς ἄσπετον ὕδωρ.

Κολπώθη δ' ὤμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης,
Ἱστίον οἷά τε νηός, ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρην.
Ἡ δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπὸ πατρίδος ἦεν ἄνευθεν,
Φαίνετο δ' οὔτ' ἀκτή τις ἁλίρροθος, οὔτ' ὄρος αἰπύ,
Ἀλλ' ἀὴρ μὲν ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπείρων,
Ἀμφί ἑ παπτήνασα, τοίην ἀνενείκατο φωνήν,
Πῆ με φέρεις θεόταυρε; τίς ἔπλεο; πῶς δὲ κέλευθον
Ἀργαλέοισι πόδεσσι διέρχεαι, οὐδὲ θάλασσαν
Δειμαίνεις; νηυσὶν γὰρ ἐπίδρομός ἐστι θάλασσα
Ὠκυάλοις, ταῦροι δ' ἁλίην τρομέουσιν ἀταρπόν.
Ποῖόν σοι ποτὸν ἡδύ; τίς ἐξ ἁλὸς ἔσσετ' ἐδωδή;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ θεός; τί θεοῖς ἀπεοικότα ῥέζεις;
Οὔθ' ἅλιοι δελφῖνες ἐπὶ χθονός, οὔτέ τι ταῦροι
Ἐν πόντῳ στείχουσι· σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
Ἄβροχος ἀΐσσεις, χηλαὶ δέ τοι εἰσὶν ἐρετμά.
Ἦ τάχα καί, γλαυκῆς ὑπὲρ ἠέρος ὑψόσ' ἀερθείς,
Ἴκελος αἰψηροῖσι ποτήσεαι οἰωνοῖσιν.
Οἴμοι, ἐγὼ μέγα δή τι δυσάμμορος, ἥ ῥά τε δῶμα
Πατρὸς ἀποπρολιποῦσα, καὶ ἑσπομένη βοῒ τῷδε,
Ξείνην ναυτιλίην ἐφέπω, καὶ πλάζομαι οἴη.
Ἀλλὰ σύ μοι μεδέων πολιῆς ἁλὸς Ἐννοσίγαιε
Ἵλαος ἀντιάσειας· ἔελπομαι εἰσοράασθαι
Τόνδε κατιθύνοντα πλόον προκέλευθον ἐμεῖο.
Οὐκ ἀθεεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὰ κέλευθα.
Ὣς φάτο· τὴν δ' ὧδε προσεφώνεεν εὐρύκερως βοῦς,
Θάρσει παρθενική, μὴ δείδιθι πόντιον οἶδμα·
Αὐτός τοι Ζεὺς εἰμί, καὶ ἐγγύθεν εἴδομαι εἶναι
Ταῦρος· ἐπεὶ δύναμαί γε φανήμεναι ὅ, ττ' ἐθέλοιμι.
Σὸς δὲ πόθος μ' ἐγέηκε τόσην ἅλα μετρήσασθαι

Ταῦρον ἐειδόμενον· Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη,
Ἥ μ' ἔθρεψε καὶ αὐτόν· ὅπῃ νυμφήϊα σεῖο
Ἔσσεται· ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτοὺς φιτύσεαι υἷας,
Οἳ σκηπτοῦχοι ἅπαντες ἐπιχθονίοισιν ἔσονται.
Ὣς φάτο· καὶ τετέλεστο τάπερ φάτο· φαίνετο μὲν δὴ
Κρήτη, Ζεὺς δὲ πάλιν ἑτέρην ἀνελάζετο μορφήν·
Λῦσε δέ οἱ μίτρην, καί οἱ λέχος ἔντυνον Ὧραι.
Ἡ δὲ πάρος κούρη Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη.
[Καὶ Κρονίδῃ τέκνα τίκτε, καὶ αὐτίκα γίνετο μήτηρ.]

ἘΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ

ΒΟΥΚΟΛΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ.

Εἰδύλλιον γ'.

ΑΙΛΙΝΑ μοι στοναχεῖτε νάπαι, καὶ Δώριον ὕδωρ,
Καὶ ποταμοὶ κλαίοιτε τὸν ἱμερόεντα Βίωνα.
Νῦν φυτά μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοάοισθε.
Ἄνθεα νῦν στυγνοῖσιν ἀποπνείοιτε κορύμβοις.
Νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῦν ἀνεμῶνα·
Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἲ αἲ
Βάμβαλε τοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελικτάς.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀδόνες, αἱ πυκινοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις,
Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τᾶς Ἀρεθοίσας,

"Οττι Βίων τέθνακεν ὁ βωκόλος, ὅττι σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὤλετο Δωρὶς ἀοιδά.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Στρυμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασιν αἴλινα κύκνοι,
Καὶ γοεροῖς στομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ᾠδάν,
Οἵαν ὑμετέροις ποτὶ χείλεσι γῆρυν ἄειδεν.
Εἴπατε δ' αὖ κώραις Οἰαγρίσιν, εἴπατε πάσαις
Βιστονίαις Νύμφαισιν, ἀπώλετο Δώριος Ὀρφεύς.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος οὐκ ἔτι μέλπει,
Οὐκ ἔτ' ἐρημαίῃσιν ὑπὸ δρυσὶν ἥμενος ᾄδει·
Ἀλλὰ παρὰ Πλουτῆϊ μέλος λαθαῖον ἀείδει.
Ὤρεα δ' ἐστὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες, αἱ ποτὶ ταύροις
Πλασδόμεναι, γοάοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Σεῖο, Βίων, ἔκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων,
Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοί τε Πρίηποι·
Καὶ Πᾶνες στοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος· αἵτε καθ' ὕλαν
Κρανίδες ὠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.
Ἀχὼ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται, ὅττι σιωπῇς,
Κοὐκ ἔτι μιμεῖται τὰ σὰ χείλεα. σῷ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Μάλων οὐκ ἔῤῥευσε καλὸν γλάγος, οὐ μέλι σίμβλων·
Κάτθανε δ' ἐν καρῷ, λυπεύμενον· οὐκέτι γὰρ δεῖ,
Τῶ μέλιτος τῶ σῶ τεθνακότος, αὐτὸ τρυγᾶσθαι.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Οὐ τόσον εἰναλίαισι παρ' ἀϊόσι μύρατο δελφίν,
Οὐδὲ τόσον ποκ' ἄεισεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδών,
Οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἀν' ὤρεα μακρὰ χελιδών,
Ἀλκυόνος δ' οὐ τόσσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε Κήϋξ.

[Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.]
Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι Κηρύλος ᾆδεν,
Οὐ τόσον ἀῴοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἀοῦς,
Ἱπτάμενος περὶ σᾶμα, κινύρατο Μέμνονος ὄρνις,
Ὅσσον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο Βίωνος.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀδονίδες, πᾶσαί τε χελιδόνες, ἅς ποκ' ἔτερπεν,
Ἃς λαλέειν ἐδίδασκε, καθεζόμεναι ποτὶ πρέμνοις,
Ἀντίον ἀλλάλαισιν ἐκώκυον· αἱ δ' ὑποφώνευν
Ὄρνιθες. λυπεῖσθε πελειάδες, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Τίς ποτὶ σᾷ σύριγγι μελίξεται, ὦ τριπόθατε;
Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θησεῖ στόμα; τίς θρασὺς οὕτως;
Εἰσέτι γὰρ πνείει τὰ σὰ χείλεα, καὶ τὸ σὸν ἆσθμα.
Ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσσι τεὰς ἐπιβόσκετ' ἀοιδάς.
Πανὶ φέρω τὸ μέλιγμα· τάχ' ἂν κἀκεῖνος ἐρεῖσαι
Τὸ στόμα δειμαίνοι, μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἅν ποκ' ἔτερπες
Ἑσδομέναν περὶ σεῖο παρ' αἰόνεσσι θαλάσσας.

Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο· τὸν μὲν ἔφευγεν
Ἁ καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἅδιον ἔβλεπεν ἅλμας.
Καὶ νῦν λασαμένα τῶ κύματος ἐν ψαμάθοισι
Ἕσδετ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πάντα τοι, ὦ βώτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,
Παρθενικᾶν ἐρόεντα φιλάματα, χείλεα παίδων·
Καὶ στυγνοὶ περὶ σᾶμα τεὸν κλαίουσιν Ἔρωτες.
Ἁ Κύπρις φιλέει σε πολὺ πλέον, ἢ τὸ φίλαμα,
Τῷ πρώαν τὸν Ἄδωνιν ἀποθνάσκοντα φίλασε.

Τοῦτο τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος,
Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος· ἀπώλετο πράν τοι Ὅμηρος,
Τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα, καί σε λέγοντι
Μύρεσθαι καλὸν υἷα πολυκλαύστοισι ῥεέθροις,
Πᾶσαν δ' ἔπλησας φωνᾶς ἅλα; νῦν πάλιν ἄλλον
Υἱέα δακρύεις, καινῷ δ' ἐπὶ πένθεϊ τάκῃ.
Ἀμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι· ὃς μὲν ἔπινε
Παγασίδος κράνας, ὁ δ' ἔχεν πόμα τᾶς Ἀρεθοίσας.
Χ' ᾧ μὲν Τυνδαρέοιο καλὰν ἄεισε θύγατρα,
Καὶ Θέτιδος μέγαν υἷα, καὶ Ἀτρείδαν Μενέλαον·
Κεῖνος δ' οὐ πολέμως, οὐ δάκρυα, Πανα δ' ἔμελπε,
Καὶ βώτας ἐλίγαινε, καὶ ἀείδων ἐνόμευε,
Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἁδέα πόρτιν ἄμελγε,
Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ἔρωτα
Ἔτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεθε τὰν Ἀφροδίταν.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πᾶσα, Βίων, θρηνεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἄστεα πάντα·
Ἄσκρα μὲν γοάει σε πολὺ πλέον Ἡσιόδοιο·

Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ὗλαι·
Οὐ τόσον Ἀλκαίῳ πέρι μύρατο Λέσβος ἐραννά·
Οὐδὲ τόσον τὸν ἀοιδὸν ἐμύρατο Κήϊον ἄστυ.
Σὲ πλέον Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος ἀντὶ δὲ Σαπφῶς
Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλιγμα κινύρεται ἁ Μιτυλάνα.
Πάντες, ὅσοις καπυρὸν τελέθει στόμα, Βωκολιασταὶ
Ἐκ μοισᾶν, σέο πότμον ἀνακλαίοντι θανόντος·
Κλαίει Σικελίδας, τὸ Σάμου κλέος, ἐν δὲ Κύδωσιν,
Ὁ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμματι φαιδρὸς ἰδέσθαι,
Δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων χέει· ἔν τε πολίταις
Τριοπίδαις ποταμῷ θρηνεῖ παρ' Ἅλεντι Φιλητᾶς·
Ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος. αὐτὰρ ἐγώ τοι
Αὐσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ᾠδᾶς
Βουκολικᾶς, ἀλλ', ἅν τ' ἐδιδάξαο σεῖο μαθητὰς,
Κλαρονόμος, Μώσας τᾶς Δωρίδος· ἅμμε γεραίρων
Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλιπες ἀοιδάν.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Αἲ, αἱ, ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται,
Ἢ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό, τ' εὐθαλὲς οὖλον ἄνηθον,
Ὕστερον αὖ ζώοντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·
Ἄμμες δ', οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
Ὁππότε πρᾶτα θάνωμες, ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κοίλᾳ
Εὕδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.
Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔσσεαι ἐν γᾷ,
Ταῖς νύμφαισι δ' ἔδοξεν ἀεὶ τὸν βάτραχον ᾄδειν.
Τῷ δ' ἐγὼ οὐ φθονέοιμι· τὸ γὰρ μέλος οὐ καλὸν ᾄδει.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν στόμα, φάρμακον εἶδες.
Πῶς τευ τοῖς χείλεσσι ποτέδραμε, κοὐκ ἐγλυκάνθη;

Τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμερος, ἢ κεράσαι τοι,
Ἢ δοῦναι λαλέοντι τὸ φάρμακον; ἔκφυγεν ᾠδάν.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀλλὰ δίκα κίχε πάντας. ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθεϊ τῷδε
Δακρυχέων τεὸν οἶτον ὀδύρομαι. εἰ δυνάμαν δὲ,
Ὡς Ὀρφεὺς καταβὰς ποτὶ τάρταρον, ὥς ποκ' Ὀδυσσεὺς,
Ὡς πάρος Ἀλκείδας, κἠγὼ τάχ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον
Πλουτέος, ὥς κεν ἴδοιμι, καὶ εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεις,
Ὡς ἂν ἀκουσαίμαν τί μελίσδεαι· ἀλλ' ἐπὶ Κώρᾳ
Σικελικόν τι λίγαινε, καὶ ἁδύ τι βωκολιάσδευ.
Σικελικὰ κἠκείνα ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιζεν
Αἰόσι, καὶ μέλος οἶδε τὸ Δώριον· οὐκ ἀγέραστος
Ἐσσεῖτ' ἁ μολπά. χ' ὡς Ὀρφεῖ πρόσθεν ἔδωκεν
Ἁδέα φορμίσδοντι παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν,
Καὶ σὲ Βίων πεμψεῖ τοῖς ὤρεσιν. εἰ δέ τι κἠγὼν
Συρίσδων δυνάμαν, παρὰ Πλουτεῖ καὐτὸς ἄειδον.

ΜΕΓΑΡΑ

ΓΥΝΗ ἩΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Εἰδύλλιον δ'.

Μᾶτερ ἐμὰ, τίφθ' ὧδε φίλον κατὰ θυμὸν ἰάπτεις,
Ἐκπάγλως ἀχέουσα, τὸ πρὶν δέ τοι οὐκ ἔτ' ἔρευθος
Σώζετ', ἐπὶ ῥεθέεσσι; τί μοι τόσον ἠνίησαι;
Ἢ ῥ' ὅτι ἄλγεα πάσχει ἀπείριτα φαίδιμος υἱὸς
Ἀνδρὸς ὑπ' οὐτιδανοῖο, λέων ὡσεὶ θ' ὑπὸ νέβρου;

Ὤ μοι ἐγὼ, τί νυ μ' ὧδε θεοὶ τόσον ἠτίμασαν
Ἀθάνατοι; τί νυ μ' ὧδε κακῇ γονέες τέκον αἴσῃ;
Δύσμορος, ἥτ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμύμονος ἐς λέχος ἦλθον,
Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν,
Ἠδ' ἔτι νῦν σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμόν.
Τοῦ δ' οὔτις γένετ' ἄλλος ἀποτμότερος ζωόντων,
Οὐδὲ τόσων σφετέρῃσιν ἐγεύσατο φροντίσι κηδέων·
Σχέτλιος, ὃς τόξοισιν, ἅ οἱ πόρεν αὐτὸς Ἀπόλλων,
Ἠέ τινος Κηρῶν, ἢ Ἐριννύος αἰνὰ βέλεμνα,
Παῖδας ἑοὺς κατέπεφνε, καὶ ἐκ φίλον εἵλετο θυμὸν,
Μαινόμενος κατὰ οἶκον. ὁ δ' ἔμπλεος ἔσκε φόνοιο.
Τοὺς μὲν ἐγὼ δύστηνος ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι
Βαλλομένους ὑπὸ πατρί· (τὸ δ' οὐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλῳ)
Οὐδέ σφιν δυνάμην ἀδινὸν καλέουσιν ἀρῆξαι
Μητέρ' ἐήν· ἐπεὶ ἐγγὺς ἀνίκητον κακὸν ἦεν.
Ὡς δέ τ' ὀδύρεται ὄρνις ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς
Ὀλλυμένοις, οὕς τ' αἰνὸς ὄφις, ἔτι νηπιάχοντας,
Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι κατεσθίει· ἡ δὲ κατ' αὐτοὺς
Πωτᾶται κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ·
Οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι. ἦ γάρ οἱ αὐτῇ
Ἆσσον ἴμεν μέγα τάρβος ἀμειλίκτοιο πελώρου.
Ὣς ἐγὼ αἰνοτόκεια, φίλον τέκος αἰάζουσα,
Μαινομένοισι πόδεσσι δόμον κάτα πολλὸν ἐφοίτων.
Ὡς γ' ὄφελον μετὰ παισὶν ἅμα θνήσκουσα καὶ αὐτὴ
Κεῖσθαι, φαρμακόεντα δι' ἥπατος ἰὸν ἔχοισα,
Ἄρτεμι θηλυτέρῃσι μέγα κρείουσα γυναιξί.
Τῷ χ' ἡμᾶς, κλαύσαντε, φίλαις ἐπὶ χερσὶ τοκῆες
Πολλοῖς σὺν κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης·
Καί κεν ἕνα χρύσειον ἐς ὀστέα κρωσσὸν ἁπάντων

Λέξαντες κατέθαψαν ὅθι πρῶτον γινόμεσθα.
Νῦν δ' οἱ μὲν Θήβην ἱπποτρόφον ἐνναίουσιν,
Ἀονίου πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀροῦντες.
Αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα κατὰ κραναὴν πόλιν Ἥρας
Πολλοῖσιν δύστηνος ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἦτορ
Αἰὲν ὁμῶς· δακρύων δὲ πάρεστί μοι οὐδ' ἴ' ἐρωή.
Ἀλλὰ πόσιν μὲν ὁρῶ παῦρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ· πολέων γάρ οἱ ἔργον ἑτοῖμον
Μόχθων, τοὺς ἐπὶ γαῖαν ἀλώμενος ἠδὲ θάλασσαν
Μοχθίζει, πέτρης ὅγ' ἔχων νόον ἠὲ σιδήρου
Καρτερὸν ἐν στήθεσσι. σὺ δ' ἠΰτε λείβεαι ὕδωρ,
Νύκτας τε κλαίουσα καὶ ἐκ Διὸς ἤμαθ' ὁπόσσα.
Ἄλλος μὰν οὐκ ἄν τις ἐϋφρήναι με παραστὰς
Κηδεμόνων· οὐ γάρ σφε δόμων κατὰ τοῖχος ἐέργει.
Καὶ λίην πάντες γε πέρην πιτυώδεος Ἰσθμοῦ
Ναίουσ'· οὐδέ μοι ἐστὶ πρὸς ὅντινά κε βλέψασα,
Οἷα γυνὴ πανάποτμος, ἀναπτύξαιμι φίλον κῆρ.
Νόσφι γε δὴ Πύῤῥης συνομαίμονος· ἡ δὲ καὶ αὐτὴ
Ἀμφὶ πόσει σφετέρῳ πλέον ἄχθεται Ἰφικλῆϊ,
Σῷ υἱῷ. πάντων γὰρ ὀϊζυρώτατα τέκνα
Γείνασθαί σε θεῷ τε καὶ ἀνέρι θνητῷ ἔολπα.
Ὣς ἄρ' ἔφη. τὰ δέ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μήλων
Κόλπον ἐς ἱμερόεντα κατὰ βλεφάρων ἐχέοντο,
Μνησαμένῃ τέκνων τε καὶ ὧν μετέπειτα τοκήων.
Ὡς δ' αὔτως δακρύοισι παρήϊα λεύκ' ἐδίαινεν
Ἀλκμήνη· βαρὺ δ' ἥγε καὶ ἐκ θυμοῦ στενάχουσα,
Μύθοισιν πυκινοῖσι φίλην νυὸν ὧδε μετηύδα,
Δαιμονίη παίδων, τί νύ τοι φρεσὶν ἔμπεσε τοῦτο
Πευκαλίμης; πῶς ἄμμ' ἐθέλεις ὀροθυνέμεν ἄμφω,

Κήδε' ἄλαστα λέγουσα; τὰ δ' οὐ νῦν πρῶτα κέκλαυται.
Οὐχ ἅλις οἷς ἐχόμεσθα τὸ δεύτατον αἰὲν ἐπ' ἦμαρ
Γιγνομένοις; μάλα μέν γε φιλοθρηνὴς κέ τις εἴη,
Ὅστις ἀριθμήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσσι.
Θάρσει· οὐ τοιῆσδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἴσης.
Καὶ δ' αὐτὴν ὁρόω σε φίλον τέκος ἀτρύτοισιν
Ἄλγεσι μοχθίζουσαν· ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμὶ
Ἀσχαλάαν, ὅτε δή γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐστί.
Καί σε μάλ' ἐκπάγλως ὀλοφύρομαι ἠδ' ἐλεαίρω,
Οὕνεκεν ἡμετέροιο λυγροῦ μετὰ δαίμονος ἔσχες,
Ὅς θ' ἡμῖν ἐφύπερθε κάρης βαρὺς αἰωρεῖται.
Ἴστω γὰρ Κούρη τε καὶ εὐέανος Δημήτηρ,
(Ἅς κε μέγα βλαφθείς τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσαι
Δυσμένεων) μηδέν σε χερειότερον φρεσὶν ᾗσι
Στέργειν ἢ εἴπερ μοι ὑπ' ἐκ νηδυιόφιν ἦλθες,
Καί μοι τηλυγέτη ἐνὶ δώμασι παρθένος ἦσθα·
Οὐδ' αὐτήν γέ νυ πάμπαν ἔολπά σε τοῦτό γε λήθειν.
Τῷ μηδ' ἐξείπῃς τόγ' ἐμὸν θάλος ὥς σευ ἀκηδέω,
Μηδ' εἴ κ' ἠϋκόμου Νιόβης πυκινώτερα κλαίω.
Οὐδὲν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνου γοάασθαι
Μητέρι δυσπαθέοντος· ἐπεὶ δέκα μῆνας ἔκαμνον,
Πρὶν καί πέρ τ' ἰδέειν μιν, ἐμῷ ὑπὸ ἥπατ' ἔχουσα,
Καί με πυλάρταο σχεδὸν ἤγαγεν Ἀϊδωνῆος·
Ὧδέ ἑ δυστοκέσασα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλαν·
Νῦν δέ μοι οἴχεται υἱὸς ἐπ' ἀλλοτρίης νέον ἆθλον
Ἐκτελέων· οὐδ' οἶδα δυσάμμορος εἴτέ μιν αὖτις
Ἐνθάδε νοστήσανθ' ὑποδέξομαι, εἴτε καὶ οὐκί.
Πρὸς δ' ἔτι μ' ἐπτοίησε διὰ γλυκὺν αἰνὸς ὄνειρος
Ὕπνον· δειμαίνω δέ, παλίγκοτον ὄψιν ἰδοῦσα,

Ἐκπάγλως, μή μοι τὶ τέκνοις ἀποθύμιον ἕρδοι,
Εἴσατο γάρ μοι ἔχων μακέλην εὐεργέα χερσὶ
Παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρῃσι βίη Ἡρακληείη·
Τῇ μεγάλην ἐλάχαινε (δεδεγμένος ὥς ἐπὶ μισθῷ)
Τάφρον, τηλεθάοντος ἐπ' ἐσχατιῇ τινὸς ἀγροῦ,
Γυμνὸς, ἄτερ χλαίνης τε καὶ εὐμίτροιο χιτῶνος.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργου,
Καρτερὸν οἰνοπέδοιο πονεύμενος ἕρκος ἀλωῆς,
Ἤτοι ὁ λίστρον ἔμελλεν ἐπὶ προὔχοντος ἐρείσας
Ἀνδήρου καταδῦναι ἃ καὶ πάρος εἵματα ἕστο.
Ἐξαπίνης δ' ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπέτοιο βαθείης
Πῦρ ἄμοτον· περὶ δ' αὐτὸν ἀθέσφατος εἰλεῖτο φλόξ.
Αὐτὰρ ὅγ' αἰὲν ὄπισθε θοοῖς ἀνεχάζετο ποσσὶν,
Ἐκφυγέειν μεμαὼς ὀλοὸν μένος Ἡφαίστοιο·
Αἰεὶ δὲ προπάροιθεν ἑοῦ χροὸς, ἠΰτε γέρρον,
Νώμασκεν μακέλην· περὶ δ' ὄμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα
Πάπταινεν, μὴ δή μιν ἐπιφλέξῃ δήϊον πῦρ.
Τῷ μὲν ἀοσσῆσαι λελιημένος (ὥς μοι ἔικτο)
Ἰφικλέης μεγάθυμος, ἐπ' οὔδεϊ κάππεσ' ὀλισθὼν,
Πρίν γ' ἐλθεῖν· οὐδ' ὀρθὸς ἀναστῆναι δύνατ' αὖτις.
Ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔκειτο, γέρων ὡσεί τ' ἀμενηνὸς,
Ὅν τε καὶ οὐκ ἐθέλοντα βιήσατο γῆρας ἀτερπὲς
Καππεσέειν· κεῖται δ' ὅγ' ἐπὶ χθονὸς ἔμπεδον αὐτοῦ,
Εἰσόκε τις χειρός μιν ἀνειρύσῃ παριόντων,
Αἰδεσθεὶς ὄπιδα προτέρην πολιοῖο γενείου.
Ὣς ἐν γῇ λελίαστο σακέσπαλος Ἰφικλείης.
Αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανέοντας ὁρῶσα
Παῖδας ἐμοὺς, μέχρι δή μοι ἀπέσσυτο νήδυμος ὕπνος
Ὀφθαλμῶν, ἠὼς δὲ παραυτίκα φαίδιμος ἦλθε.

Τοῖα φίλη μοι ὄνειρα διὰ φρένας ἐπτοίησαν
Παννυχίη· τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυσθῆα τρέποιτο,
Οἴκου ἀφ' ἡμετέροιο· γένοιτο δὲ μάντις ἐκείνῳ
Θυμὸς ἐμὸς, μηδ' ἄλλο παρεκτελέσειέ τι δαίμων.

Εἰδύλλιον ε'.

ΤΑΝ ἅλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὤνεμος ἀτρέμα βάλλῃ,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γᾶ
Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἄμμε γαλάνα.
Ἀλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολιὸς βυθὸς, ἁ δὲ θάλασσα
Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνῃ,
Ἐς χθόνα παπταίνω, καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἅλα φεύγω·
Γᾶ δέ μοι ἀσπαστὰ, τάχα δάσκιος εὔαδεν ὕλα,
Ἔνθα καὶ, ἢν πνεύσῃ πολὺς ὤνεμος, ἁ πίτυς ᾄδει.
Ἦ κακὸν ὁ γριπὺς ζώει βίον, ᾧ δόμος ἁ ναῦς,
Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθὺς ἁ πλάνος ἄγρα.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
Ἃ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει.

Εἰδύλλιον ϛ'.

ἬΡΑ Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείτονος, ἤρατο δ' Ἀχὼ
Σκιρτητᾶ Σατύρω, Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδᾳ·
Ὡς Ἀχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ,

Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ·
Ὅσσον γὰρ τήνων τὶς ἐμίσει τὸν φιλέοντα,
Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις·
Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἵν', ἢν φιλέητε, φιλῆσθε.

Εἰδύλλιον ζ'.

ἈΛΦΕΙΟΣ, μετὰ Πῖσαν, ἐπὴν κατὰ πόντον ὁδεύῃ,
Ἔρχεται εἰς Ἀρέθοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
Ἕδνα φέρων καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱράν·
Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι· τὰν δὲ θάλασσαν
Νέρθεν ὑποτροχάει, κοὐ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ.
Ἁ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῖο.
Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἔρως ἐδίδαξε κολυμβῆν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς Ἔρωτα ἀροτριῶντα.

ΛΑΜΠΑΔΑ θεὶς καὶ τόξα, βοηλάτιν εἵλετο ῥάβδον
Οὖλος ἔρως, πήρην δ' εἶχε κατωμαδίην·
Καὶ ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρων,

Ἔσπειρεν Δηοῦς αὔλακα πυροφόρον.
Εἶπε δ᾽ ἄνω βλέψας αὐτῷ Διΐ, πλῆσον ἀρούρας,
Μή σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ᾽ ἄροτρα βάλω.
Αἴθε πατήρ μ᾽ ἐδίδαξε δασύτριχα μῆλα νομεύειν·
Ὥσκεν, ὑπὸ πτελέῃσι καθήμενος, ἢ ὑπὸ πέτραις,
Συρίσδων καλάμοισιν ἐμὰς τέρπεσκον ἀνίας.

THEOCRITI

SYRACUSANI

EIDYLLIA,

LATINO CARMINE REDDITA

AB

EOBANO HESSO.

THEOCRITI

SYRACUSANI

EIDYLLIA,

AB EOBANO HESSO LATINA FACTA.

EIDYLLION PRIMUM,

THYRSIS.

THYRSIS ET AEPOLUS.

THYRSIS.

Aepole dulcis hic est vicinae spiritus aurae,
Dulcis et haec strepitu fontes prope consita pinus.
Et tu quod dulci modularis carmen avena,
Te facit esse loco dignum post Pana secundo.
Quem si cornigero judex donaverit hirco,
Ipse feres foetam pulchro e certamine capram.
Quod si capra magis Pana oblectabit, habebis
Ipse hornam teneramque enixa a matre capellam:
Et caro non alia est jucundior ullius esu,
Quam, quae mulctra recens non venit ad ulla, capellae.
AEP. Thyrsi tuum nostrae carmen jucundius auri,
Quam quae praecipitans alta de rupe suävi
Murmurat unda sono: quod si pro pignore Musae

Haec mea sint, tetigi, sed tantum condita servo
Immaculata quidem, sed quae tibi prompta, volensque
Detulerim, si forte canas pro munere carmen,
Quale soles: neque enim invideo tibi. nunc age Thyrsi
Huc ades, haud equidem, quae tu dulcissima cantas,
Carmina ad infernae duces oblivia Lethes.

Th. Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Aetnigena hic Thyrsis, Siculi vox Thyrsidis haec est.
Quae nemora, aut qui vos saltus habuere puellae
Naiades, indigno quum Daphnis amore periret?
Pulchrane vos tenuisse putem Peneïa Tempe?
Num juga Thessalici Phoebo gratissima Pindi?
Nam neque detinuit placidi vos flumen Anapi,
Non etiam scopuli flamma insuperabilis Aetnae,
Non sacrum coluisse putem vos Acidis amnem.

Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Illum omnes flevere ferae, flevere lupique,
Pantherae, thoësque, nec illius impia flentes
Funera sylvestres ignoravere leones.

Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Omnes haec placidaeque boves, tenerique juvenci,
Et vituli, et fortes qui stant ad flumina tauri,
Daphnidis interitum et crudelia funera lugent.

Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Venit Atlantiades primus de montibus altis,
Et, quis, ait, te Daphni furor consumit, et aufert?

Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Pastores venere boum per pascua cuncti,
Venerunt teneras soliti pavisse capellas:
Omnes unde amor iste rogant: ubi venit et ipse
Impiger hortorum custos, dixitque Priapus:
Daphni miser, quonam tanto consumeris aestu,
Dum memor illa tui circum nemora omnia cursu
Fertur, et egelidos fontes, et nota peragrat

Flumina, et intonsos saltus, montesque supinos?
  Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus,
Solius illa tui cupiens, te sola requirens.
Te vero infelix et iniquo perditus aestu,
Cui neque par, animo quid deficiente laboras?
At, qui te dixere boum per rura magistrum,
Nunc similem sterili pascenti in rupe capellas
Conspiciunt: namque hic salientem saepe capellas
Cum videt, esse volet sese quem conspicit hircum,
Et miser interea limos tabescit ocellos.
  Dicite bucolicos, mea carmina, dicite cantus.
Sic quoque tu, teneras spectans risisse puellas,
Internas tacito consumeris igne medullas,
Et tua sollicito liquuntur lumina visu,
Frivola quod blando moveant incendia saltu
Te sine, nec sociae dignentur honore choreae.
His nihil ille quidem quicquam respondit, at amens
In tam difficili tantum perstabat amore,
Quantum quod reliquae superabant tempora vitae.
  Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Venit et ipsa tamen suavissima mater amorum,
Ridens dulce Venus, sed blando subdola vultu
Occuluit tacitum turbato in corde dolorem:
Tune, inquit, miserande puer, pugnabis amori?
Tune illum domuisse paras? et posse fereris?
An potius tete ille domat? nam vincis amorem
Urgentem infesto tua nunc praecordia telo?
  Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Cui Daphnis: Dea saeva Venus, semperque nocendi
Prodiga, digna odio, Venus iracunda, minaxque:
Narrat enim Phoebus jamdudum haec omnia nobis.
Deficit hic vero Daphnis, ferturque sub umbras,
Opprobrium miseri crimenque futurus amoris
Longe apud infernas Plutonia regna paludes.

Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Quin potius pergis, Phrygiam quin pergis in Idam,
Qua Venus, ut perhibent, pastorem et passa maritum.
Quin petis Anchisen, quem circum plurima densent
Umbrosum querceta nemus, loca commoda furtis,
Hic tantum virgulta virent humilesque cyperi,
Dulcisonisque strepunt apiaria mellea bombis.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Est etiam tibi formosus dum pascit Adonis,
Et timidos jaculo lepores configit acuto,
Insequiturque feras, per devia lustra vagantes.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Quin iterum accedis, Tydidae cominus arma
Et jactas, Daphnin quia viceris ipsa relictum.
Verum age, nunc mecum injusto certamine pugna.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
O montana lupi quicunque haec lustra tenetis,
Thoës, et ô altis habitantes montibus ursi,
Non ego vos ultra per devia lustra videbo,
Per nemora haec Daphnin satis est vixisse, valete.
Tuque vale, patriis Arethusa celebrior undis,
Et fluvii quicunque sacram sub Thymbridis undam
Influitis, vos extrema nunc voce saluto.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Ille ego sum Daphnis, propriis qui pascua bobus
Haec teneo, atque idem longo jam tempore Daphnis
Hos tauros, atque has vitulas ad flumina duco.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
O Pan Pan, seu longa tenes dumeta Lycaei,
Seu tu Maenalias arces, tua regna, frequentas,
Linque Helices altum qui excurrit in aequora montem,
Linque Lycaonidae tandem sublime sepulchrum,
Quod magnorum etiam mirentur numina divûm,
Oppositamque veni Siculae telluris in oram.

Claudite bucolicos mea carmina, claudite cantus.
Pan ades, et calamos hos accipe dulce sonantes,
Compactosque tibi, quos circum labra canentis
Illita complexu convolvit cera tenaci:
Quandoquidem pereo saevo confectus ab aestu,
Infernasque trahor non digna morte sub umbras.
Claudite bucolicos mea carmina, claudite cantus.
Nunc violis frondete rubi, florescite spinae:
Nunc etiam pulchro Narcissi in flore comantes
Juniperique breves pugnantia foetibus edant
Omnia nativis: ferat haec pyra mollia pinus:
Nunc timidae catulos agitent in retia cervae,
Stridula vocali philomelae noctua certet,
Dum perit extinctus crudeli funere Daphnis.
Claudite bucolicos mea carmina, claudite cantus.
Haec tunc ille canens, placido sic fine quievit.
Quem tamen aspiciens Venus, ut miserata jacentem est,
Erectura fuit, sed jam fatalia versis
Omnia fila retro ceciderunt languida Parcis.
Ille quidem fluvium nautae transivit avari,
Sustulit unda virum Musis vehementer amatum,
Omnibus et gratum praestanti pectore nymphis.
Claudite bucolicos mea carmina, claudite cantus.
Tu nunc trade scyphum, teneram nunc trade capellam,
Ut Musis de lacte mero libamina ponam
Illius emulsae: nunc ô mea numina Musae
Aeternum salvete, quibus mea fistula debet
Omnia quae reliquae superabant tempora vitae.
AEP. Mellibus Hyblaeis totum tibi docte poëta
Os fluit, atque merum spirant tua guttura nectar,
Ipse favos loqueris, ceu ficu pastus opima,
Quam vel ab Atthidibus transmiserit Aegilus oris,
Postquam ipsas superas arguta voce cicadas.
Hunc igitur cape Thyrsi scyphum, quem suavia olentem

Formosae lavere suis in fontibus Horae.
Huc ades o Cissaetha, hanc mulge, huc ite capellae,
Ne forte iste salax in vos lasciviat hircus.

PHARMACEUTRIA.

EIDYLLION II.

Has lauros, haec mista fer huc age, Thestyli, philtra,
Atque haec purpureae tege pocula vellere lanae:
Excantare virum magno mihi amore molestum
Aggredior, quem nunc bis sex desidero soles,
Qui nec utrum vivam, nec utrum sim mortua novit,
Nam mea nequaquam jamdudum limina pulsat
Improbus, an ne alio placidos ille egerit ignes
Inconstans amor, et facili mutabilis aura?
Timageti igitur cras fortis adire palaestram
Constitui, ut calido sudantem in pulvere visum
Incusem, quibus ille malis me ludat amantem,
Nunc tamen excantabo virum, mihi sacra ferenti
Luna fave, claraque velis te in luce videri,
Sacra tibi taciturna feram, tibi carmina dicam,
O dea, terrestrique Hecatae, quam luce carentem
Busta per et nigro gaudentem sanguine, ad auras
Surgentem patulis catuli timuere sepulchris.
Tu nunc salve Hecate Eumenidum dea magna potentum,
In finemque adsiste, nec inferiora paranti
Pharmaca Medeaeve, aut flavicomae Perimedae,
Aut quibus usa fuit stellati filia Solis.
  Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum.
Farra tibi haec primum sacro comburimus igni.

Sparge sed infelix age Thestyli, quis tibi mentem
Eripuit furor? an derides improba? verum
Sparge simul dicens, haec spargo Delphidis ossa.
  Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum
Delphis me malus urit, ego hanc in Delphide laurum.
Atque ut in igne crepans incenditur illa, nec ulli
Amplius apparent cineres ustaeve favillae,
Sic uno in cineres abeat caro Delphidis igni.
  Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum.
Haec ut, agente dea, flammis mihi cera liquescit,
Sic in amore meo liquefiat Delphis, ut autem
Aereus hic rhombus convertitur a Venere ipsa,
Ipse volutetur sic ad mea limina Delphis.
  Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum.
Furfura nunc tibi sacrifico, tu Ditis in aula
Confregisse adamanta, et si quid durius illo est,
Magna Diana potes, sed in urbe latratibus edunt
Nunc mihi signa canes, certa dea venit, et errant
In triviis, resonantque citis tinnitibus aera.
  Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum.
Ecce silent taciti tranquilla volumina ponti,
Et nocturna graves posuerunt flamina venti.
At non illa tacet, non pectoris illa quiescit
Intima flamma mei, sed tota peruror in illo,
Qui me legitima miseram pro conjuge fecit
Esse malam tristemque dolore pudoris adempti.
  Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum.
Nunc ego ter libo, ter et haec bona carmina dico,
Sive levis mulier, seu quis puer accubat illi,
Illius impediant tam crassa oblivia mentem,
Thesea quam memorant quondam tenuisse superbum,
Deserto quum pulchram Ariadnan in orbe reliquit.
  Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum.
Nascitur Hippomanes in montibus Arcados orae

Herba nocens, qua tota armenta moventur equorum
In furias, rabidique feruntur in avia pulli.
Sic ego te Delphim videam haec in tecta reverti
Correptum furia pingues liquisse palaestras.
  Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum.
Perfidus hanc Delphis de chlaena perdidit oram,
Hanc ego nunc vellens duro infero protinus igni,
Heu crudelis amor, quid inhaerens ossibus omnem
Sanguinis humorem bibis ut fluvialis hirudo ?
  Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum.
Nunc ego virosae tero frigida membra lacertae,
Pocula cras tibi praesentis missura veneni.
Verum age sume venena haec Thestyli, et ista subjunge
Limina, quae nunc me retinent ceu reste ligatam,
Quandoquidem de me nil curat perfidus ille,
Et tacito dic murmure, spargo Delphidis ossa.
  Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum.
Nunc certe nunc sola manens, quibus utar amorem
Deplorans lachrymis ? quae prima exordia captem ?
Nostra quis immisit deus hoc in corda venenum ?
Plena canistra ferens Eubuli venit Anaxo
Filia, ad haec triviae nemoris loca sacra Dianae,
Tempore quo sane variarum pulchra ferarum
Pompa parabatur, quas inter saeva Leaena.
  Unde hic durus amor mihi venerit accipe Luna,
Et me Teucharile nutrix haec Thressa rogavit,
Haec vicina meis foribus mulierque beata,
Ut pompam aspicerem, quam protinus ipsa sequabar,
Infelix pulchra circundata corpora bysso,
Suspensamque gerens Clearistae xystida collo.
  Unde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
Jam mediam permensa viam, qua rura Lyconis
Sunt sita, Delphin ego hic atque Eudamippon euntes
Conspexi simul, his coma flava aequans helichrysum,

Pectora splendidiora fuerunt lumine Lunae,
Ut qui desererent calidae grave munus arenae.
Unde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
Ut vidi, ut perii, ut me malus abstulit error,
Ut miserae mens laesa, ut formae protinus omnis
Dilapsus vigor effluxit, nec jam amplius ulli
Instabam pompae, nec tum satis ipsa sciebam,
Quove domum pacto post illa reversa fuissem
Curabam, sed enim morbo populabar acuto.
Noctibus ego decem totis, totidemque diebus
Decubui, duro recubans moribunda cubili.
Unde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
Jam mihi corpus erat pallenti debile thapso
Pallidius, prorsumque leves cecidere capilli,
Et cutis exanguis nudis vix ossibus haesit.
Quas ego non scrutabar anus, quas posse putarem
Carminibus misero medicamina subdere morbo?
Sed nihil hoc leniora mali contagia sensi.
Interea cursu ceu praepete tempus abibat.
Unde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
Protinus haec famulae nimium quoque vera loquebar,
Heus agedum duri mea Thestyli quaere doloris
Curam aliquam, quia me totam nunc Myndius iste
Possidet, et miseram curis ingentibus urit.
Ad Timageti tu nunc digressa palaestram
Observa, nam saepe illic versatur oberrans.
Unde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
Illum ubi conspicies abeuntem, et nota palaestrae
Limina liquentem, tacite innue, et ista memento
Dicere, te Simaetha vocat, si reducere possis.
Haec ubi dixissem, citius dicto illa profecta
Adduxit juvenem formoso corpore Delphim.
Quem simul aspexi venientem praepete planta,
Unde hic durus amor mihi venerit accipe Luna;

Obrigui nive frigidior, similisque pruinis
Humidus ex tota sudor mihi fronte fluebat.
Jam quoque lingua stetit, nec tantum voces habebam.
Quantum chara vocans in somnis filia matrem,
Pallenti similis bullae jam tota colorem.
  Unde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
Hic me ille aspiciens, in terram lumine fixo,
In lecto assedit blanda sic voce profatus,
Praevenisse quidem tu me Simaetha videris,
Haec in amica vocans tua nunc me limina, tantum,
Quantum ego formosum cursu praeverto Philinum.
  Unde hic durus amor mihi venerit accipe Luna,
Venissem namque ipse, per ipsa Cupidinis arma,
Tertius, aut quartus venissem nocte futurus
Ipse tibi qualem non dedigneris amicum,
Inque sinu placido Bacchi sacra mala tulissem,
In capite Herculea gestans de fronde coronam
Populeam, cingens vestisset purpura circum.
  Unde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
Quod si me admisissetis, laudandum et amicum
Fecissetis opus, quia dicor et ipse probatae
Et facilis juvenes inter bonitatis athletas.
Atque ita concubitusve tuos, aut oscula saltem
Sumpsissem formosa, alio si forsan amantem
Me repulissetis, sera si praefixa fuisset,
Lampadas huc adduxissem cunctasque bipennes.
  Unde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
Nunc bene quod Veneri prima haec ego debeo, postquam
Tu me quo torrebar ab igne secunda levasti,
O mulier tua grata vocans ad limina amantem
Semiustum misere; nam Vulcano Liparaeo
Saepe superbus amor graviora incendia miscet.
  Unde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
Et castas terret furiarum verbere Nymphas,

Linquentes thalamosque viri calidumque cubila.
Dixerat hactenus ille: ego dudum credula dextram
Illius attingens in mollia strata reclino,
Mox calefiebat de corpore corpus, et ora
Fervebant solito vehementius, atque id agentes
Suaviter alterno confundimus ora susurro.
Et ne chara diu nuger tibi Luna, peractum est
Quod summe placuit, cupidi quod inivimus ambo,
Hoc desiderium conceptum fovit amorem,
Iurgia nec gravibus contraximus ulla querelis
Amplius, excepto quod heri turbavit amantem,
Venit enim mater nunc in mea tecta Philistae
Illius illa meae tibicinis, atque Melixûs,
Quando hodie auroram rosei traxere jugales
Oceano, cæli ad fastigia prima relicto.
Quae cum plura mihi, tum Dephida dixit amorem
Convertisse alio, sed, seu puer ille fuisset,
Seu mulier, quam depereat, se scire negabat,
Sed tantum quod amet, nimioque offusus amoris
Aestuat ille mero, tandemque ut abisset, et illi
Dixisset, se velle fores ornare coronis
Illius, haec mihi vera hospes verissima dixit.
Et prius ipse ad nos persaepe venire solebat,
Nobiscumque olearia vasa relinquere Delphis.
Haec est nunc bis sexta dies postquam ille recessit,
Nec rediit, fruiturne alio securus amore
Oblitus nostri? cui nunc haec philtra paramus.
Et certum excantare virum est, si perget, et istis
Amplius afficiet curis, Plutonia quaeret
Regna, domos pulsans Parcarum, et fata subibit.
Talia tamque potentia pharmaca cistula dives
Haec tenet, Assyrio quod habemus ab hospite munus,
At nunc veneranda vale; niveasque quadrigas
Ad mare verte tuas, duros perferre labores

Sicut constitui, ipsa feram, nunc pulchra colorem
Salve Luna, aliae salvete et vos mihi stellae,
Post axem tacitae subeuntia sidera nocti.

AEPOLUS, SEU AMARYLLIS, QUI ET COMASTES.

EIDYLLION III.

Formosam aggrediar lascivo Amaryllida cantu,
Dum prope pascentes errant in montae capellae,
Quas bonus impellit mihi Tityrus; heus age nostras,
Chare mihi ante alios, mi Tityre, pasce capellas,
Vicinique satis pastas age fontis ad undam.
Hunc Libycum tamen, et coleatum, et vellere toto
Albentem, quoniam cornu ferit ille, caveto.
O dilecta Amarylli, quid hoc tibi solus in antro
Deseror, et neque prospiciens, ut nuper, amantem
Blanda voce vocas? num nos odisse voluptas
Est tibi? sed facies laqueo ut mea guttura frangam.
An potius videor tibi simius esse supinis
Naribus? et prono mea pectora tangere mento?
En vero haec tibi mala decem, tua munera, porto.
Arboribus decerpta illis quibus ipsa jubebas,
Altera cras dabimus: nunc tu tamen aspice, quantis
Conficiar penitus tristi sub pectore curis.
O utinam stridentis apis miser induar alis:
Protinus involitem quae tu colis antra per herbas.
Quae te Nympha tegunt hederae filicisque comantis.
Nunc scio quid sit amor, num grave, scilicet illum
Nutriit in sylvis mater, saevaeque leaenae

Praebuerunt mammas, qui me nunc urit, et intra
Viscera flammarum virus jacit, intima pascens.
O vultu formosa, fero quae pectore saxum
Tota refers, ô Nympha oculos frontemque decoris
Nigra superciliis, age me complectere amantem,
Ut tibi quae decuit dudum nunc oscula figam.
Vana licet fuerint, suavis tamen ipsa voluptas
Oscula consequitur. quod si nihil ipsa moveris,
Quam tibi nunc servo pulchra de fronde coronam,
Intextam pulchris hederae de floribus albis
Atque apii gratum procul effundentis odorem,
In minimas facies prope me conscindere partes.
Hei mihi quid patior? cur tantum dura vocantem
Non audis? nunc ipse meo de corpore vestes
Abjiciens maria alta petam, fluctusque profundos
Insiliam, qua parte leves in gurgite thynnos
Observat positis piscator retibus Olpis.
Tunc siquidem, quum me violentae injecero morti,
Plena erit illa tibi dudum sperata voluptas,
Jamdudum scio. saepe quidem me multa rogante,
Num mihi fida fores, num me crudelis amares,
Haud mihi Telephilon percussum molle crepabat
In digitis, verum moriente exaruit herba.
Talia et Agroeo quaedam verissima dixit,
Quae cribro divinat anus, dum tempore messis
Colligit elapsas spicas, quia totus amem te,
Tu vero miserum spernas crudelis amantem.
Nunc tamen hanc pasco bis foetam albamque capellam,
Quam sibi jam toties Mermnonis Erithacis ultro
Filia deposcit, corpus pulcherrima nigrum:
Et certe feret, et, quod tantum quaerit, habebit:
Quandoquidem tu me multum spe . . lis inani,
Et tibi delitiae sunt haec ludibria nostri.
Sed salit en oculus dexter mihi, nunquid adibo,

Aspiciamque sub hac cantans mea carmina pinu,
Respiciat si forte meos miserata dolores?
Namque nec est, credo, totos adamantina sensus,
Et certe, Hippomenes Atalantae captus amore,
Mala ferens manibus calida decurrit arena;
Quem virgo interea rapido praevertere cursu
Ut vidit, periitque, profundumque hausit amorem.
Thessalica sed et ipse gregem deduxit ab Othry
Antiquae sub grata Pyli consepta Melampus,
Ipsaque tunc jacuit charum complexa Biantem
Quae mater tenerae formosa erat Alphesiboeae.
Per montes sic nunquid oves dum pascit Adonis
Formosam Venerem flammis pejoribus ussit,
Usque adeo, ut neque jam crudeli morte peremptum
Desinat injectis amplecti diva lacertis?
Ipse quidem felix multa mihi parte videtur
Endymion somno semper durante sepultus.
Nunc etiam invideo quod possidet Jasioni
Tantum amarylli bonum, quantum non ipse profanus
Credere posse putem, sed me dolor urit, et atro
Conficit igne caput, nec tu mea vulnera curas:
Nec canit alterius quicquam mea fistula. verum
Hic jam crudeli confectus morte jacebo,
Ingluvieque lupi rabida mea viscera pascent,
Hoc tua ut oblectes praedulci guttura melle.

NOMEIS.

EIDYLLION IV.

BATTUS ET CORYDON.

BATTUS.

Dic precor, o Corydon, cujum pecus? anne Philondae?
COR. Non, verum Aegonis, pascendum tradidit Aegon.
BATT. Clamne gregem totum sero sub vespere mulges?
COR. Non licet, observat senior me nempe, quod illo
Tempore lactentes summittit ad ubera pullos.
BATT. Ipse autem non apparens quo se abstulit Aegon?
Quamne petit, cui jusve abiit regionis in oram?
COR. Hunc Milo hinc abiens abduxit ad Elidis amnem.
BATT. Ecquando ille oleo vidit certare perunctos?
COR. Viribus, et pulchra specioso in corpore forma
Amphitryoniadae dicunt contendere magno.
BATT. Et me mater ait magno Polluce priorem.
COR. Nunc tamen ille abiens bis denos extulit agnos,
Nodosumque manu portans victrice ligonem.
BATT. Ergo lupis etiam Milo persuadeat ipsis
Ut rabiant, mox in rabiem conjecerit omnes.
COR. Nunc tamen hae illum procul hinc abiisse juvencae
Testantur mugitibus, absentemque requirunt.
BATT. O miseras, quaesisse malum potuere magistrum.
COR. Nempe satis miseras, desiderio illius aegrae,
Gramina non carpunt, nec pabula nota requirunt.
BATT. Illius ipsa quidem superant vix ossu juvencae
Nunquid ut aestivae rorem sub Sole cicadae

Aëreum gelidas depascitur illa per herbas?

Cor. Non equidem, nam saepe virentis ad Aesaron altum
Graminis in campum duco, atque e mollibus herbis
Fasciculum objicio, nunc alto juncta Latymno
Prata colit, teneraque salax lascivit in herba.

Batt. Fulvus et hic macer est taurus, popularibus illum
Optem Lampriadae contingere sacra daturis
Fercula Junoni, populo sine fruge et inerti.

Cor. Atqui nunc gelido sequitur vicina Malimno
Pascua, et intonsi fruticosa cacumina Physci,
Herbidaque undosi Neaethi littora servat,
Pulchra ubi prata novo pubescunt omnia cultu
Aegipyrumque ferunt, et odoriferam meliteam,
Et dulcem viridi florentem germine cnyzam.

Batt. Infelix Aegon, tibi nunc victoria cordi est
Improba: at hae sterili vaccae morientur in herba,
Atque haec in cariem solvetur fistula, quam nos
Non ita vulgari quondam compegimus arte.

Cor. Non, ita nos Musae bene ament, non illa putrescet
Annosa carie: pulchra ad certamina Pisae
Namque profecturus dono dedit optimus Aegon
Hanc mihi, quod multa praestarem laude canendi:
Hac ego nunc doctae decanto carmina Glaucae,
Hac quicquid Pyrrhus, cecinit, claramque Crotonem,
Laudibus et pulchram celebro veteremque Zacynthum,
Littoraque Eoum protensa Lacinia in Eurum,
Littora que juxta nuper fortissimus Aegon
Bis quater evaluit denos commandere panes,
Solus et ingentem rapuit de monte juvencum
Aërio, traxitque manu, pedibusque prehensum
Donum Amarylli, tibi tulit; hunc videre puellae,
Ingentemque aliae clamorem voce dederunt.
Ille autem ridens, animo laetatus abibat.

BATT. O formosa Amarylli, animae pars maxima nostrae,
Nulla tui nostrum possunt oblivia pectus
Ne post fata quidem subitae capere ultima mortis,
Quam mihi sunt gratae, mea gaudia sola, capellae,
Tam dolet illa mihi quae te mors tristis ademit.
Eheu quam tristi genio me fata tulerunt:
COR. Batte malis etiam confidere rebus oportet.
Cras meliora dabunt superi fortasse benigni.
Omnibus in rebus vivis sperare relictum est:
Lumine nam vitae functis spes nulla medetur.
Nubibus obscuris nunc Juppiter aëra turbat,
Nunc iterum claro coelum splendore serenat.
BATT. Fido equidem, sed tu vitulos age rejice ab istis
Quas avide carpunt oleis, et germina laedunt,
Huc age cultorum populator perge Leparge.
COR. Huc Cymaetha veni, collem pete, numquid obaudis?
Iam propere veniam, tibi praemia justa daturus,
Si minus inde abeas, retro tamen ecce reserpit.
Si mihi nunc nodosa pedi sint robora duri,
Ut tua multiplici castigem verbere terga.
BATT. Aspice me Corydon, proh Juppiter, acta sub imum
Spina pedem duro trajecit vulnere talum.
Ipsa igitur pereat, quam, dum sequor ipse juvencam,
Incauto miserum pede spina offensa momordit.
COR. En tibi, nempe ipsa est, quae te isthac cuspide laesit.
Unguibus hanc teneo, spina est haec ipsa profecto.
BATT. Quantus ego vir ab exiguo nunc vulnere vincor.
COR. Montes ergo petens iterum, ne Batte relinquas,
Defendisse pedem nudum quae possit, alutam:
Plura etenim crescunt spineta in montibus altis,
Et niveo aspalathi virides in flore comantes.
BATT. Dic Corydon, an adhuc senior mollit ille puellam,
Illam palpebras graciles et lumina nigram,
Illam quam nimio quondam male pruriit aestu?

Cor. Nempe ita: namque superveniens ego nuper anhelum
Incumbentem operi salebrosi in fornice saxi
Conspexi, et tacito deprehendi furta sub antro.
Batt, O aetate hominem tam decrescente salacem,
Aut tua progenies Satyrorum a gente profecta est,
Aut crura exigui mittunt tua semina Panes.

HODOEPORI.

EIDYLLION V.

LACON ET COMATAS.

COMATAS.

Ite procul, fugite hunc furem Lacona capellae
Pastorem Sybaritanum, namque is mihi pellem
Sustulit insidiis hesterna luce caprinam.
Lac. Non a fonte meae fugitis, quem nunc tenet, agnae,
Furatus nostram nuper syringa Comatas?
Com. Quam syringa mihi memoras, dic servae Sybartae,
An tibi qua caneres fuit unquam fistula? verum
Cur tibi, quum calamo sit fistula facta palustri,
Non satis est misero Corydona lacessere cantu?
Lac. Hanc nobis dedit ipse Lycon, liberrime, verum
Dic mihi quove ierit, quave est a parte profectus
Lacon, quando tulit tua vellera pulchra Comata?
Namque nec Eumaras tantum possedit, ut esset

In quo vel placidam posset cepisse quietem
Ille tui dominus gregis, et quae vellera jactas?
Com. Quod Crocylus dedit ipse mihi variantibus album
Inspersum maculis, Musis quum sacra capellam
Poneret, hoc ubi conspiceres perverse dolebas,
Nunc linquis placido spoliatum tegmine pellis.
Lac. Non, per arenoso versantem in littore Pana,
Non ego te placidae spoliavi tegmine vestis,
Lacon filius ille Calaethidis, aut ego praeceps
De rupe insiliam subjectum in Crathidis amnem.
Com. Non equidem, non per Nymphas sacra stagna colentes,
Non, ita me servent ipsae videantque vocantem,
Non illam tibi subtraxit syringa Comatas.
Lac. Si tibi credidero, flammis crudelibus urar
Daphnidis, interea ne detrectaveris hoedum
Ponere, et alternis tecum certabo camoenis,
Ingenium donec consumas omne canendo.
Com. Immundo doctam sus provocat ore Minervam:
Ecce tamen neque detrecto, tibi ponitur hoedus.
Verum age tu pinguem pone, et certabimus, agnum.
Lac. Qua ratione, precor, poterunt haec aequa videri
Improbe, quisve pilos pro lana carpserit unquam?
Aut quis, primiparae quum possit lactea caprae
Ubera, degenerem cupiat mulsisse catellam?
Com. Qui se posse putat vicinum vincere, ut ipse
Argutam stridens contra mala vespa cicadam.
Sed tibi nec posito pro pignore sufficit hoedus,
Ecce bonum, jam nunc certa, tibi ponimus hircum.
Lac. Ne nimium propera, non ureris igne Comata,
Hic meliora canes oleastrum subter amaram,
Haec juxta nemora, irriguis ubi frigida rivis
Unda fluit, crescuntque toris in mollibus herbae,
Vocibus et querulae vernant in flore locustae.

Com. Nil equidem propero, quem tu si lumine recto
Conspicere audebis mirabere, eritque molestum,
Plurima quem docui quondam puerilibus annis,
En nemor illius quo serpit gratia facti?
I nunc ergo canum catulos nutri atque luporum,
Ut quum nutrieris comedant tua viscera adulti.

Lac. Quando ego te didici, quae sit meminisse, magistro,
Seu bona, seu mala, quae nobis tu plurima jactas,
Invide sic, minimeque decens et homuncule prave?

Com. Quando ego pulsabam duro tua terga flagello,
Ipse dolore tenebaris, juxtaquae capellae
Balabant, ipsasque hircus terebrabat adulter.

Lac. Sic tua quam mea membra profundius ossa tegantur,
Ut mea quo jactas tetigisti terga flagello.
Huc tamen, huc age serpe, ad me concede Comata,
Ultima bucolico fundes hic carmina versu.

Com. Non veniam, sunt hic patulae bona robora quercus,
Hic dulces fecere sedilia grata cyperi.
Dulcibus hic resonant apiaria mellea bombis,
Hic ubi frigentis fontes duo grandibus undae
Erumpunt venis, densaque sub arbore cantu
Dulce loquuntur aves vario, nec gratior umbra est
Illius ista loci: sed et haec mihi proxima pinus
Desuper aërea nucleos e vertice mittit.

Lac. Atqui si venies, depexi in mollibus agni
Pellibus accumbes, somno et plus mollia lanae
Vellera calcabis, te pejus olentibus ipso,
Pellibus hircorum tua pulchra sedilia sternis.
Ipse novem statuam magnum cratera Camoenis
Lacte redundantem nive, juxtaque reponam
Mox alium praedulci olei liquamine plenum.

Com. Huc tu si venias teneram lanugine multa
Calcabis filicem, multumque virentis odoros
Pulegii flores, substernam denique pelles

Caprarum bis terque magis, quibus ipse superbis,
Pellibus agnorum molle, bis quatuor inde
Constituam situlas magno libamina Pani,
Lacte mero plenas, totidem plenos redolenti
Melle scyphos, plenumque favorum nectar habentes.
LAC. Illinc ergo canas, illinc age carmine certes
Bucolico, pellesque tuas quercusque teneto.
Sed quis erit qui nos dijudicet ? huc mihi tandem
O utinam veniat pastor de monte Lycopas.
COM. Illius haud quaquam indigeo, sed, si libet, istum
Non procul hinc convecta secantem ligna vocemus,
Findendas qui de sylva comportat ericas:
Et certe vir is est, forma est mihi cognita, Morson.
LAC. Clamemus.
COM. Quin ipse voces.
LAC. Huc hospes adesto,
Huc veniens nos certantes audi o time Morson,
Bucolico sit uter praestans in carmine cantor:
Nec mihi tu quicquam ceu gratificeris amico,
Nec tua profuerit censura benignior isti.
COM. Certe per Musas, Morson, nec tu mihi quicquam
Plus opis adtuleris, nec gratificeris amico;
Grex vero hic ovium Thurini est iste Sybartae,
Hae sunt Eumarae quas cernis amice capellas.
LAC. De grege nunc isto verbum te nemo rogavit,
Sive meum fuerit, sive illud ovile Sybartae,
Neglecto mihi fine loquacior esse videris.
COM. Heus bone tu quid ais ? siquidem vera omnia narro,
Et neque glorior, ipse quidem mordacior aequo es.
LAC. Eia age si quid habes, vivum dimitte rogamus
Ad cives Morsona suos, effare Comata,
Multa es io Paean sine pondere verba loquutus.
COM. Ipsae me cantore probant plus Daphnide Musae,
His ego jam tenera mactavi a matre gemellas.

LAC. Et me Phoebus amat multum, cui nunc mihi pinguis
Pascitur hic aries, dum Carnea sacra propinquant.

COM. Hae geminos pariunt, praeter duo corpora caprae,
Omnes virgo videns, inquit, miser ipsene mulges?

LAC. Bis denos Lacon calathos prope mollibus implet
Caseolis, puerumque impubem in gramine versat.

COM. Malis me Clearista petit, dum forte capellas
Propello, et dulci suaves canit ore susurros.

LAC. Et me levis amat Cratides, facit ille furentem
Obvius, ut tenero mota est coma pendula collo.

COM. Sed neque contuleris spinas cum flore rosarum,
Qui prope fertilibus sepes nascuntur in hortis.

LAC. Sed neque deciduae glandes or:malidas aequant,
Illis nam fragilis testa est, hae mellicomantes.

COM. Ipse meae dominae mittam sua dona palumbum,
Ex hac junipero capiens, namque insidet illi.

LAC. In chlaenam Cratidi vellus dabo molle parandam,
Huic simul abstulero pecudi nigrantia terga.

COM. Hinc discedite ab hoc oleastro, huc ite capellae.
Pascite ad acclivem tumulum facilesque myricas.

LAC. Numquid abis? quercum fuge Conare, perge Cynaetha,
Pascite ad has partes orientis ut ille Phalerus.

COM. Est ingens crater, situla est cyparissina nobis,
Praxiteles fecit, nostrae haec dabo dona puellae.

LAC. Est mihi fida ovium custos canis, atque luporum
Devictrix, puer hac agitabit lustra ferarum.

COM. Quae mea rorilegae transitis septa locustae,
Ne mihi maturas corroditae morsibus uvas.

LAC. Vos ô vocales ut ego hunc irrito cicadae,
Sic vos nunc calamos cantu irritate legentes.

COM. Odi caudatas vulpes, quae cuncta Myconis
Semper oberrantes populantur vespere sero.

LAC. Ipse malos odi scarabeos, namque Philondae
Arrodunt ficus, ventoque ferente recedunt.

Com. Num nemor es, quo te pulsarim verbere ? ridens
Lene movebaris, quercumque hanc ipse tenebas.
Lac. Haud equidem memini, sed quo te verbere vinctum
Contudit Eumaras, hoc nempe Comata recordor.
Com. Sentisne ô Morson ? hic atra bile movetur.
Squillas a vetulae vadens mox velle sepulchro.
Lac. Ipse quoque his verbis quendam nunc vellico Morson.
Infode nunc rapidum cyclaminum in Alenta profectus.
Com. Himera lacte fluat, non unda, tu quoque Crathi
Vino omnis rubeas, fructum sia mollia portent.
Lac. Melle fluas Sybariti mihi, quo mane puella
Urceolos urnasque favis, non flumine tingat.
Com. Aegilon et cytisum carpunt, mea cura, capellae,
Lentiscumque terunt per mollia fraga jacentes.
Lac. At nostris ovibus meliteae pascitur herba,
Et multae florent hederae ceu texta rosarum.
Com. Non amo ego Alcippen, quoniam dedit oscula nulla,
Quando dedi placidum, sed vellicat aure, palumbum.
Lac. Verum ego amo Eumeden, cui quum syringa sonoram
Porrigerem, cupido dedit oscula multa vicissim.
Com. Non fas lusciniae picas contendere contra,
Nec cygnis epopas, sed tu mala jurgia quaeris.
Lac. Hunc igitur jubeo a cantu cessare Comata,
Hanc tibi contribuens agnam, quam munera Nymphis
Quando feres mactans, mactatae mittere partem
Morsoni cures sapidae de munere carnis.
Com. Transmittam per Pana, fremat nunc vocibus omnis
Hircorum grex, ecce autem ridibemus ipsi
Pastorem Lacona, quod hoc certamine tandem
Carminibus nostris quaesitus cesserit agnus.
Nunc ego sublimi contingam vertice coelum.
Cornigerae nunc ergo meae sperate capellae,
Cras ego vos omnes Sybaritidos amne lavabo
Rupis : at ô si quam conscenderis albe capellam

Qui cornu petis, ante feram quam munera Nymphis,
Hunc agnum, plagis onerabere, sed salit illam
Ecce iterum. quod si non te nunc improbe multis
Fustibus accipiam misere, nihil ipse recuso
Demens pro cantore Melanthius esse Comata.

BUCOLIASTAE.

EIDYLLION VI.

DAMOETAS ET DAPHNIS.

Pastores duo Damoetas et Daphnis, Arate,
Compulerant armenta simul, juvenilibus ambo
Florentes annis, tenera hic lanugine rufus,
Ille genas primo vestitus flore juventae.
Jamque dies medias aestiva reduxerat horas,
Consedere alacrem jucundi fontis ad undam,
Instructi pariles in mutua carmina avenas:
Primus ab hoc orsus sic coepit carmine Daphnis.

Daph. En tua conjectis attingit ovilia pomis,
Difficilem Galatea vocans Polypheme in amore,
Quisquis agit teneras per frondea lustra capellas,
Nec tamen interea hanc miser, heu miser aspicis, atque
Dulce sedens tremula modularis arundine carmen.
Rursus at illa canem crebro diverberat ictu,
Quae te pascentem sequitur, custodiet ipsas
Quas tu pascis oves, sed enim latrat ipsa propinquum
In mare prospectans, et reddit imaginis umbram

Illius extrema currentis in aequoris ora,
Fluctibus unda tumens paulatim lenibus, at tu
Prospice, ne frendens in eburnea crura puellae
Irruat assueta maris egredientis ab unda,
Dilanietque cutis pulchrum et sine labe colorem.
Nunc tamen illa in te sic deliciatur, ut olim
Spina comis, quum pulchra novis incanduit aestas
Solibus, et cupidum fugiens te spernit amantem,
Aversum petit et fugientem saepe moratur,
Eque sacra lapidem tabula movet, ultimaque audet
Omnia moliri, sed scilicet, ô Polypheme,
Quae minime sunt pulchra, ea pulchra videntur amori.
Reddidit huic suavi Damoetas talia cantu.

DAM. Vidi equidem nostro quum poma injecit ovili,
Et neque me latuit, per Pana, per hunc tibi juro
Unum in fronte oculum, qui nunc videt omnia, deinceps
Omnia visurus, nam quae mihi pessima dicit
Telemus, illa domum vates ferat omnia secum,
Conservetque suis veniant ut talia natis.
Sed tamen hanc etiam stimulis ago, namque nec ipsam
Aspicio, atque aliam fingo mihi adesse puellam.
Hoc ubi fama illi levis attulit, ardet, et amens
Quam furit, ô Paean, quantum tabescit ab imo
Aequore prospectans, oculosque ad ovilia flectens,
Lustrat et assuetis secreta cubilibus antra.
Ergo canem revocans hanc allatrare vetabam:
Namque illi, toto quum pectore nuper amarem,
Blanda fuit, rostrumque sinus immersit in altos,
Allusitque meae canis officiosa puellae.
Haec igitur quum me facientem saepe videbit,
Forsitan illa preces et verba rogantia mittet.
Sed frustra, namque ipse fores et limina claudam,
Donec se nostro jurarit amore teneri,
Straturamque mei jucunda cubilia lecti,

Hic brevis aequoreo qua tunditur insula fluctu.
Et neque deformis tam sum quam dicor: in unda
Nuper enim vidi ipse meos e littore vultus,
Quum nulli flarent tranquilla per aequora venti:
Formosaeque genae fuerant, formosus et ipse
Unicus hic oculus, me judice, deinde venusti
Et nivei Pario certabant marmore dentes.
Tunc ego ne caperer propriae sub imagine formae,
Ter secreta sinus tetigi sputamine nostri:
Sicut anus docuit nos ista Cotyttaris olim,
Quae claris cecinit messoribus Hippocoontis.
Talia Damoetas ubi concinuisset, ad ipsum
Conversus Daphnin libavit ut oscula, utrinque
Vocales calamos hic, ille syringa, dederunt.
Ut vero modulis cecinerunt suavibus ambo,
Damoetas calamis, syringa Daphnis acuta,
Armenta in molli saltabant protinus herba:
Tam pulchro tamen hoc neuter certamine vicit,
Musarum arte pares, invicti namque fuerunt.

THALYSIA,

VEL

HODOEPORICON VERNUM.

EIDYLLION VII.

Tempus erat, curis quum nuper et urbe relicta
Tecta petebamus vicina proxima Alenti

Eucritus, et mecum qui tertius ibat Amyntas,
Annua quum Cereri Phrasidemus sacra pararet
Et simul Antigens, fratres duo, patre Lycopeo,
Et genere illustres, et ab ipsis denique, si quid
Res habet ista boni, Clytia et Chalconte profecti,
Ipso qui fontem Burrhinam evexit ab imo
Difficili enixus fastigia ad ista labore:
Quem juxta tenerae assuetaeque paludibus alni,
Atque ulmi graciles foliis ceu crine comantes
Formosum nemus intexunt frigentibus umbris.
Necdum forte viam mediam perfecimus, et nec
Apparebat adhuc Brasilae sublime sepulchrum,
Ecce virum nacti convenimus inter eundem,
Quem Musae docuere, Cydon dedit inclyta mater,
Nomen erat Lycidae: patrio de more solebat
Pascere scandentes semper juga summa capellas,
Quem nemo inspiciens queat ignorasse, quod esset
Omnia pascenti similis. nam corpora totus
Tectus erat rufis villosi pellibus hirci,
Prima novi dicas redolere coagula lactis,
Pectora sed veteri districtus fortia peplo,
Costarum latam subduxit ad infima zonam:
At gravis in dextra nodosae robur olivae
Clava fuit, tum sic placido ridentia vultu
Lumina demittens, tamen intra labra decorum
Astringens risum: quo te nunc proripis, inquit,
Simichida? quo te ducit via tempore, quo nunc
Sol medium coeli curru ferit igneus orbem,
Et virides recubant subter consepta lacerti,
Nec sua luctificis cassitae funera plangunt
Vocibus? an forsan preciosae ad fercula coenae
Festinas? an calcandum ad torcular anhelas?
Saxa quidem celeri sic proteris omnia cursu,
Ut gemitu resonent crebro pedibusque resultent.

Huic ego, quandoquidem Lycida charissime fama est,
Vincere pastores omnes te posse canendo,
Perque agros passim flaventia farra metentes,
Quae fama est animo longe gratissima nostro:
Quanquam spero equidem tibi me fecere Camoenae
Aequalem, nisi me falsum sententia ludit.
Haec vero ipsa via est, haec ipsa Thalysias, ergo
Hoc solenne viri curabunt munus amici
Justaque honoratae Cereri convivia ponent,
Primitiasque dabunt opulenter, et omnia solvent:
Namque referta dedit Deus ipsis horrea plenis
Messibus, et pinguem pensavit frugibus annum.
Verum age quandoquidem via nos communis euntes
Accipit, et lux est eadem nobisque tibique,
Bucolicum cantemus, habent et carmina multum
Quod juvet, hinc nobis aliqua est ventura voluptas,
Et mihi blandiloquum dedit os in carmina Musa,
Et me pastores cuncti dixere poëtam,
Optima qui cantem, sed ego non credulus illis,
Judice me, nec enim siculum devicero vatem,
Qui Samon incoluit, neque Coi pulchra Philetae
Carmina, sed vere mea carmina talia dicas,
Qualia ranarum fuerint collata locustis.
Haec ubi dixissem, Lycidas subrisit, et inquit,
Muneris ergo loco, quo dignus es, accipe clavam
Hanc tibi, nam certe es natum Jove germen ab ipso,
Et mihi non unquam placuit faber, Oromedonti
Aequalem struxisse domum qui forte laboret,
Odi et Musarum volucres, mala nomina, quasdam,
Qui Chium studeant vatem superàre canendo,
Dum contra strepitent vano coccytides ausu.
Verum age bucolicos repetamus carmine cantus
Simichida. cognosce igitur, si forte placebunt
Carmina quae patrio jamdudum in monte coëgi,

Navibus Ageanacta ferentibus in Mytilenem
Cursus erit bonus et venti prosperrima flantes,
Occiduis etiam tumidas si forsan ab oris
Impulerit niger Austus aquas, licet altus Orion
Extiterit pedibus super aequora summa levatis,
O utinam Ageanax me liberet ipsius aegrum
Quem Venus ardentem coquit ignibus, ô mea saltem
Vulnera conspiciens duro medeatur amori,
Fluctibus Halcyones sternent cedentibus aequor,
Atque Notum atque Eurum, extremas qui commovet algas:
Dilectae Halcyones Nymphis Thetidique marinae
Prae reliquis, quaecunque alias ex aequore praedas
Consectantur aves, portantes in Mytilenem
Ageanacta meum naves atque omnia eunti
Tempestiva ferant, placidumque attingere portum.
Luce illa nova serta geram, vel olentis anethi
Liliave alba rosis contexta rubentibus addam,
Atque meo viridem faciam capiti inde coronam.
Inde haec vina bibam pateris Pteleatica plenis
Ante focum residens: aliquis mihi grata fabarum
Segmina de sociis calido torrebit in igne:
Lectus erit vero variis densissimus herbis,
Cynasaque asphodeloque reflexibilique selino:
Suaviter ipse bibam chari memor Ageanactis,
Evacuans plenis toto crateras Iaccho,
Donec in illapsis immergam fecibus ora:
Pastores duo cantabunt, quorum hic sit Acharnan,
Ille Lycopites sed et hic mihi Tityrus ipse
Cantabit, Daphnis quibus ignibus arserit olim,
Quando peregrinae flagravit amore puellae,
Ut miser errarit montesque et inhospita circum
Culmina, ut aëreae quercus stridoribus illum
Deflerint querulis, remorantibus Himera cursum
Nymphis, quaeque vagum ripis nascuntur ad amnem,

Quando miser nimio totus contabuit aestu,
Ut nix qui summi de vertice liquitur Haemi,
Sive comantis Atho, Rhodopesve nivosa fluentis
Culmina, Caucaseas vel agentibus imbribus arces.
His addet quibus ille latentem regis ob iram
Artibus indiderit furtivis Aepolon arcis,
Dulcia ut intulerint cedrinae jentacula cistae
Simae nuper apes e florum mollibus herbis.
Illius idcirco nectar fundebat ab ore
Musa canens, ô felicem te dive Comata,
Tam jucunda quidem tibi contigit ista voluptas,
Pastus apum studio cedrina conclusus in arca
Perficis aëriis totum nutricibus annum.
O utinam tua vita meos venisset in annos,
Per juga pavissem pulchras tibi summa capellas,
Pinibus interea jacuisses saepe sub altis,
Aut gratas pecori facturis quercubus umbras
Carmina grata canens Musis divine Comata.
Haec ubi concinuit, facto tum fine quievit.
Cui tum rursus ego, Lycida bone, me quoque Musae
Multa quidem docuere, alti jam cognita fama
Ante thronum Jovis, e quibus hoc tu nobile pronis
Auribus auscultato, tuo damus illud honori.
Simichidae infaustum laeva de nare Cupido
Sternuit, ille quidem Myrtus miser ardet amore,
Quantum veris amant simae nova pabula caprae.
Verum illi interea multum dilectus Aratus
Ardentes tacito depascitur igne medullas,
Formosique miser pueri tabescit amore.
Optimus hunc ignem jamdudum novit Aristis,
Carmina quem citharae cantu jucunda sonantem
Ad sacros tripodas non dedignetur Apollo,
Ut miser in puero vivens moriatur Aratus.
Verum age Pan Hamolaee solum sortite beatum,

Effice sponte sua veniat puer aureus illi,
Sive quis est alius, sive est tener ille Philinus.
Haec si praestiteris Pan optime, nec tua duris
Arcades adfligent pueri femoralia squillis,
Aut humeros si quando parum de munere carnis
Appositum est, votumque pusilla ferina fefellit.
Sin minus haec dederis, laniatus corpore toto
Nudus in urticis jaceas in montibus altis
Edonum versere gravis sub frigore brumae,
Culmina qua gelidus Rhodopeia praeterit Hebrus,
Fronte pruinosa gelidam conversus in arcton.
Quum vero medios sol ardentissimus aestus.
Excitat, Aethiopum per prata calentia pascas,
Rupe sub infausta Blemyarum fonte carentum,
Qua vagus in calidas Nilus se condit arenas.
At vos ô pueri qui suave rubetis amores,
Purpureis similes malis, nunc linquite gratam
Hyetidos dulcemque habitate Biblidos undam,
Altaque flavicomae Veneris delubra tenentes
Formosum jaculis configite et igne Philinum.
Hospitis ille mei quia non miseretur Arati.
Mollior ille apii tenera lanugine pomi.
Atque illi tenerae clamant persaepe puellae,
O formose Philine, quid hic tibi inutilis aevi
Flos cadit, et primo tantum tibi defit ab ortu?
Amplius excubias nec nos peragamus, Arate,
Nec toties pedibus nostris via trita nocebit,
Ne laedat crocitans Phoebi praenuncius ales,
Quin alium potius quam te moerore molesto
Afficiat, sed in hac unus desudet arena
Ipse Molon, placitisque sibi affligatur in armis,
Nos tranquilla quies maneat, tremulumque susurrans
Adsit anus, mala quae procul arceat omnia rauco
Murmure. tantum effatus eram, quum protinus ille

Arridens dat habere pedum, ceu munus ab ipso
Musarum hospitio magna cum laude profectum.
Ille viam secat abscedens a patre sinistra,
Aspera per virides qua ducit semita buxos
Eucritus, et mecum qui tertius ibat Amyntas.
Nota petebamus Phrasidemi tecta beati,
Mollibus accepti secura per otia lectis,
Lentisci virides, et adhuc nova pampinus aptos
Constravere toros, crispantes desuper alni
Umbrabant, placidis et plurima frondibus ulmus.
Nec procul hinc sacro Nympharum fontis ab antro
Fluxerat allabens jucundo murmure rivus:
Aestivae tenera fruticum sub fronde cicadae
Rumpebant resono stridentia guttura cantu,
At procul in densis spineta per aspera dumis
Dulci quaeque suas iterabant voce querelas,
Ante alias quae passa nefas est ulta tyrannum,
Et querulum cassita sonans, et carmine turtur
Lugubri, fontes hinc atque hinc, dulcia circum
Adstrepuistis apes passim sitientibus aestu
Floribus atque arvis, nihilo minus omnia nobis
Divitis autumni superabant munera, namque
Innumera ante pedes pyra volvebantur, abunde
Ad latera, in terram depressi pondere rami
Prunorum Syriae quae mittunt rura Damasci.
At vinum e doliis deprompserat ille vetustum
Quattuor annorum fracta pice frontis opertae.
Scilicet ô Nymphae Parnasia templa tenentes,
Tale fuit quod ad antra Pholi saxosa dicavit
Phyllirides magno Alcidae cratere superbo,
Tale fuit quod quum biberet saltare coëgit
Nobile ad undosum pastorem nectar Anapum,
Maxima praevalidum Polyphemum saxa rotantem,
Qualia Pierides nobis tunc vina dedistis

Sacra apud omnigenae Cereris celebrantibus arvis,
Illius ô iterum liceat defigere acervis
Rustica signa mihi, quo rideat illa feratque,
Fasciculos molles et rubra papavera quassans.

BUCOLIASTAE.

EIDYLLION VIII.

DAPHNIS, MENALCAS

ET AEPOLUS.

Daphnida formosum gelida convenit in umbra,
Aëreo qui pavit oves in monte, Menalcas,
Ambo aetate pares tenera, flaventibus ambo
Crinibus, et pulchro docti contendere cantu.
Daphnin ibi inspiciens coepit prior ista Menalcas.
Men. Optime bucolici custos gregis, huc age Daphni,
Num libet alterno mecum contendere cantu?
Posse meo vinci arbitrio te protinus aio.
Huic igitur tali respondit carmine Daphnis.
Daph. Lanigerarum ovium custos argute Menalca,
Non tu certe aliqua me viceris arte canendi,
Non si perpetuo rumpas tua guttura cantu.
Men. Vis igitur certamen obire, et ponere pignus?
Daph. Et libet hoc certamen obire, et ponere pignus.

MEN. Pignora digna satis quae ponimus ergo canentes?
DAPH. Hunc ego depono vitulum, tu mollibus agnum
Velleribus pulchrae similem depone parenti.
MEN. De grege non ausim quicquam deponere tecum,
Nam mihi difficilis pater est, et provida mater,
Solis ad occasum numero pecus omne recensent.
DAPH. Ergo quid in medium ponis? quid victor habebit?
MEN. Est mihi pulchra novem referens discrimina vocum
Fistula, quam molles aequalibus undique cerae
Connectunt nodis, et adhuc nova, fecimus illam
Jampridem his manibus, nunc si libet hanc tibi ponam.
Res ego non ausim sorti objecisse paternas.
DAPH. Est etiam nobis tot vocum fistula ab omni
Parte sibi aequalis, cera compacta tenaci,
A me facta etiam paulo prius, et mihi nuper
Hunc male dissultans digitum confregit arundo,
Quem doleo, sed quis certaminis arbiter hujus?
Ecquis erit sub quo victoria judice constet?
MEN. Quid si vicina servantem in rupe capellas
Aepolon, an partes volet has obiisse, rogemus,
Albus ubi canis has agnas prope latrat et hoedos?
Tum, pueri quem vicina de rupe vocarunt,
Aepolus advenit, judex de lite futurus.
Postquam sorte data sortitus prima Menalcas
Munera cantandi, suscepit mutua Daphnis,
Tum prior arguta sic coepit voce Menalcas.
MEN. Valles et fluvii divûm genus, ante Menalcas
Si cecinit vobis quod placuisse queat,
Has placide pascatis oves, si venerit autem
Daphnis habens vitulas, ne minus inde ferat.
DAPH. Fontes et vegetae, plantatio nobilis, herbae,
Si reddit Daphnis quod philomela canit,
Hoc facite armentum pinguescere, forte Menalcas
Venerit, inveniat pascua plena sibi.

MEN. Omnia tunc vernant, tunc omnia pascua florent,
Omnia plena boves ubera lactis habent,
Quum virgo huc formosa venit, postquam illa recessit,
Flaccescunt herbae, pastor, et omne pecus.
DAPH. Tunc geminos pariunt ovis et capra, dulcia mella
Stipat apis, ramos altius arbor agit,
Quum venit huc Milon formosus, ut ille recessit,
Pastor et ipse aret, marcet et omne pecus.
MEN. Vir gregis ô hirti caper, ô lustra invia sylvae,
O simae, ô hoedi, huc agite ite ad aquam.
Hic ille, i Cole Miloni dic, pascere phocas
Protea deformes non puduisse Deum.
DAPH. Non mihi sit regnum Pelopis, non fulva talenta,
Non possim celeres antevolare notos,
Sed tecum canere, ac hoedos de rupe vagantes
Prospicere, et Siculi coerula regna maris.
MEN. Arboribus mala pestis hyems, sitis arida terrae;
Squalor aquis, cervis retia, fiscus avi.
Poena viro muliebris amor, proh Juppiter, ô rex,
Solus ego haud patior, tu quoque amare soles.
Talibus hi pueri decertavere vicissim.
Queis iterum incipiens superaddidit ista Menalcas.
MEN. Parce hoedis lupe, parce etiam lupe matribus horum
Ne rogo me laedas ideo quia corpore parvus
Tam multas sequor, et per devia pascua duco.
O Lampure canis, quam te nunc ista profundo
Stertentem somno requies tenet, haud ita fas est
Obdormisse canem cui credat ovilia pastor.
At vos gramen oves et molli pascite in herba,
Neve laboretis quando illa repudeat olim,
Pascite pascite oves, et ut ubera plena ferentes
Lacte fovere agnos non deficiente queatis,
Et sit quod calatho possit durante reponi.
Huic iterum tali respondit carmine Daphnis.

DAPH. Hos tauros atque has vitulas me praeter agentem
Ex antro conspexit heri formosa puella,
Et veniant vobis foeliciter omnia, dixit.
Huic ego nulla quidem respondi verba, sed ibam
Defixis in terram oculis, gressumque tenebam.
Dulcis vox vitulae, dulcis quoque spiritus ipse est,
Dulce quidem vitulus canit hic, et dulce canit bos,
Dulce etiam, suaves sub divo carpere somnos.
Aestivo sub sole fluentem fontis ad undam,
Ilicibus glandes, pomo sunt poma decori,
Vaccarum vituli, pastorum gloria vaccae.

Sic pueri cecinere: sed et de rupe propinqua
Aepolus hac ipsos certantes voce diremit.

AEP. Os tibi dulce Deae, vocemque dedere canoram
Pierides, ô Daphni, mihi te audire canentem
Multo praestiterit, quam dulcia lingere mella.
Has igitur syringas habe, quas ipse canendo
Victor es emeritus, merito et nunc solus habebis.
Quod si non fuerit tibi me docuisse molestum,
Et si forte voles, quae tam bona carmina cantas,
Hanc mutilam tibi Daphni dabo, non vile, capellam,
Doctrinae precium, quae semper et omnia mammis
Lacte redundanti distendit lacte profusis.

Daphnis ad haec, velut in viridi tener hinnulus herba
Ad matrem salit, atque illo gavisus abibat
Indicio, sed mentis inops et moestior alter
Lugebat ceu Nympha novo data nupta marito.
Inter ab hoc igitur pastores tempore Daphnis
Primus habebatur, gratoque potitus amore
Instituit Nympha juveniles conjuge lectos.

NOMEUS VEL BUBULCI.

EIDYLLION IX.

DAPHNIS ET MENALCAS

Bucolicum cane Daphni, sed et prior incipe cantum,
Incipe carmina prima, sequatur deinde Menalcas.
Ipsis interea vitulos submittite bobus,
Et vaccis nondum parientibus addite tauros:
Ut simul hi pascuntur, et in crispantibus errent
Herbarum foliis, nec de grege prorsus aberrent.
Carmina tu vero cane pastoralia Daphni
Hic coram, respondeat ipse aliunde Menalcas.

DAPH. Dulce sonat vitulus, bovis est vox grata canentis,
Fistula dulcis et haec, et pastor dulcis, et ipse
Dulce canens tereti modulor sub arundine carmen,
Propter aquam gelidam viridi mihi lectus in herba est,
Albarum pelles quem constravere juvencûm,
Quas notus e scopulo dejecit mollia saevus
Arbuta rodentes, vultuque afflavit amaro.
Torrida ego aestatis tam curo tempora siccae,
Quantum verba juvat natos audire parentum.
Sic Daphnis cecinit, sic reddidit inde Menalcas.

MEN. Aetna parens, et nos viridi recubamus in antro,
Hic ubi sunt pulchri per convaca saxa recessus.

Tot bona possideo, quot vel per somnia cuiquam
Apparere queant, mihi maximus est ovium grex,
Alta mihi innumerae rodunt dumeta capellae,
Ad caput atque pedes pelles ponuntur ovinæ,
Pinguia ad aëriis congestum e quercubus ignem
Exta coquo, quem fagineis tunc nutrio lignis,
Quum mala venit hyems, qui sic brumalia curo
Tempora, ut esse nuces duras edentulus, adsit
Dummodo decocti gratissima copia pultis.
His applaudebam mox ipse, et debita utrique
Dona dedi, tibi Daphni bonam de robore clavam,
Quam patris ab radice mei produxit agellus
Sponte sua, quam nemo faber reprehendere possit.
At testa haud fragili conchylia pulchra Menalcae,
Cujus in Icarii captae maris aequore carnes
Ipse ego pastus eram, partes in quinque resectas
Convivis totidem : tum protinus ille recepta
Argutum resona cecinit testudine carmen.
MEN. Vos ô bucolicae salvete ante omnia Musae,
Et mihi nunc faciles carmen concedite, quale
Ipse prius cecini praesens pastoribus illis,
Ne gravis in summa surgat mihi pustula lingua.
Formicae formica placere, cicada cicadae,
Accipitri solet accipiter, mihi carmen, et ipsae
Pierides, quibus optarim mihi semper abundet
Plena domus : nec enim mihi somnus dulcior ullus
Obrepat qui sponte sua, nec tam mihi gratum est,
Si neque sperati subita extent gaudia veris,
Non apibus tam picta placent per gramina flores,
Quam mihi sunt Musae super omnia gaudia charae :
Nam quos aspiciunt illae exhilarantque videntes,
Laedere nulla queant hos dirae pocula Circes.

ERGATINAE, VEL THERISTAE.

EIDYLLION X.

BATTUS ET MILON.

Quid nunc aerumnose tibi Bucaee sinistri
Contigit ô messor? quia non, velut ante solebas,
Ordine deducis recto nova farra metentes,
Nec simul incidis segetem tibi falce propinquam,
Sed longe sequeris velut agnus ovilia, cujus
Cuspide spina pedem pungens discidit acuta.
Qualis eris mediae quum venerit hora diei,
Aut fugiens revehet quum sera crepuscula vesper,
Qui nunc incipiens sulco nil deteris ulli?
BATT. Sero farra metens Milon durissime, numquid
Ullius absentùm tangunt tua pectora curae?
MIL. Haud quaquam: quid enim cereali operantis in agro
Ullius absentum contingant pectora curae?
BATT. Numquid amor vigiles adigit te ducere noctes?
MIL. Nolim equidem, haud gustant tuto intestina catelle.
BATT. Uundecimum nunc ipse diem miser ardeo Milon.
MIL. Tu velut e dolio quantum tibi sufficit hauris,
Parvula quum vilis mihi copia desit aceti.
BATT. Scilicet idcirco sunt inculta omnia nobis,
Quae mihi pro foribus quondam cultissima stabant.

Mil. Cujus amore Venus cruciat tua corda puellae?
Batt. Pulchra meam cruciat Polybutae filia mentem,
Quae canit egregii messoribus Hippocyonis.
Mil. Invenit Deus injustum: nunc ergo, quod olim
Optabas constanter, habes, nunc garrula vates
Tecum multa nocte locusta cubabit agrestis.
Batt. Incipis insectari igitur, sed lumine Plutus
Non solus caret, imprudens etiam ipse Cupido
Non videt, et caeco sua spicula dirigit ictu:
Tu modo in iratum ne magna loquaris Amorem.
Mil. Non loquar, oppositam tantum ne dejice messem,
Atque aliquod charae carmen cane dulce puellae,
Sic levior gravis iste labor tibi fiet, opinor,
Jamdudum siquidem praestabas arte canendi.
Batt. Musae Pierides tenuem cantate puellam.
Nam quae vos canitis facitis pulchra omnia divae:
Bombyce formosa Syram te Sole perustam
Corpore praetenuem dicunt vulgariter omnes,
Vultu solus ego specioso mellicolorem:
Sunt etiam violae florum pars maxima nigrae,
Decolor et rubros hyacinthos littera signat,
Praecipue tamen haec in florida serta leguntur.
Capra salax viridem cytisum, lupus ipse capellam,
Incurvum sequitur grus errabundus aratrum,
Te sequor, in te praecipuo feror ipse furore.
O utinam mihi sint, opulentum qualia Croesum
Possedisse ferunt, flaventis dona metalli,
Protinus amborum statuas ego ponere vellem
Reginae Veneri, calamos tu, et poma teneres,
Sive rosas, verum ipse pedem soleatus utrumque,
Adstarem cultu veteres imitatus Amyclas,
Bombyce dilecta tuae candoribus aequant
Astragalos plantae, strychno vox mollior omni:
Quos habeas mores non est mihi dicere promptum.

MIL. Quam jucunda canens latuit nos carmina Bucus
Ut belle expressit numeros ipsumque colorem.
Vae tibi quam stolido nutristi pectore barbam.
Tu nunc dicta vide Lytiersae carmina divo.

Et spicis redimita Ceres, et frugibus almum
Cincta caput, da frugifero seges ista labori
Cedat, ut optatos ferat ipso in tempore fructus,
At vos qui legitis messarum segmina frugum
Cogite dispersos constrata per arva maniplos,
Ne qui praetereunt impensam dicere possint
Meredem periisse, et inutilis esse laboris
Sumptam operam: cumuli Boreae frigentis ad ortus
Aut Zephyri spectent fuerint qua parte recisi,
Sic quia pinguescunt retinentes semina spicae.
Qui gravibus plenas ferulis quassatis aristas,
Tempora ne mediae somno captate diei.
Praecipue tunc e stipulis flaventia grana
Coguntur, gravidasque calens terit area fruges.
Incipere est vero tempus messoribus aptum,
Quum sua cassitae nocturna cubilia linquunt,
Quum somno rursus dulci tentantur eaedem,
Desere messor opus placidamque capesse quietem,
Praeterea tolerare aestum durosque calores
Est operae pretium, quo pulchro tempore ranis
Vivitur ô pueri, nec te gravia effundentem
Pocula tunc curant, quia multa superfluit illis
Copia, tunc etiam nimium curator avare
Lenticulam coquere instructum tibi praestat ad ignem,
Ne digitos fodias cupiens secuisse cuminum.

Ista laborantes cecinisse decebat in aestu.
At tu pestiferum matri narrabis amorem,
Ante reversurae vigilanti tempora lucis.

CYCLOPS.

EIDYLLION XI.

Arte pharetrato factum grave vulnus amori
Si medica curare voles, seu pulvere sicco,
Nicia, conspergis, seu pollice collinis udo,
Haud quaquam prodesse queas, nisi pharmaca, Musae
Quae laesis adhibere solent, apponere cures.
Jucunda illa quidem mortalibus esse videntur
Vulnereque affectis attactu lenia molli:
Qua tamen inveniant multi ratione laborant,
Et paucis ea nosse datur, sed enim tua Musae
Pectora quum foveant studii coelestis amore,
Et Phoebi medicas tractes feliciter artes,
Haud ignota tibi Musarum ea dona putarim.
His igitur magno Galateae captus amore
Commodius potuit nobiscum vivere Cyclops,
Ille vetus Cyclops, Sicula Polyphemus in ora.
Vix dum prima genas illi quum barba notaret,
Vernarentque leves juvenili in fronte capilli.
Sed nec amor levis ille fuit, quem poma rosaeve
Oblectent, visaeve levetur imagine forma,
Intima laetifico sed pectora saucius ictu
Omnia posthabuit ceu frivola, saepe sine ullo
Pascebantur oves virides custode per herbas,
Saepe domum sera redeuntes nocte, subibant

Limina caularum, miser ille canens Galateam
Fundebat tristes algoso in littore questus.
Perdius aurorae primo surgentis ab ortu
Tabuit infixo sub mollia pectora telo
A magna Venere, et victore Cupidinis arcu.
Sed tamen hoc contra plus quam letale venenum
Reperit antidotum, Siculae nam Doridos undam
Prospiciens, scopulo sic est auditus ab alto.
  Formosa ô Galatea quid aversaris amantem?
Candida caseolo magis, omni mollior agno,
In molli vitulo erranti lascivior herba,
Tristibus omphacinae succis mihi acerbior uvae,
Nam, mea cum placidae demisi membra quieti,
Huc formosa venis, quum dulcis lumina somnus
Deserit, haud aliter, quam quae conspexerit altis
Agna lupum fugiens in montibus, effugis ultro.
Verum ego te ô virgo quo primum tempore vidi
Montibus in nostris dulci cum matre legentem
Purpureos flores, et oderiferos hyacinthos,
Haustis incautum flammis in pectus amavi,
Et tua praecedens mea per vestigia duxi,
Ex illo nequeo requiescere tempore, vultus
Inspiciens formosa tuos, sed totus amore
Tempore ab hoc pereo, nec tu miserata dolentem
Respicis, aut nostrum curas proh Juppiter ignem.
Sed scio cur fugias, cur me charissima spernas.
Densa supercilio quia frons est plurima longo,
Idque aurem flexu contingat utramque superbo:
Unus inest oculus, supraque capacia nasus
Vasta mole jacet mea labra, atque imminet ori.
Verum talis ego, et forma non optimus ista,
Mille meas pasco Siculis in montibus agnas,
Dulcia quas mulgens nivei bibo pocula lactis:
Caseus haud ullo defit mihi tempore, non quum

Aut aestas venit, autumnusve, aut bruma nivalis.
Cujus stant calathi semper mihi pondere pressi:
Nec me carminibus quisquam praestantior uno
Cyclopum qui pascat oves haec culmina circum,
In quibus assidue dum te, mea sola voluptas,
Et de me tibi multa cano, te nomine vero
Malum dulce vocans, jamdudum fallere noctes
Insomnes didici. Sed nunc tibi nutrio cervas
Ter tres atque duas, (foecundas foetibus omnes,*)
Quatuor ursorum catulos, quin utere mecum
Huc ad me veniens, nihilominus ipsa tenebis,
Quam tibi qui lustris ea sum venatus in altis.
Interea glauci feriant sine littora fluctus,
Et potes hoc viridi mecum requiescere in antro,
Et melius, vacuam curis, traducere noctem.
Hic lauri virides, hic sunt graciles cyparissi,
Nigrantes umbrant hederae, nec bacchica vitis,
Nec gelidum spirantis aquae gratissima desunt
Flumina: de summis nemorosae rupibus Aetnae
Liquatae jucunda nives mihi pocula praebent.
Pro quibus oceanum quis amet coluisse profundum?
Quod si rusticitas tibi displicet haec mea forsan
Hirsutumque supercilium, sunt robora nobis,
Sunt quercus, fomenta futuro protinus igni,
Qui nunc sub cinere irrequietus vivit adusto.
Subjice me flammis, crepitantibus ure caminis
Hanc animam, hunc oculum, quo, quum tantum unicus extet
Charius esse nihil potuit mihi, fortiter istud
Perpetiar, tantosque volens tolerabo dolores.
Heu mihi quod piscem me non genuere parentes,
Protinus expassis tranans liquida aequora pinnis,
Ad te virgo abeam, dulcissimaque oscula ferrem.
Ah saltem manibus, si nolis cetera tangi,

* Maculis quibusdam tanquam torquibus ornatas.

Impleremque sinum foliis, et lilia plenis
Alba darem manibus, rubroque in flore papaver,
Quo crepero miseri consuerunt ludere amantes.
Nec tibi forte dari possent simul omnia, namque
Horum quaedam aestas, quaedam fert bruma nivalis.
Nunc tamen ô virgo liquido dare brachia ponto
Condiscam, si forte quis huc advenerit hospes
Qui doceat, certam tali ratione per artem
Experiar, quaenam vobis sit tanta voluptas.
Aequoreos habitare sinus fluctusque profundos.
O utinam maris informes egressa lacunas
Retro obliviscare domum Galatea reverti,
Sicut ego hac in rupe sedens ; quin pascere mecum
Ipsa velis potius, mulgere ex ubere lactes
Foecundo niveos, et ferre coagula plenis
In calathis graviter redolentia, denique molles
Caseolos manibus componere. sola tamen me
Dura parens offendit, ut autem conqueror illi
Vulnera quae patior, semper tacet, et nihil unquam
Dulce tibi de me loquitur, sed ut illa vicissim
Indoleat, dum me sine succo et sanguine toto
Corpore defectum videt, hic mendacia texens
Atque aegrum doleo caput, et pede labor utroque,
His ea torquetur, namque et male torqueor ipse.
O Cyclops, Cyclops ! quae te dementia cepit ?
Quam fuerat melius calathos contexere, et altos
Lanigeris ovibus in pabula sternere ramos.
Hanc mulge interea, quid enim fugientia captas
Gaudia ? forte aliam quae sit formosior illa
Invenies Galateam ; amarunt me quoque multae,
Et mecum longa cupierunt nocte puellae
Ludere, dulce omnes et suavi voces canentes,
Ridentesque effuse omnes, postquam obsequor illis
Non adeo passim contemnor, et ipse aliquis sum.

Sic bonus ille canens rexit Polyphemus amorem,
Ipse suum curans meliori nomine vulnus,
Quam si divitias atque aurea dona dedisset.

A I T A S.

EIDYLLION XII.

Venisti, dilecte puer, jam tertia nox est,
Tertia jam revehit croceos aurora jugales,
Quum tamen una dies cupidis afferre senectam
Possit, et assidui depressis pondere voti.
Quantum hyemi praestant genitivi gaudia veris,
Ut gravibus malis superantur pruna Damasci,
Lanigero est ut ovis tenero villosior agno,
Ter nuptae quantum vetulae mollissima virgo
Praeferri poterat, quantum levis hinnulus omni
Concedit vitulo, quantum dulcissima cantu
Perpetuo cunctas vincit philomela volucres,
Tantum inter reliquos mihi tu charissimus omnes,
Tantum tu oblectas mea pectora, scilicet ergo
Non aliter cursu te festinante petebam,
Quam properat sudans calido sub Sole viator
Egelidam ramos fagi pandentis in umbram.
Atque utinam spirent in utroque Cupidinis aestus
Aequales, et mutua amor praecordia servet
Nostra, nec ulla dies celebri nos eximat aevo,

Verum grata memor de nobis carmina dicat
Posteritas, et sic aliquis canat, una duorum
Mens fuit, atque duo flagrabant ignibus aequis,
Isti olim juvenes, quorum ille, quod esset amator,
Ispnelas* gravibus dici potuisset Amyclis,
Hunc, quod amaretur, merito dixisset Aïtan
Thessalus, hi siquidem praedura Cupidinis arma
Aequali traxere jugo, nam sc licet illo
Tempore progenies hominum fuit aurea, quando
Mens fuit una eademque, et mutuus ardor amantum,
Et redamabatur quisquis constanter amavit.
Hoc utinam pater ipse velis Saturnie, vosque
Perpetuo juvenes divi semperque virentes,
Ut mihi jam fatis Acherusia templa tenenti
Nunciet haec aliquis seclis post verba ducentis:
Nunc tuus ille amor, et formosi nomen Aïtae
Cuncta per ora virum volitant, et fabula passim,
Praecipue juvenum verbis celebrantur amantum.
Ista sed ut feret ipsorum divina voluntas.
Curabunt superi coelestia regna tenentes.
Verum ego te laudans formose haud mentiar unquam,
Nec tenui gravis innascetur pustula nari.
Nam si forte aliqua me parte momorderis, ipsum
Ne possit nocuisse statim facis, adficis autem
Laetitia duplici mea pectora, teque relinquens
Mensuram cumulis semper fero pluribus auctam.
Nisaei Megarae cives, qui vincitis omnes
Arte peragrandi gravibus vada coerula remis,
Vestra boni servent felicia moenia divi,
Qui tam Cecropium celebratis honore Dioclem,
Illum quem juvenum tenuerunt semper amores
Praecipuo, quam non aliquem qui vestra subisset
Tecta peregrinus; sub cujus busta sepulchri

* Scil. amator.

Vere novo semper pueri florentibus annis
Conveniunt, certantque per oscula mutua palmam
Accipere, ut, quicunque labris ad labra coactis
Basia molliculo suavissima fixerit ori,
Ad matrem redeat meritis gravis ille coronis.
O fortunatum qui mollibus ista puellis
Oscula distribuit, multum namque ille precatur
Formosum Ganymedea, ut ora simillima Lydo
Accipiat lapidi, quo verum scilicet aurum
Argenti artifices possunt discernere pravo.

HYLAS.

EIDYLLION XIII.

Non solis peperit nobis, ut opinor, amorem,
Nicia, amariferum, quisquis fuit ille Deorum
Qui peperit, neque nos primi sumus ordine ab omni,
Pulchra quibus pulchra esse etiam videantur, et ipsi
Mortales quum simus humum cras forte obituri,
Verum etiam hunc sensit praeduro pectora fultus
Robore Thebano satus Amphitryone, ferocem
Qui prius obtinuit dextra victrice leonem,
Formosum jam victus Hylam quum victor amaret,
Cui niveos flaventi humeros contexit amictu
Candida caesaries, quem, quod charissimus esset,
Omnibus haud aliter quam si pater esset, abunde
Artibus instruxit, docuit simul omnia, per quae

Ipse olim meritis factus celeberrimus esset.
Nunquam solus erat. non illum Phoebus ad axem
Igniferum mediae permensus tempora lucis,
Non roseis aurora jugalibus alta revisens
Templa Jovis, potuit solum vidisse : nec illo
Tempore solus erat, quo pulli nocte propinqua
Respiciunt dulcis consueta cubilia somni,
A trabe fumosa matrem quatientibus alis.
Sic ut non aliquis puer illo firmior esset,
Aut animo melior, sed ad optima semper anhelans
Ipse vir ad veras virtutum evaderet arces.
Sed postquam auricomum vellus petiturus Iason
Aesonides parat insuetis vada coerula remis
Currere, delecti cunctis ex urbibus omnes
Convenere simul, quorum fuit usus : in illis
Venit et exantlator iniquorum ille laborum,
Filius Alcmenae Mideatidos heroines,
Divitis ingrediens Iaolci moenia Pelei,
Cumque ipso formosus Hylas advenit, et Argo
Robustam conscendit : ut autem coerula nabat
Per freta, Cyaneas nihil ad Symplegadas usquam
Impacta est, sed perrupit, Phasimque tenebat,
More aquilae per magna vagi spatia aequoris : ex hoc
Tempore constiterunt Symplegades aequore fixae,
Et jam Pleïadum stellis orientibus, et jam
Extremae pavere novos quum scilicet agnos
Converso jam vere, memor tunc tempus in altum
Divinus flos heroum deducere navim
Conscendere cavam, primum hoc iter aequoris, Argo
Per tres inde dies vela impellentibus austris
Hellespontiaci venerunt littoris oram,
Inque sinu portum tenuere Propontidos altae,
Qua sulcos duxere boves et aratra Cianum.
Hic vero digressi in littora proxima laeti,

Vespertina brevi struxere sedilia coenae,
Cum paribus paria in numerum: pars plurima stratis
Decubuere toris in humo: nam plurima circum
Planities laetos extendit gramine campos:
Butomon hinc acidam resecant, altamque cyperum.
Inde abiit formosus Hylas, tum forte parandam
In coenam laturus aquas, ut ferret et ipsi
Alcidae magno, atque intrepido Telamoni,
Qui mensam socii convivabantur ad unam
Semper: at hic urnam manibus gestabat ahenam
Flavus Hylas, propere conspecto fonte sub antro
Obscuro nigroque loco, quem plurima juxta
Ficubus umbrabant folia enascentia densis,
Coeruleumque chelidonium viridansque adiantum,
Et serpens agrostis, et utilis herba selini.
At Nymphae media quaesiti fontis in unda
Saltantes duxere choros, Nymphae irrequietae,
Agricolisque graves divae, semperque molestae,
Eunice, Malisque et veris amica Nychia,
Jam puer admorat potandis haustibus urnam
Tingere festinans, Nymphae quum protinus omnes
Injiciunt manibusque manus et fortiter haerent.
Namque amor eripuit mentem simul omnibus idem
Argivo in puero: nigram miser ille sub undam
Non aliter cecidit, quam stellae flamma rubentis
In mare tota cadit, quum nautis arma parari
Imperat, et ventum dicit quis adesse secundum.
At Nymphae in genibus lacrymantem multa tenentes
Solabantur Hylam blandis, sua gaudia, verbis.
At puero amisso turbatus pectore toto
Amphitryoniades, inflexos corripit arcus,
Et clavam, quam dextra manus gestare solebat,
Quaesitumque abiens magna ter voce vocavit,
Quantum plena potest de gutture ducta profundo.

Vox fecisse sonum, tanta ter voce petitum
Inclamavit Hylam: nigrante ter ille sub unda
Audiit, et tenuis vox venit ad Herculis aures
Ex unda quae proxima erat: procul ille vocanti
Esse videbatur, quum non procul esset: ut autem
Cruda leo comedens si quando in montibus altis
Cervinum audivit pullum male vociferantem,
Proripuit sese e latebris, praedamque paratam
Expetit: haud aliter qua densis semita spinis
Nulla fuit, quaerens puerum per iniqua locorum
Lustra ferebatur, miseros ô semper amantes,
Quanta est emensus magno spatia ille labore,
Montibus et sylvis errans, et Iasona totum
Posthabuit, magnae et sublimia carbasa navis.
Vela quidem juvenes media sub nocte ligabant,
Herculis adventum longa in statione manentes.
Ille pedes quacunque viae praefracta ferebat
Semita pergebat, multo furiosus amore,
Hepar enim morsu Deus intus edebat acuto.
Sic formosus Hylas pars additus est quota divis,
Alcidae proceres convicia multa serebant
Desertori operum coeptorum, namque moratus
Esse ferebatur praestantem pluribus Argo
Remigiis, pedes ille autem pervenit ad ipsam
Colchida, et auriferi desertam Phasidos oram.

AMOR CYNISCAE,

VEL THYONICHUS.

EIDYLLION XIV.

AESCHINES ET THYONICHUS.

AESCHINES.

Chare vir, et multum dilecte Thyonicha salve.
TH. Tantundem totidemque tibi precor Aeschina verbis.
AES. Cur tam serus ades: quae tenam causa morata est?
TH. Forsan serus eram, sed quae te cura fatigat?
AES. Non agitur cursu sors nostra Thyoniche recto.
TH. Ergo tuum macies tenuavit pallida corpus,
Atque haec barba gravi mento tibi multa pependit,
Neglectaque breves sordent in fronte capilli.
Talis erat qui nuper in haec loca Pythagoreus
Venerat informis, pallens, pede nudus utroque,
Palladiis natum quem fama ferebat Athenis:

Nempe videbatur quod et hic macilentus amaret,
Sed tostum et pingui panem de farre coactum.

Aes. Tu siquidem ludis, cura non anxius ulla,
Me vero excruciat formosa Cynisca : sed ante
Quam sensisse queam, furor opprimet aeger amantem,
Certe inter medium dicas non esse capillum.

Th. Talis es ipse quidem semper, nunc mente quietus,
Nunc vehemens, qui cuncta tuis succedere rebus
Opportuna cupis, sed enim nova dissere quae sint.

Aes, Ipse ego et Argivusque et Thessalus Hippodioctes,
Apis, et aeratis Cleonicus fortis in armis,
Namque subintrarunt mecum mea tecta, bibentes
Forte sedebamus; geminos ego protinus illis
Mactabam pullos, lactentemque ubere porcum,
Quin et odoriferum perculso vase relevi
Byblinon annorum jam quattuor, et tamen ipsum
Tanquam germen adhuc et torcularia spirans,
Sumebantur item crudi bona prandia bulbi,
Et cochleae molles; prorsus fuit illa suavis
Symposii facies, quo precedente placebat
Fundere saepe merum cujus voluisset amicae
Nomine quisquis suae, simul edere cujus honori
Nominis affundi vinum sibi bellet amantum.
Ergo bibebamus nostros per nomina amores,
Ut prius inter nos convenerat : illa tamen me
Quamvis praesentem simul et facere ista videret,
Quum nihil omnino cupido loqueretur amanti,
Quos animos, quem tunc sensum mihi rere fuisse?
Dixerat hic aliquis, media inter pocula ludens,
Non loqueris, vidisse lupum puto, protinus illi
His tibi quam sapiens verbis, ait, esse videris,
Et simul immodica fervens incanduit ira,
Ut facile extinctae stuppam accendisse lucernae
Illius a vultu potuisses! sed lupus ille est,

Ille Labi lupus est vicini filius, aevo
Florenti tener, et procero corpore firmus,
Idem qui vulgo forma bonus esse videtur,
Ipsius haec siquidem manifesto tabuit igne.
Quae licet ipsa meas olim fama attigit aures,
Non tamen alterius fuit hanc exquirere curae.
Et frustra vir eram, frustra barbatus habebar.
Jamque graves nimio, et repleti pectora vino,
Quattuor ut fuimus, quum Thessalus Hippodioctes
Ipse Lyci primus tenerum cantabat amorem
Carmine Thessalico, quo, mens mala, mota Cynisca
Flevit, et humentes demisit lumine guttas,
Non aliter quam nata duos et quattuor annos
In gremio cupiens matris latuisse puella.
Hic ego, quem dudum tu me ipse Thyoniche nosti,
Ipsius adducto candentia colla cecidi
Ingeminans pugno, tum vestes illa recinctas
Colligit, atque foras se proripit ocyor Euro.
Heu amor infelix semper mihi, non ego certe,
Certe ego non placeo, sed enim tibi gratior alter
Accubat, inque sinu placido lascivit amator.
Illum tu hinc digressa fove, quas fuderis illi
Poma fluant lacrymae, tum vero qualis hirundo
Garrula saepe cibum pullis sub tecta reponens
Exilit hinc, alium celeri latura volatu,
Talis et illa fuit plumosa sedilia linquens
Per bifores elapsa domos valvasque patentes.
Fertur et hoc olim, in sylvam quoque taurus abivit.
Viginti fluxere dies octoque novemque,
Atque aliae bis quinque, hodie et lux altera certe est
A decima, mensosque duos his adde duosque,
Tempore tam longo nunquam convenimus, ex quo
Thracum more comae squalent impexaque barba est.
Interea illa Lyco fruitur noctesque diesque,

Illa Lyco patet, at neque nos ratione videmur,
Nec numero digni, velut infausti Megarenses
Sortis in extrema miserandae parte locati.
Quod si oblivisci longi possimus amoris,
Nostra haec nunc melior sors atque decentior esset.
Nunc gustasse picem seu muri damna, quod aiunt,
Attulit ista mihi, quod enim medeatur amori
Pharmacon invenio nullum, nisi quod modo pulchram
Aequalis meus ille Epichalco Simus amavit
Natam, ubi veliferum transmisit navibus aequor
In patriam rediit depulso sanus amore.
Ipse quoque infidi verrens vada coerula ponti
Transiliam remis, neque pessimus, et neque primus
Qui mare transierint, tamen haud sine nomine miles.
TH. O utinam ex animo cedant tibi cuncta volenti
Aeschina. quod si forte placet peregrina videre
Regnaque militiamque sequi, belloque merere,
Martia magnanimi Ptolemaei castra sequaris,
Fortibus hic poterit solvisse stipendia factis.
AES. Sed qualis vir is est?
TH. Qualem liberrima possit
Vita optare hominis, multa est virtute benignus,
Munificus, Musas colit, haud ignarus amorum,
Praecipue ornatus comi dulcedine morum,
Inter amicitias discernere doctus, et inter
Fucatam veramque fidem, tum plurima multis
Distribuens, facilisque petentibus aequa, piumque
Ut regem decuit, nec enim petere omnia oportet
Aeschina. quod si circa humerum tibi fibula dextrum
Summam connectat vestem, et pede nixus utroque
Fortiter insistens audebis ferre protervi
Militis insultus, et agentis verbera scuti,
I celer Aegyptum pete. nam per tempora nobis
Paulatim veniens obrepit cana senectus,

Invasura brevi niveo candore genarum.
Ergo aliquid faciendum operis, dum sustinet aetas,
Dumque virente genu possis satis esse labori.

SYRACUSIAE, VEL ADONIAZUSAE.

EIDYLLION XV.

GORGO, PRAXINOE, EUNOA, ANUS, HOSPES.

GORGO.

Nunquid Praxinoë manet intus in aedibus istis?
EUN. Intus jamdudum est, sed quam tu lenta fuisti?
PR. Quamvis sera venis Gorgo, tamen hoc quoque miror
Quod tandem venias, sed tu nunc protinus isti
Eunoa porrecto cervical pone sedili.
EUN. Recte hoc compositum est.
PR. Hic Gorgo chara sedeto.
GO. Heu furor, ô fatui quanta est insania vulgi!
Vix vobis servata, incommoda multa viarum
Evasi; quae lativagae vis plurima turbae,
Multa quadrigarum faciunt, crepidaeque molestae,

Et passim chlamydata cohors effusa virorum,
Praeterquam quod iniqua via est, et longior aequo.
Tu quoque quam vellem nunc longius ipsa moraris.
  Pr. Has meus extremas est ille profectus ad oras
Terrarum, et nido insidet huic, non incolit aedes;
Scilicet ut ne nos vicinia commoda jungat.
Ille, malum, me discrucians, et semper iniquis
Litibus exercens, meritum quem taliter odi.
  Go. Per Venerem, ne tanta tui malefacta mariti
Dixeris, aut isto culparis nomine coram
Hoc puero, viden' aspiciat te ut parvulus ipse?
  Pr. Zopyrion, confide animo, dulcissime fili,
Non ut rere tuum signat mea verba parentem.
  Go. Percipit ipse infans: bonus est pater ille profecto,
Ut me magna juvet conjunx Plutonis avari.
  Pr. Ille quidem pater ille forum quum nuper adisset,
Empturus nitrumque recens, fucumque marinum,
Rettulit insipidi demortua grana salilli,
Hic vir inutilis ulnarum bis quinque triumque.
  Go. Et talis meus est, argentum perdere natus,
Arte Dioclides simili; nam vellera quinque
Emit heri penso drachmarum munere septem,
Vellera, quae dixisse canum, frugisque vetustae
Frusta queas, sordesque meras, opus ex opere ipso.
I nunc, sume tuos duos fibula nectit amictus
Plurima; regalem Ptolemaei divitis aulam
Ibimus, ut pulchro quae pulchra paratur Adonidi
Adsimus pompae, quam nunc formosa paratu
Magnifico regina, ut fama fertur, adornat.
  Pr. Sponte beata sua succedunt cuncta beatis,
Quae tu vidisti, quia, qualia sint ea, nosti,
Dixeris his etiam qui non videre.
                                        Go. Sed instat
Tempus, et ire monet: sunt otia semper inerti.

PR. Huc age profer aquam gravibus contrita flagellis
Eunoa, pone iterum, quam quaerunt mollia feles
Otia! tolle moras, fer aquam cito, neque lavandum est
Ante viae quam ineamus opus durumque laborem.
Aspice quam tulit officiosa! sed heus age semper
Esuriens, et multa vorans, ne infuderis undae
Plus nimio. infelix cur vestem aspergine foedas
Hanc mihi? jam lavi, si diis placet; attamen arcae
Clavis ubi est magnae? defer mihi protinus ipsam.

GO. Praxinoë, quam multiplici ratione plicatum
Emperonama tibi est, quam te decet illud habentem!
Dic quanti a textore ad te pervenerit ipse?

PR. Ne quaeras, pondo uno emptum est, aut forte duobus
Simplicis argenti, quo nec sit purius ullum,
Praeterea est tanto vita haec appensa labori.

GO. Sed tamen ex animo res haec cessisse videtur.

PR. Hoc equidem pulchre, atque ut res habet ipsa loquuta es.
Affer palliolum, velumque decenter adapta.
Sed neque te ducam, fili; plena omnia larvis,
Et Mormo, mordent et equi, lacrymare licebit
Quantumcumque voles, fieri te denique claudum
Non volo, sed quoniam tempus nos urget eamus.
Tu vero hunc Phrygia accipiens collude puello,
Atque intro catulum revoca, dudumque patentes
Claude fores. dii quantum hominum, quam plurima turba est!
Qua ratione malum superabimus illud eundo?
Agmen enim formicarum est sine lege modoque,
Immensum numeroque carens, non turba virorum.

Multa tibi et praeclara opera et bene facta deorum
Venerunt, Ptolemaee, secundo numine, postquam
Divorum numerum genitor tuus auxit, habetque
Coelum cum superis, nemo malefactor euntem
Laedit ab Aegypto veniens, ut, nuper iniqua
Fraude latrocinia urgentes, impune ferebant

Multa viri similes inter se lusibus istis.
Quid nunc de nobis fiet dulcissima Gorgo?
En celerum turmas Ptolemaei regis equorum.
Heus bone vir, ne conculces me; rectus in ambos
Se quatit ille pedes insurgens corpore rufus,
Aspice quam ferus est, audacia nempe canina est.
Eunoa an expectas? nec adhuc fugis? opprimet ipsum
Sessorem: bene habet, quod adhuc mihi parvulus intus
Ipse manet, bona causa meae fuit illa salutis.
Go. Praxinoë, confide animo, jam venimus extra
Hos equites, sese tuto in statione tenentes.
Pr. Iam mihi reddor et ipsa, animique recolligo vires;
Semper equum timui, et frigentem pellibus anguem,
A puero. ne cunctemur, properare necesse est.
Turba quidem nobis non contemnenda propinquat.
Go. Unde ades ô mater, regali nunquid ab aula?
An. Regali venio charissima filia ab aula.
Go. Num facilis datur accessus subeuntibus aedes?
An. Venere ad Trojam penetrantes omnia Achivi.
Crede puellarum pulcherrima, quicquid agendum est
Perficit, et certum dabit experientia finem.
Go. Haec anus oraclum divino ex ore loquuta est,
Atque abit ipsa. sciunt muliebres plurima sensus,
Duxerit utque ipsam Iunonem Juppiter olim.
Aspice Praxinoë foribus quae turba propinquat.
Pr. Immensa est haec turba, manum charissima Gorgo
Da mihi succedens, sed et Eunoa te praeeuntis
Eutychidos comprende manum, ne forsan oberres,
Tam stricte simul urgentes intrabimus omnes,
Nos curae constanter habe, nos, Eunoa, specta.
Heu miseram semel atque iterum, mihi palla tumultu
Scinditur, ô Gorgo, sic te, ô homo quisquis es, ipsum
Juppiter auctet ope assidua, serva hanc mihi vestem.

Hosp. Ad me res equidem nihil attinet ista, sed ipsam
Curabo tamen.
Pr. Immodica haec et plurima turba est,
Ceu fodiente sues turbantes omnia rostro.
Hosp. Esto animo forti muller, iam tuta tenemus.
Pr. Tuta precor teneas et in hac, et in omnibus horis,
Chare vir, officio qui nos conjungis amico,
Utiliterque juvas, et opis miseraris egentes.
Sed male comprimitur subeuntibus Eunoa turbis;
Infelix quam te violentis viribus urgent.
Sed bene successit, sunt omnes intus, ut olim
Dixit amans, capta claudens sua limina sponsa.
Go. Huc age Praxinöe, varia haec circumspice, primum
Quam parva artifici quam sunt exacta labore.
Non opera haec hominum, sed dixeris esse Deorum.
Pr. O veneranda Minerva, manus quam docta labores
Hos dedit, ô quales, quae talis vellera lanae
Tractarunt, qualesque fuisse putabimus ipsos,
Talia qui pinxere novis animalia formis.
Quam stant vera locis, quam pene et vera moventur!
Quam possunt animata, et non intexta videri!
Res quaedam sapiens certe est homo; nunc tamen ipse
Quam venerandus in argento igitur jacet ubere lecti
Elorescens prima lanugine pulcher Adonis,
Qui ter amatus adhuc et in ipso Acheronte adamatur.
Hosp. Desinite ô miserae, garritibus omnia vanis
Turturibus mos est implere loquacibus olim.
Go. Unde homo? quidve tibi si nos juvat esse loquaces?
Si potes imperio nos obrue, nempe jubebis
Ista Syracusiis, sed noveris hoc quoque, cives
Nos sumus e clara pars non spernenda Corintho,
Sicut et ipse fuit volucer pede Bellerophontes;
E Pelloponeso sermo nos esse fatetur

Dorica verba loqui, quum simus Dores, opinor
Possumus, et nobis, nisi fallunt omnia, fas est.

PR. Ne sine coelifuga umbrarum Regina silentum,
Ut quisquam imperitet nobis, nisi fortior unus.
Non metuo ne mensura tibi ludar inani.

GO. Jam taceas rogo, Praxinoë; cantabit Adonin
Plurima cognoscens Argivae haec filia cantrix.
Vicit et haec jam Sperchin Ialemon ante canendo,
Nunc quoque quicquid erit pulchrum, mihi crede, loquetur,
Et nunc gestit ut incipiat praeludia captans.

Quae Golgon Cytherea colis Venus, Idaliumque
Excelsamque Erycen, Venus auro candida gaudens,
Qualem latiflui de sede Acherontis Adonin
Mense duodecimo tibi deduxere reversum
Mollipedes ac tardigradae plus omnibus Horae
Coelicolis, sed gratae etiam mortalibus Horae:
Semper enim referunt venientes plurima secum.
O Cytherea Venus, tu reginam Berenicen
Ex mortalibus, ut dicunt, jam morte carentum
Junxisti numero divûm, formosa puellae
Pectora rore fovens, et succo nobilis herbae,
Cujus membra Deûm sunt immortalia pastu.
Nunc tibi quae tot habes cognomina, cujus honori
Templa tot exurgunt, nata auricomae Berenices
Arcinoë, quae forma Helenen aequaverit ipsam
Gratificans tibi dilectum jam rebus Adonin,
Omnibus eximiis colit invitatque colentes,
Quem juxta arboribus quae munera cumque beatis
Nascuntur cumulata jacent, et germine florum
Vernantes horti tenero, candentibus aere
Argenti calathis servati, molliter adsunt.
Aurea praeterea satiata alabastra liquore
Unguinis Assyrii: sunt et pretiosa ciborum,
Qualia saepe bonae coxerunt fercula matres,

Quum posita flores alba sartagine farti
Miscuerunt varios, quos in dulcissima mellis
Munera conjiciunt, oleique liquamina mollis.
Adsunt praeterea volucrum sublime volantum
Reptantumque solo tot millia: sunt viridantes
Et foliis depressae umbrae florentis anethi,
Quem superinvolitant teneri petulanter Amores:
Quales lusciniae sub frondibus arboris altae
Considunt strepitantque alis, ramosque volantes
Nunc hos, nunc alios penetrant: suavissima fragrans
O ebene, ô radiis fulgens flaventibus aurum,
O aquilae puerum miscentem pocula eburnae
Portantes superûm regi, supraque tapetes
Purpurei, molli plus mollia stragula somno
Dixerit aut Samius, Mileti aut civis aquosi.
Stratus adest autem formoso lectus Adoni;
Atque hac parte jacet Venus, hac rubicundus Adonis,
Annorum sponsus ter sex, aut grandior uno,
Necdum etiam pungunt rubicundis oscula labris.
Nunc amplexa tuum salve Venus alma maritum,
Nos ipsum primo simul omnes rore feremus
Littoris aequoreas extra spumantis ad undas,
Solventesque comam, sinibusque ad pulchra ligatis
Pectora, dulcisona sic illi voce canemus:
Dulcis Adoni venis nos ex Acheronte revisens,
Atque illo remeas heroum solus, ut aiunt.
Namque nec hoc potuit, cunctis Agamemno Pelasgis
Praelatus gravitate, nec insuperabilis Ajax,
Non viginti Hecubes natorum maximus Hector,
Non etiam magno Patroclus charus Achilli,
Non capta referens Pyrrhus patria agmina Troia:
Sed neque qui Pyrrho Lapithae vixere priores,
Nec gens diluvii superatrix Deucaliones,
Non Pelopis genus, aut Argivûm fama Pelasgi.

Sis foelix nunc, dulcis Adoni, et ad haec tua laetus
Templa veni, et dexter quum veneris esse memento.
Go. Praxinoë quanta haec sapientia! certe ea magna est,
Plusquam felicem quae tam bona carmina cantat.
Sed nos hora domum revocat: sed enim Dioclides
Optimus haud quaquam meus est vir acutus et atrox,
Qui simul esuriat non tuto occurreris illi.
Salve, dulcis Adoni, et nobis dexter adesto,
Quae tua laetifico celebravimus orgia cantu.

CHARITES, SIVE HIERON.

EIDYLLION XVI.

Semper habet Musas ea cura, ea cura poëtas,
Illas facta Deûm canere, hos benefacta virorum.
Nam quum sint divae celestia numina Musae,
Divinas possunt divorum dicere laudes:
Nos homines quid ni mortalia facta canamus,
Et laudes hominum, et meritum virtutis honorem?
Sed quis in hoc adeo mortalis munere vitae,
Quis nunc tam bonus est sub aperti lumine solis,
Qui nostras aliquo Charitas dignetur honore,
Excipiatve domo gratas, et munere donet,
Quamlibet exiguo, nec forte remittat inanes?
Illae autem, iratis plangentes pectora palmis,
Et pedibus redeant nudis, et acerba dolentes:

Saepe mihi, quod frustra ierint, convicia dicant,
Saepe revertantur nudae investesque puellae,
Et miserae vacuas iterum referantur ad arcas,
Et genibus sedeant gelidis capita aegra tenentes,
Hanc etenim sedem, quoties spe lusit inani
Eventus, repetunt, atque haec sua limina servant.
Nulla quidem Musis nunc est reverentia, linguae
Nullus honor, docta quantumvis voce disertae:
Nec quisquam est hodie, qui per benefacta mereri
Ut quondam studeat praeclarae nomina famae.
Quin potius lucro insistunt, et rebus inhaerent
Augendis quocunque modo, quascunque per artes,
Nunc homines, et, ut est mos temporis hujus, avaras
Semper habent sub veste manus, dum crescat et arcae
Clausuras gravidae congesta pecunia rumpat:
Unde nec impendens tantum quis donet amico,
Quantum decedat deterso aeruginis aeri.
Quod si forte aliquis quicquam petat, ocyus inquit:
Sura genu propior mihi ut est, ita semper habenda est.
Sed nihil ipse moror versus et carmina vatum,
Et potius divina requirunt numina vates.
Quis vero attentas aliis accommodet aures,
Quum sit et efficiat satis omnibus unus Homerus?
Ille poëtarum mihi maximus esse videtur,
Qui nihil accipiens nihil hinc auferre laboret.
O miseri, quo tanta lucri sitis ista? quid auri
Congeries miseram tanta strue degravat arcam?
Non sic divitiis uti decet: utitur autem
His bene, qui neque se fraudans indulgeat ipsi
Quod satis est genio, vitaeque accomoda servet,
Quaedam distribuat, quos approbet ipse, poëtis;
Multa quoque agnatis, et multa benignus amicis
Exhibeat reliquis, aras et sacra deorum
Muneribus colat, hospitibus sit largus habendis,

Accipiatque lubens alienae sortis egentem,
Et mensae socium sumat sibi, deinde volentem
Ire sinat placidis demulsum pectora verbis.
Ipsos praecipue Musarum sacra ferentes
Praecipuo vates colat et veneretur honore,
Ut secum Stygias laudem ferat ipse sub umbras,
Nec tristes peragat luctus Acheronte sub imo,
Sicut inops patrio duram qui plorat in agro
Pauperiem, rigidis versato robore callum
Inducens manibus, defessaque brachia jactans.
Maximus Antiochus regum, praedives Aleuas
Imperio fuit, his servorum multa tyrannis
Millia parebant, quorum ditissima luxu
Atria magnifico plures pavere ministros,
Quam numerare queas. Scopadum quoque Thessala Penei
Pascua lauriferi laetas armenta per herbas
Servabant, immensa illis ad nota redibant
Limina caularum vitulorum millia multa,
Mille greges ovium, mugitibus omnia vaccae
Cornutae stabula implebant, et florida Tempe
Errabat dumeta olim Cranonia circum,
Hospitioque bonis per pinguia culta Creondis
Delectos pavere greges oviumque boumque.
Non tamen haec illis tantarum copia rerum
Profuit, aut vere laudis decora ulla tulisset,
Postquam per Stygiam semel enavere paludem,
Et dulces superi liquerunt luminis auras:
Desertis quin his opibus sub nocte jacerent
Perpetua tristes inter sine laudibus umbras,
Carmine venturis nisi Ceïus omnia vates
Prodisset populis, illorum plurima plectro
Aeolico bene facta sonans. per carmina vatum
Victores celebrantur equi, quibus inclyta parta est
Palma per Eleos sacro certamine campos.

Quis Lycios heroas adhuc, quis nosse comatos
Priamidas queat, et muliebria tempora Cygnum
Canentem, veterum nisi fortia facta virorum
Bellaque divini cecinissent carmine vates?
Inclyta multivagi nec fama maneret Ulyssis,
Errantis duo lustra viri maria omnia circum,
Circum omnes populos, tandem et subeuntis avari
Limina Plutonis, quod vivo contigit illi:
Nec notum populis ulla ratione fuisset,
Speluncam fugisse feri Cyclopis eundem.
Ipse quoque Eumaeus tacito latuisset in agro
Inter haras interque sues. te nemo Philoeti
Pinguibus audisset servantem pascua bobus.
Retro lapsa pii Laërtis fama perisset,
Si non juvissent divini carmina vatis.
Nomina viventes mortalibus optima Musae
Atque aeterna ferunt, et nulli obnoxia fato.
Verum res pereunt, et qualescunque reliquit,
Quantascunque etiam dives post fata reliquit
Divitias, heres rapit et consumit avarus.
Sed labor est idem numero comprendere velle
Quot vento rapidi veniant ad littora fluctus,
Aut laterem liquido lutulentum fonte lavare,
Et vicisse virum lucri dulcedine captum.
Sed valeant quos talis amor sine fine fatigat,
Et nullum miseri inveniant finemve modumve
Tristis avaritiae, quin semper plura repertis
Accumulent, et sollicito crucientur amore
Argenti atque auri, caecaque cupidine tristes
Intereant. me famam hominum populique favorem
Emeruisse juvat plus quam si dentur equorum
Millia multa mihi, et mulorum quicquid ubique est.
Quis tamen exhibeat, quem quaero, cui mea possint
Scripta placere viro? nostrae cui carmina Musae

Sint cordi, atque animum moveant virtutis amantem ?
Difficiles sunt namque viae durique labores
Musarum, placido nisi Juppiter ipse Camenis
Aspiret vultu. sed necdum desinit annos
Et celeres menses fessum producere coelum ;
Quin et adhuc multi currusque rotasque movebunt
Aeripedes, erit ille meo qui carmine dici
Se volet, et magnum factis imitetur Achillem,
Et meritis illi cedat Telamonius Ajax,
Qualibus hos circum Phrygium Simöenta potentes
Dardanii videre viri, quo littore quondam
Excelsum veteris monumentum constitit Ili.
Jam Phoenissa tremit Carthago Libyssidos orae
Ultima, conatu metuenda parantibus omni
Bella Syracusiis, medias subeuntibus hastas,
Et clypeis passim quatientibus arma salignis.
Quos inter veteres Hieron heroas, et ipsos
Semideos vultu referens animoque, decenter
Cingitur et cristis galeam quatit acer equinis:
Juppiter illustris regnator maxime Olympi,
Tuque Medusaea venerabilis aegide Pallas,
Tu quoque quae magnam sortita es et incolis urbem,
Quam praeclara Ephyra profugi posuere coloni,
Hic ubi Lysimelaea vagis sonat icta procellis,
Magna Ceres, Cererisque Proserpina filia magnae,
Pellite devictos Siculis regionibus hostes,
Ut trepidare fuga vis ultima cogat inermes,
Lataque Sardoi tranantes aequora ponti
Acceptas narrent clades et funera natis
Conjugibusque suis, quos hauserit ensis amicos
Doricus, et Siculo prostratas Marte cohortes,
Jam tunc noscendas numero tot cladibus actis.]
Tunc propriae salvis habitentur civibus urbes,
Dejectaeque arces iterum, quas perfidus hostis

Demolitus erat. tunc nudi cultibus agri,
Et neglecta novo reparentur prata labore.
Mille greges ovium viridantia gramina rursum
Pascant, et saturae balent in pinguibus herbis.
Vespertina mero portantes ubera lacte
Plena boves, iterum repetant sua tecta gregatim.
Messe sua longis viduata novalia bellis
Incipiant reparata novas producere fruges,
Quum sua vocales repetunt arbusta cicadae,
Insidiasque cavent servantum pascua, quando
Solibus aestivis media est lux plena diei,
Arma sibi sua quum fragiles net aranea telas.
Tunc et in arma tubae sileant funesta vocantes,
Et bellum ne voce quidem quis nominet ullum.
At laudum celebres Hieroni summa poëtae
Constituant decora, aeterno quae prodita cantu
Transcendant Scythici spatiosa volumina ponti;
Quaque tenaci altum vinxisse bitumine murum
Dicitur, et latae regnasse Semiramis urbi.
E multis tamen unus ego, quibus esse poëtis
Musa dedit, qui facta suis Arethusia plectris
Et sortem celebrant bellis Hierona gerendis,
O Eteocle satae Charites, Minyeïa quondam
Invisa Orchomeni Cadmeis moenia Thebis
Quae colitis, si nemo petat mea carmina, nulli
Invito obtrudam quos non mereatur honores.
Sin aliquis petat, et laudari quaerat, ad ipsum
Cum Musis veniam nostris, et gaudia nostra
Musarum comitante choro sequar ipse, nec unquam
A vobis patiar divelli. nam quid ubique est
Munere quod Charitum dempto sit amabile cuiquam?
Vobiscum ô utinam liceat mihi vivere totum
Quod superest vitæ, et reliquum finire laboris.

ENCOMION PTOLEMAEI.

EIDYLLION XVII.

Ab Jove principium Musae, Jovis ultima Musae
Sit ratio, cantu quum maximus ille deorum
Dictus erit vestro, merita tum laude feremus
De mortalibus extremum, primumque virorum,
Et medium, Ptolemaeon ; in his namque optimus ille est.
Clari olim virtute viri quicunque fuerunt
Diis geniti, et noti primis heroës ab annis,
Quum nihil abjectum, nihil ulla ex parte pudendum,
Omnia sed gererent patrio dignissima coelo,
Invenere suos opera immortalia vates
Qui canerent, famaeque darent memoranda futurae.
Verum ego, quem faciles Musae fecere poëtam,
Illustrem pulchro Ptolemaeum carmine dicam :
Nam bona laudatos decorant quoque carmina divos.
Arboribus densam veniens lignator in Idam,
Anxius ingentis circumspicit omnia sylvae
Unde opus incipiat, quae primo justa labor.
Causa sit, haud alia mentem ratione fatigat.
Nunc mihi materiae pondus grave fine carentis
Quae prima expediam, de tanto tamque bonorum
Immenso numero, quibus immortalia tanti

Dii non difficiles decorarunt nomina regis,
Usque ab divina majorum gente suorum,
Qualis et ipse fuit Lagides, qui maxima posset
Perficere, ingenio meditari talia quisquam
Haud alius qui posset erat, sic scilicet illum
Diis pater aequalem provexit honoribus auctum.
Divinis etenim Jovis in penetralibus illi
Ex auro stat facta domus, quam proxima juxta
Magnus Alexander constrata sedilia servat,
Persarum gravis in populum Deus, immortali
Subdita cujus adhuc sapientia pectore regnat.
Quos contra sedem solido ex adamante paratam
Amphitryoniades statuit Jove natus, et orbis
Monstrorum domitor, clava metuendus et arcu,
Cum reliquis celebrans convivia splendida divis,
Ipse suis gaudens spectâre nepotibus ortos,
Atque sui generis dignos virtute nepotes.
Quod Deus illorum viridem per membra juventam
Fuderit, et procul invisam tristemque senectam
Juppiter arcuerit, quod et ipsi morte carentes
Dicantur divi, nullo jam corporis usu,
Et nec opus pedibus, ceu qui nascantur, habentes.
Nam fuit amborum proavus satus Hercule forti,
Et genus amborum totum numeratur ab ipso
Hercule, per proavosque atavosque ab origine prima,
Donec in ipsorum deducas tempora gentis
Divinae seriem, qui, quum saturatur odoro
Nectare, convivas superos mensasque reliquit
Ambrosias Jove natus, amatae in conjugis aedes
Ingrediens, raptum ex humeris huic protinus arcum
Cum pharetra dedit, illi autem Cyclopea ferri
Robora et exsculptam nodoso stipite clavam;
Atque illi in thalamum, divino nectare odorum,
Deducunt Hebes albentis crura parentem

Prognatum Jove, et arma simul, jam qualibus ipsa
Laudibus evicit parientes clara puellas
Pignora, matronas inter sapiens Berenice.
Hujus enim regina Cypri veneranda Diones
Filia, molliculos digitos complexa manusque
In fragrante sinu fovit, quia scilicet unquam
Nulla puello viro tantum placuisse putatur,
Uxorem quantum ipse suam Ptolemaeus amavit.
Et redamabatur certe, et plus uxor amabat.
Ex tam legitimo, tam firmo ab amore creatis
Committunt pueris tuto omnia, remque domumque,
Si quando vir amans in lectum vadit amantis.
At mulier fido quae non respondet amori,
Illa viri lectos alieni in pectore versat
Semper, et hinc faciles nascenda in pignora foetus,
Sed nunquam similis natorum forma paternae.
Divarum veneranda Venus, pulcherrima vultu,
Ipsa tibi curae fuit excellens Berenice.
Per te Cocyti moestam non transiit undam,
Sed prius obscurae quam littora prima paludis
Attigit, et tristem morientibus undique nautam,
Hanc rapiens Venus in tua templaque sacra locasti,
Fovistique tuos ceu natae mater honores:
Omnibus illa favens mortalibus est dea, quorum
Pectoribus vacuis molles aspirit amores,
Atque leves fido dat amanti ducere curas.
Nigra superciliis Argea amplexa torosum
Tydea, sternentem Diomeden fortia partu
Enixa es clarum terra Calydonide regem.
Alta sinus undosa Thetis tibi Thessale Peleu
Hectorei peperit domitorem Martis Achillem.
Te generose dedit partu Ptolemaee beato
Diva parens Berenice indevicto Ptolemaeo.
Nutriit alta Coos puerum te a matre receptum

Tempore quo primum vidisti lumen, et auras
Vitales teneris hausisti flatibus infans.
Namque ibi solventem gravido de corpore zonam
Ilithyian parturiens in vota vocavit.
Namque laborabat graviter tum filia pulchrae
Antigones, illi partus tum diva levatrix
Adfuit, atque omnem pepulit per membra dolorem.
Editus ergo patri similisque et amabilis ipsi
Est puer; hunc spectans medio Cos insita ponto,
Contrectans manibusque et amica in brachia sumens,
Talibus est tenerum verbis affata puellum:
Euge beate puer, felix age fulgeat ortus
Hic tuus. ah tu me tanto digneris honore,
Quanto coeruleam Delon manifestus Apollo
Et Triopon cultu collem venereris eodem,
Quo rex aequalem Rhenaean amavit Apollo.
Haec ubi dixisset, maternis insula verbis
Protinus insonuit clara ter voce sub altis
Nubibus, augurio firmans Jovis ales aperto
Omnia. at hoc magno signum de rege secundet
Qui dedit ipse deus. nam certe est maximus ille
Atque vir egregius, quem mox ut prodit in auras
Sic amat, et primo confirmat Juppiter ortu.
Illum sponte sua felicia cuncta sequuntur.
Divitiae veniunt illi, nunc possidet ergo
Et maris et terrae spatia infinita, tenetque
Innumeras gentes, quae festa pace quietae
Frugifero pingues exercent vomere campos,
Continuisque colunt crescentes imbribus agros.
Sed non ulla magis facili se prodiga partu
Terra aperit, quam plana suis Aegyptia tellus
Frugibus exsuperat reliquas; quum Nilus inundans
Fructifero putres emollit flumine glebas.
Tot nemo populos, nemo tot possidet urbes

Plenas artificum, plenas opera omnia agentum;
Illi tercentum celsis stant moenibus urbes,
Inde supra tres myriadas tria millia, porro
Adde duas triadas, pone insuper hendecadas tres.
Tot populis dat jura, tot urbibus imperat ille
Gloria magnorum Ptolemaeus maxima regum.
Praeterea partemque tenet Phoenicidos orae,
Atque Arabum partem felicis thura legentum,
Divitis et Syriae Libyaeque propinqua tenentis,
Quicquid et Aethiopum, vicino sole calentum,
Possidet a populis, nihilominus imperat omni
Pamphyliae, Caribus levibus, Lyciisque protervis,
Et Cilicum quicunque habitant felicibus arvis,
Cycladibusque vago dispersis orbe per aequor.
Navibus ille quidem praestat, classesque per omnem
Mittit et innumero consternit milite pontum,
Et maris imperium late tenet: illius omnes
Mandatis parent terrae, fluviique sonantes.
Plurima sunt equitum claudentes agmina turmae,
Sunt clypeis densi pedites, nitidoque cohortes
Aere refulgentes, aciebus in ordine pulchro
Densatis, strepitu ferientibus astra sonoro.
Divitiis et opum fastu magnoque paratu,
Omnes terrarum reges premit, omnia fundit,
Assidue felix foecundo copia cornu.
Tempore non aliquo dives vacat aula beatis
Muneribus, toto ac diverso ex orbe profectis.
Incumbunt operis populi, durosque labores
Tranquilla exercent in pace et ab hoste quieti:
Nemo pedes siquidem piscosi littora Nili
Transgreditur, manibusque aliena invadit iniquis,
Aut bellum movet, aut ullo Ptolemeïa regna
Miscet agens subitos arrepta per arma tumultus.
Nemo etiam quamvis celeri de nave propinquum

Exilit in littus praedatum oviumque boumque
Armenta, et spolians Aegyptia regna colentes.
Talis habet regem servandi cura paterni
Imperii, talis populo rex praesidet ipsi
Flavicomus Ptolemaeus, in omnia maxima natus:
Praecipue vir in arma potens, cui cura parentum
Omnia conservare laboribus aucta, vicissim
Parta labore suo patrias augere per artes.
Sed nec inutilibus tam regia dives abundat
Divitiis, quibus in capsas et avita repostis
Scrinia parcatur, nullum admittentibus usum,
Ceu formicarum congestis super acervis:
Sed quorum bona pars divorum cedat honori,
Vel quum templa novo reparat pereuntia cultu,
Vel nova constituit, vel splendida munera solvit
Primitias, cumulatque suis altaria donis
Rex pius in superos: quin plurima regibus idem
Dona aliis tribuit: sed et urbibus inclyta multis
Munera transmittit: socios quoque larga fideles
Dextera prosequitur: sacra ad certamina Bacchi
Nemo unquam veniens cantor discessit inanis:
Quin potius docta praestantibus arte canendi
Munera contribuit se digna, nec arte minora.
At laudes Ptolemaee tuas sacra carmina vatum
Pro meritis celebrant, quoniam bona multa poëtis
Tu facis, et veros Musis impendis honores.
Nam quid amabilius, quid pulchrius esse per orbem
Integrum poterit, quam pulchrae nomina famae
Accipere, atque homines inter virtute mereri
Illustrem aeternos quae gloria duret in annos?
Haec manet Atridis etiam nunc: illa profecto
Infinita domus Priami bona divitis altae,
Etsi legitima belli ratione tulerunt,
Haud tamen illa manent, sed in atri partibus orbis

Clausa latent, reditum duris adimentibus umbris.
Solus hic extinguens vestigia prisca parentum
Adscriptos numero divûm facit esse videri.
Ergo patri divo, divaeque insignia matri,
Thureque odorifero fumantia templa dicavit.
In quibus ipsorum statuas dum collocat, auro
Addens nobile ebur, divos facit esse vocandos
Omnibus, et toto laturos orbe salutem.
Atque illis dum sacra facit, praepinguia adurit
Viscera multa boum, taurosque rubentibus aris
Imponit mactans totius mensibus anni
Ipse et amans conjux, qua non felicior unquam est
Ulla puella virum cupidis complexa lacertis;
Nulla boni meliora tulit connubia sponsi.
Ergo amat ex animo conjux fratremque virumque.
Taliter in thalamum quondam coiere jugalem
Quos Rheam genuisse ferunt, quibus omnia parent,
Sic se complexi fratrem soror, ille sororem,
Juppiter et Juno lectum venere in eundem,
Quem stravisse ferunt redolentibus Irida palmis.
Salve rex Ptolemaee, tuos ego semper honores,
Sicut et heroum laudes et facta aliorum
Carmine non humili, nec quod contemnere possit
Posteritas ventura, canam: tibi Juppiter aequus
Virtutem dabit, et faciet virtute beatum.

EPITHALAMION HELENES.

EIDYLLION XVIII.

Ad veteres clara quondam Lacedaemonis arces
Constitit igniferis Hymenaeus tempora ramis
Evinctus, qua regia flavicomi Menelai
Stat vetus: huc viridi bis sex in veste puellae
Delectae numero ex omni, quas illa tenebant
Moenia, progressae festas duxere choreas
Ante recens pictum thalamum, quum filius Atrei
E geminis natu minor, et florentior annis,
Tyndaridam sibi dilectam despondit, et intra
Duxit legitimi secreta cubilia lecti.
Ergo omnes una plaudebant voce canentes,
Complexuque pedum quatiebant praepete terram,
Ipsa domus festo resonabat tota Hymenaeo.
Ergone te placidae sic indulsisse quieti
Optime sponse juvat? celeresque ita carpere somnos,
Ceu tremebunda genu tibi sura vacillet acuto?
Nunquid amans somni nimium es? num vina bibisti
Plurima, quae tibi membra gravent? quia pectore toto
Irruis, et placidi petis alta cubilia lecti.
Ipsum te siquidem decuit dormire per horas
Quas velles longae quo tempore cunque diei;
At dulcem cineres circa sua gaudia matrem

Ipsam virginibus mistam lusisse puellis.
Quae tibi nupta data est in multae tempora lucis.
Quandoquidem quae nupta tibi est, tua nupta futura est
Perpetuo, sive oceani se condat in unda,
Sive novo Phoebus terras illustret Eoo,
Praeterea non illa tibi subeuntibus annis
Deerit, et in longi spatium deserviet aevi.
Felix ô Menelaë, novisque beate Hymenaeis,
Felici auspicio Spartae praeclara petisti
Moenia, mille aliis primis quaesita virorum:
Nunc quia te faciunt voti pia fata potentem,
Semideos inter tu solus habebere magni
Et gener ipse Jovis, socer et tibi Juppiter ipse,
Et tecum thalamos Jove nata subibit eosdem,
Qualis Achaïadum non est alia ulla per urbes,
Tam non mortalis divino munere formae,
Quae satis eximiam dederit tibi candida prolem,
Si matrem similem foecundo effuderit alvo,
Nos igitur quibus una aetas, quas unus ad undam
Eurotae labor exercet juveniliter unctas,
Lauriferoque sacrae currentes margine ripae,
Sexaginta quater numero sumus, omnibus idem est
Virginitatis amor, muliebris et apta juventus.
Non tamen e nobis tam forma est ulla beata,
Quae caruisse nota possit collata venustae
Tyndaridi, nam sicut ubi nox alma recessit
Os croceum coelo profert aurora renascens;
Sicut et invisae quum cedunt tempora brumae
Ver placidum terras aperit candore nivali,
Sic Helenae formosa chori decora omnia nostri
Exsuperat, tali nos inter lumine fulget
Illa decens et magna, ut in arvis plana novelli
Exsuperant sulci; velut hortum pulchra cupressus.
Sicut equus currum velocem Thessalus ornat,

Sic roseas formosa genas Lacedaemona claram
Ornamento Helenae decorat, tam pulchra profecto
Nemo opera in calatho distinxerit omnibus ullo
Floribus, aut radio texens tam stamen acuto
Neverit in variam per longa volumina telam :
Tam docte citharam nemo percussit eburnam,
Sive canens latum clypeatam Pallada pectus,
Sive tuam radiis nitidissime Phoebe sororem,
Quem formosa Helene, cujus de lumine utroque
Spirant omnigeni desideria inter amores.
O formosa puella, ô dotibus inclyta gratis,
Tu siquidem nunc tecta domus petis alta maritae,
Nos cursum solitum, et campestria prata petentes
Inter oderiferas foliis crispantibus herbas
Dulcia spirantes vario de flore corollas
Texemus tibi, nosque tui meminisse juvabit ;
Ubera ceu lactans desiderat agna parentis.
Sic memores nos diva tui de fronde coronam
Nectemus per humum loti crescentis, et ipsam
Umbrosa platani ponemus in arbore : post haec
Promentes oleum, quod vasa argentea servant,
Lativagae gelida platani fundemus in umbra,
Scribemusque levi molles in cortice versus,
Ut legat hoc aliquis, sed scriptum Doride Musa :
Planta Helenae sum sacra, hospes venerare sacratam.
Salve sponsa, tu ô salveto sponse beate
Et felix socero, Latona puerpera pignora fausto
Successu parere, et plures superesse per annos.
Vobis alma Venus, vobis Venus ignibus aequis
Concedat flagrare extremos usque sub annos.
Juppiter auctet opes vobis, vos Juppiter ipse
Augeat, ut multa firmata propagine vestri
Nobilitas generis longo extendatur in aevo,
Mutuaque ut pariles aspirent pectora curas.

Ut vester quicquid desiderat impleat ardor.
Nunc geniali operam lecto date, surgere neve
Excidat, Eoos quando conspecta jugales
Diva pudoricolor croceo velabit amictu.
Atria nos certe redeuntes ista videbunt;
Mane ubi purpureae lucis praenuncius ales
Ediderit primam vocem, et concusserit alas.
Nunc ô nunc Hymenaee vale, nunc ista secundo
Auspicio, et laeto celebra connubia vultu.

CUPIDO MELLILEGUS.

EIDYLLION XIX.

Mella pharetrato furanti nuper Amori
Extremis manuum digitis mordentia figunt
Spicula mellificae volucres: dolet ille, pedemque
Incutiens terrae, citus avolat, actaque matri
Vulnera commonstrans queritur, quod parva volucris
Quum sit apis, faciat tam grandia vulnera. at illi
Subridens dea, cur apibus non aequus es, inquit,
Tu quoque quum facias non vulnera parva pusillus?

BUCOLISCUS.

EIDYLLION XX.

Eunice tumido derisit me improba fastu,
Oscula formosae quum dulcia ferre pararem
Nuper, et a sese repulit convicia jactans.
Vade malum procul hinc, nec me per inepta proterve
Oscula contigeris. neque enim sylvestria promptis
Oscula, sed didici civilia stringere labris.
Os mihi non poteris tu tam tetigisse venustum,
Ne per visa quidem tacitae nocturna quietis.
Quales namque oculi? qualis tibi forma? quis autem
Iste ferox lusus? quae mollia verba profaris?
Quam teneram barbam? quam molles fronte capillos
Demittis? sed enim morbo tibi labra laborant:
Ipse color manuum niger est tibi, spiritus ater
Sordet, et os foedum putens exhalat odorem.
I procul attactu ne me foedaveris ullo.
  Haec effata, sinum ter conspuit ore sequaci
Ipsa suum, meque attente lustravit ab ipso
Vertice ad usque pedes, et totum lumine corpus
Ore loquens, oculis obliquis torva tuetur.
Mollior et forma fit luxuriante, superbo
Me ridens vultu. mihi circum pectora bilis
Fervescit, trahit accitum cutis atra ruborem,

Et simul aversa est, et me digressa reliquit.
Ipse iram tacito magnam sub corde premebam,
Quod me sic pulchrum forma, sic ore venustum
Pessima derisit meretrix, et inutile scortum.
  Dicite pastores verum mihi, sumne ego forma
Praeditus, anne aliquis divûm mea corpora mutat?
Et certe decus hoc nuper mihi floruit aevi.
Sicut pulchra hederae frondentes brachia ramos
Conscendunt, sic barba sua lanugine nostra
Vernabat, similis viridi percompta selino:
Tempora crinis erat, frons splenduit addita nigris
Alta superciliis, oculorum gratia talis,
Qualis cum glauca possit certare Minerva,
Dulcius os quocunque cibo, quod ab ore fluebat
Vocis opus, mel atque favos dixisse licebat,
Fistula sive mihi, sive edit tibia cantus,
Seu resonum tenui modulor sub arundine carmen,
Sive horum quodcunque cano, sive omnibus istis
Dulcia verba loquor, dulcissima carmina canto.
Et me formosum dicunt in montibus omnes
Quae modo cunque habitant Nymphae, quaecunque puellae
Et me suspiciunt, et amant: haec civica tantum
Non amat, et quia sum pastor, quod et exprobrat ipsa,
Non audit quaecunque loquor, neque curat amantem.
Per tamen ipse cavas valles Dionyseus oberrans
Cum grege lascivos sequitur pascente juvencos.
Scilicet ignoret volucrum quod mater amorum
Aegra aliquando Venus pastoris amore fuisset
Irriguis Phrygiae pascens in vallibus Idae,
Ipsa quoque in sylvis formosum servat Adonim,
Extinctum in sylvis eadem deplorat Adonim.
Quis fuit Endymion? numquid non pastor et ipse?
Candida pastorem tamen hunc Dea noctis amavit,
Siderei veniens alto de vertice Olympi

Latmia saxa petit, pastorem amplexa jacentem est:
Et tu pastorem ploras Rhea tristis amatum.
Tu quoque num puerum pascentem Juppiter ardes,
Atque illum propter latis in vallibus erras?
Non amat Eunice pastorem sola proterva,
Quae Venere est melior Lunaque altaque Cybele.
Amplius ergo tuum pastorem candida Cypri
Jam nec amare velis, munitas sive per urbes,
Sive per umbrosos montes; quin ipsa per omnes
In vacuo jaceas noctes et sola cubili.

PISCATORES.

EIDYLLION XXI.

Sola novas homini paupertas excitat artes,
Sola docet varios eadem, Diophante, labores.
Namque nec assuetis operum dormire molestae
Permittunt curae. quod si qua brevissima somni
Tempora contigerint alicui, mox denique fessa
Pectora turbantur surgentibus anxia curis.
  Forte senes duo, squamosos ex aequore pisces
Venantes, siccam sternebant littoris algam,
In texta foliis casula de more jacentes,
Quos prope depositi manuum jacuere labores,
Flexibiles calathi, calamique, hamique tenaces,
Funiculi in spiras contorti, et retia spumis

Humida, fallaces e viminibus labyrinthi.
Et laquei teretes, et vellera, deinde vetustum
Navigium vinclis haerens, vestesque sub ipsis
Fulturis capitum constratae, pileolique,
Exiguoque breves textae de vimine sportae.
Hic labor omnis, opes hae piscatoribus omnes
Non illis brevis olla fuit, non una profecto,
Tota ea difficili de paupertate coacta
Praeda videbatur: nec enim quisquam accola juxta,
Nec vicinus erat, casulae prope limen, in ipso
Aequore paupertas ceu deliciata natabat.
Nondum nox medio volvebat sidera lapsu;
Quum labor ostriferum rediit scrutantibus aequor,
Et nocturna viris patefecit lumina somnus,
Illi hoc humentes cecinerunt carmen in auras.
Falluntur quicunque putant breviora quietis
Tempora nocturnae quum torrida volvitur aestas
Ulla dari, longos quum Juppiter ipse dierum
Adfert circuitus: jam somnia tempore noctis
Vidimus infinita, nec est dum sidus obortum
Aurorae: sed me num forsitan orta fefellit?
Insolitae quae causa rei est? quae tempora noctis
Ista soporiferae tam nobis longa fuerunt?
Falso formosi reprehendis tempora veris.
Nam neque sponte suos festinant tempora cursus,
Cura sed, optati quae distrahit otia somni,
Saepe breves noctes longas facit esse videri.
Verum age num tales doctus quandoque per artes
Somnia conjectas? etenim pulcherrima vidi,
Nec patiar te visa meae nescire quietis:
Ac veluti praedam, sic dividere omnia tecum
Ista velim, quae grata Deus mihi somnia misit.
Haud etenim virtute animi devinceris ulla.
Optimus ille quidem est qui somnia judicet, idem

Qui didicit, potuitque alios simul ipse docere,
Ingenioque et mente valet: sed et otia nobis
Commoda nunc adsunt, quae frustra insumere nolis.
Nam quid agat recubans aliquis somnumque capessens
In foliis teneras constrata fronde per herbas,
Propter aquas rapidi qua pulsant littora fluctus,
Nec facile admittens inter loca senta soporem,
Horridus enectas qua carduus opprimit herbas?
Lucet et in Prytanaeo clara lucerna, quod aiunt,
Semper habere aliquid dulcis consuesse rapinae.
Ergo age dic tandem turbatae insomnia noctis,
Omnia nempe tuo monstra haec recitabis amico.
Tempus erat prono stabat jam vesper Olympo,
Per mare desumpti quum corpora fessa laboris
Deposui, et vacuos requies obrepsit in artus.
Tum neque corpus eram distentus mole ciborum,
Postquam spirantes vacui jejunia ventris
Pertulimus, multam Phoebeae lucis in horam,
Ut poteras meminisse, sedens mihi forte videbar
Praerupto in scopulo toto conamine pisces
Observare vagos, calamis fallacibus escam
Concutiens. ibi tum de piscibus unus opimus
Appetit hamato circumsita pabula ferro.
(Omnis ut optatos sopita canicula panes
Somniat, ipse vagos mea vota et gaudia pisces)
Ille quidem praestans hamo et praegrandis adhaesit,
Et niger attracto sanguis de pisce fluebat,
Et calamum praeda curvum quatiente tenebam.
Capturam vero manibus dum prendere tento
Res fuit ingentis certaminis ista profecto,
Quo tantum tenuisse queam conamine piscem,
Vulneris in mentem venit mihi scilicet, inquam.
Vulnere nunc vires ad me tardante natabis.
Ac simul extendi, nec enim fugiebat, utrasque,

In piscem aureolum et subtus mea lina retraxi.
Aurum totus erat, toto contectus ab auro.
At mihi solicitum subita formidine pectus
Diriguit, ne forte sacer foret Ennosigaeo,
Et multum dilectus ita aureus undique piscis,
Thesaurus vel coeruleae suus Amphitrites.
Paulatim ergo ipsum solvi retinacibus hamis,
Ne quod ab hamatis teneatur retibus aurum
Amplius, atque illum subeunte rudentibus auro
In siccum traxi littus. tum frivola demum
Sacramenta dedi jurans, quia scilicet essem
Haud ultra placido facturus in aequore cursum,
Sed magis in terra semper mansurus, et auro
Regnaturus. at haec monstrosae somnia noctis
Excussere mihi, sed in haec tu cuncta sagacem
Intendas animum, simul ordine noveris hospes,
Jus quia jurandum metuo, nec laedere fas est.
Non est quod metuas quae non juraveris ipse.
Non etiam aureolum piscem conspexeris usquam,
Nec sis venatus per coerula lustra profundi.
Somnia nam vanis sunt ista simillima nugis.
Quod loca si vigilans excusseris ista, fovebis
Spem somni de pisce magis qui carneus adsit,
Ne, tibi dum fallax Deus aurea somnia mittat,
Emoriare fame falso delusus ab auro.

DIOSCURI ENCOMIASTICON.

EIDYLLION XXII.

Cantemus pueros Ledae, et Jovis aegide clari,
Castora, Pollucemque manu clavaque timendum,
Taurinis media insertantem brachia loris.
Cantemus bis terque viros, quos mascula virtus
Extulit, e clara genitos Lacedaemone fratres,
Pignora Thestiados cunctis veneranda puellae,
Humano genere qui certam ferre salutem
Saepe solent, quum jam res est in acumine ferri.
Quorum numinibus turmae servantur equestres
Crudo sanguinei periturae fulmine Martis
Saepius, et rapido jactatae ex aequore naves,
Quando vel occiduis vel jam surgentibus astris
Incubuere graves vento quassante procellae,
Evertuntque mare, et magno cum turbine fluctus
In puppim proramve ruunt, vel denique navis
In quamcunque furens partem tulit impetus illas,
Jamque adeo rumpunt miserae tabulata carinae,
Utroque a latere antennis jam carbasa ruptis
Armaque confractis male pendent nautica malis.
Obduxit nos atra polum, jam grandine nimbi
Praecipitant, densisque strepit niger imbribus aër,
Plangit et horrisonis mare flatibus omne remugit,

Omnia sternit hiems, et inexuperabilis aestus:
Vos tamen e medio demersae saepe profundo,
Naufraga membra ratis tranquillae redditis aurae,
Pene metu mortis torpentibus undique nautis.
Tunc saevi fugiunt pacata per aequora venti,
Rarescunt nebulae, pontum lux missa serenat.
Et jam Parrhasides depulsis nubibus ursae
Apparent, asinosque inter praesepe refulget
Obscurum, factumque notat mare navibus aptum.
O propere qui fertis opem mortalibus ambo,
O equites gemini, cantores, et citharoedi,
Pollentesque feri certamine Martis athletae,
A quo principium sumam? quem carmine primum,
Castora Pollucemne canam? sed utrumque canentes
Pollucem in nostro dicemus carmine primum.
  Quum Pagasaea ratis patria solvisset ab ora,
Diis genitos clarosque ferens heroas, acutis
Cotibus horrentes Symplegadas evasisset,
Ostiaque exisset cani nive devia ponti,
Venit ad intonsos Bebrycas; tum denique fessi
Heroës posito tabulata per utraque ponte
Navis Jasoniae, multi per littus apertum
Egrediebantur, siccoque in margine lectos
Sternebant, manibusque focos ignemque parabant.
Hic sobole insignis variorum Castor equorum,
Et Pollux subfuscus aberravere relictis
A sociis, loca per deserta et devia lustra
Obsita condensae peragrantes omnia sylvae,
Rupe sub horrisona petram reperere fluentem
Fonte perennis aquae, nec foedae sordibus ullis.
Quem prope erant alii, quorum crystallina venis
Argento similis turgentibus unda fluebat.
Stabant et piceae nutantes vertice pinus,
Et platani latis facientes frondibus umbram,

Et circum Herculeae variis sacrata coronae
Populus alba comis, et coniferae cyparissi.
Hinc, qui gratus apum labor est, nova mella legentes
Spirabant vario fragrantes germine flores,
Quales vere suo viridem tot millia campum
Distinguunt, pinguntque novi nova prata colores.
Haec loca vir multa praestans virtute colebat
Armorum visu horrendus, contendere doctus
Cestibus, et duris confractus tempora pugnis.
Huic pectus fuit excelso thorace rotundum,
Durus robusti latissima tergora dorsi:
Corpore firmus erat ceu ferreus: ultima vero
Magnos circa humeros extabant brachia, duris
Fulta toris, velut e saxis fabrefacta rotundis,
Qualia saepe rapax rotat aucto vortice torrens.
Videris, ingentem possis dixisse colossum.
Hirta tegens spolium truculenti terga leonis,
A summa cervice pedes pendebat ad imos.
Hunc prior est Pollux verbis affatus amicis.
Pol. Salve, hospes, quis? et unde genus? quae sunt loca? quinam
Hic habitant homines? quales? quae nomina genti?
 Am. Quid salvere jubes? quae sit mihi causa salutis,
Quando viros video quales non vidimus ante?
 Pol. Sed confide. nec injustos te crede videre,
Quosque nec injusti tales genuere parentes.
 Am. Confido, nec habet quisquam mea pectora terror.
Sed me voce tua nec oportuit ista moveri.
 Pol. Moribus et saevis, et agrestibus esse videris,
Et qui difficili contemnas omnia fastu.
 Am. Quales esse vides, tales sumus: at tua nunquam
Vidimus, aut cupido pede regna subivimus hospes.
 Pol. Si venias tamen eximiis cumulabere donis,
Et dextro hospitii susceptus jure redibis.

Am. Sed neque muneribus tu me susceperis ullis,
Et neque res credas nostras tibi posse parari.
Pol. Percite vesanum furioso numine mentem,
Numne precor sterilem bibere hanc permiseris undam?
Am. Hoc novisse potes tunc quum cruciabere siccus,
Et tua labra siti pendebunt arida multa.
Pol. Dic, precor, argentone velis aliave pacisci,
Qua possim meruisse tuum mercede favorem?
Am. Fige pedes, intende oculos, celer unus in unum
Tolle manus, adversa viro vestigia firmans,
Pugil ut es, vestrae ne forte peperceris arti.
Pol. Ergo quis est cui me jubeas concurrere cestu?
Am. Mene vides? hic pugil erit tibi proximus ipsi.
Pol. Numne parata locas venturae praemia pugnae?
Am. Tu meus, ipse tuus, si vicero, habebere victus.
Pol. Cristatarum avium sunt ista simillima pugnae.
Am. Sive avium similes igitur, seu forte leonum,
Haud alia extiterint nostrae nunc praemia pugnae.
Dixerat, et concham capiens immugit anhelo
Ore fremens Amycus: sonitu testudinis autem
Bebryces audito promisso crine comantes
Subtus inumbrantes platanos coïere vocati.
Ipse quoque armorum praestans virtutibus, omnes
Convocat heroas Castor Magnesidos Argûs.
Qui postquam rigidis firmati pellibus artus
Armavere manus, et longis fortia loris
Membra tegebantur, tum durae caedis avaros
In medium duxere viros: ibi plurimus ipsis
Exortus labor est, uter obvia lumina solis,
Aut uter a tergo acciperet; sed tu inclytae Pollux
Tales ingentem vicisti heroa per artes.
Solis enim radiis Amyci frons tota patebat,
Et feriebantur Phoebaea lumina flamma.
Ergo furens, animo adversum tendebat in hostem.

Protensis longe manibus, plagasque virumque
Acriter observans, cui summi robora menti
Ossea Tyndarides illato contudit ictu.
Quamque prius cum collecta commotior ira
Aestuat, et cestum quatiens vehementius urget
Adversum, jam jamque magis premit. ille, trementi
Membra genu nixus, vasto stat pondere nutans.
Quo visu horribili fremitu magnoque tumultu
Bebryces inclamant. alia de parte faventes
Magnanimi heroës vires clamoribus addunt
Forti Tyndaridae, ne forsan in arcta coactum
Praevalidis loca viribus opprimat ille vir, ipsi
Terrigenae similis Tityo; sed et ipse resistens
Fortiter ambabus terrens cohibebat ab acri
Impete, pennigero natus Jove, fratre creatum
Ipsius aequoreo, quamvis immanior esset.
Qui quum, jam gravibus plagis velut ebrius, atri
Sanguinis evomeret venis manantibus undam,
Rursus ibi ut videre oculos sub fronte tumentes,
Maxillasque gravi foedatas ulcere, et oris
Vulnera contusi, magno clamore sequuntur
Vincentem chorus heroum. tunc undique Pollux
Intentans, plagasque minans agitabat inanes,
Elusitque virum, donec jam corpore fessum
Sensit, et hic demum cestu ferit inter utrumque
Lumen, ubi mediae coëunt discrimina naris,
Et cute detracta nudavit ad intima frontem
Ossa viri. jam stratus humi, terramque supinus
Contigit, et virides extenditur ille per herbas.
Nec mora consurgens postquam se in crura levavit,
Acrior incumbens pugnae vis mutua miscet
Vulnera, sic durus feriebant corpora loris.
Ipse sed incusso Bebrycum dux pectora cestu
Neglecta cervice ferit, sed tempora plagis

Utraque bellipotens Pollux immitibus urget
Adversi, et totos defoedat sanguine vultus.
Jamque fluens toto calidus de corpore sudor
Manabat, jamque ex magno et de corpore tanto
Exiguus fuit, et tantis vir inutilis armis.
Ipse animo praestans, et viribus alta ferebat
Pectora Tyndarides, et membra valentia Pollux,
Et color huic melior fulgebat corpore toto.
  Qua ratione virum devicerit omnivoracem,
Nunc age Musa refer, nam tu Dea singula nosti.
Ipse aliis ex te possum percepta referre,
Quaeque placent tibi, quaeque tibi memoranda videntur
Eloquor : ipse igitur magnum et memorabile factum
Edere percupiens Amycus, laevaque prehensam
Laevam Pollucis tenuit, sed corporis artus
Ingentes latere a dextro ferus extulit, et se
Obliquum objiciens validos surgebat in ictus.
At Pollux caput elabens subtraxit, et inter
Luctandum cestus in laevum tempus adegit,
Afflixitque gravi percussum vulnere, donec
Contusit niger effiueret de corpore sanguis.
Verbera dehinc repetita Amyci clamantis in ora.
Ingessit, malis dentes sonuere revulsi.
Nec modus oppressae faciei infligere plagas,
Donec luxatae fracta compagine malae
Conciderant, jam quantus erat, quantusque supino
Corpore planxit humum pene exanimatus, utrasque
Extendens cum voce manus renuente laborem
Amplius, et subito victum certamine fassa.
Nam prope erat durae confinia pallida mortis,
Nec tamen indignum quicquam, nec labe notandum
(Quamvis victor) in hunc patrasti maxime Pollux.
Ipse sed aequorei per coerula regna parentis
Juravit, sacro Neptunia numina voto

Testatus, sese hospitibus non amplius ullis
Injustum fore, non ullis in rebus iniquum.
Hactenus haec igitur de te, rex inclyte Pollux,
Deque tuis cecini laudes virtutibus istas.
Nunc te magne canam simul et tua praelia Castor
Tyndarida, qui flectis equos, qui dirigis hastam,
Quolibet, aerato pectus thorace coruscans.
Tyndaridae gemini geminas rapuere puellas,
Leucippo genitas geniti Jove, quos duo cursu
Pone sequebantur fratres Aphareïa proles,
Leucippus quibus has desponderat ante puellas,
Acre tuens Lynceus, et bello fortior Idas,
Qui postquam ad tumulum vitali lumine cassi
Concurrere Apharei, rapidis de curribus ambo
Desiliunt, clypeisque cavis, et grandibus hastis
Membra graves, acuunt in mutua praelia vires.
Hic nitida Castor galea cava tempora tectus
Alloquitur fratres magno clamore coaevos,
Quis furor, ô vesani, animis et pectore caeci,
Impia crudeles armare in praelia dextras:
Cur aliena novo petitis connubia raptu?
Cur tam difficiles? cur tam sine moribus estis
Humanis? cur infertis fera bella? quid enses
In manibus nudi? nobis Leucippus habendas
Tradidit ipse suas aeterna in foedera natas,
Quas nuptas nobis prius omnibus esse futuras,
Jure ratum fecit jurando, turpiter ipsi
Et praeter jus fasque alieni foedera lecti
Turbantes mulisque virum bubusque paratis,
Atque aliis rebus male corrupistis amicum,
Atque haec furati connubia frivola habetis
Muneribus: quoties vero haec praesentibus ipsis
Ipse egomet dixi vobis, non vana et inepta

Garrulitate loquax? non hoc heroës amici
Vos decet, ista viris non sunt acommoda magnis
Munera, despondere sibi, et vi ducere nuptas
Quae sponsos habeant sibi jam cum dote paratos.
Et Sparte populosa, et aequis memorabilis Elis;
Et praestans ovibus regio plena Arcados orae
Messeneque potens, et Achaïa dives, et Argi,
Et quae Sisyphiae sunt littora juncta Corintho,
Innumerabilibus sunt haec loca plena puellis,
Nec naturae opibus, nec nobilitatis egenis,
Nec virtute animi, quarum sit copia vobis
Ducere quas libeat, vobis quo nomine plures
Esse velint soceri, vos et vestrique parentes,
Et patrius longo proavorum ex ordine sanguis;
Aequatis meritis heroas laudibus omnes
Praecipuo decore insignes, nunc illud amici
Desinite, et nostris precibus permittite justum
Conjugium, vobis aliud nos inveniemus.
Talia multa quidem vobis, et plura loquebar,
In mare sed celeres rapuerunt omnia venti,
Nullaque inutilibus parta est mihi gratia verbis
Vobis namque ferum est et inexorabile pectus.
Sed vel adhuc monitis parete salubribus ambo,
Praecipue nobis patrueles sanguine juncti.
Quod si forte magis bellum lachrymabile cordi est,
Et discernentes odium crudele necesse est
Tingere manantes defluxu sanguinis hastas,
Fraterno Pollux junctus mihi sanguine, et Idas
Innocuas belli dextras a clade tenebunt.
Nos duo, tu Lynceus, ego Castor, nempe minores
Qui natu sumus, assumptis pugnabimus armis,
Ne nimio doleant nostri moerore parentes:
Ex una satis esse domo si concidat unus
Quis dubitet? reliqui sociis jucunda parabunt

Gaudia, proque neci misis optata tenebunt
Connubia, et dulces celebrabunt inde Hymenaeos.
Nos decet exiguo magnum discrimine bellum
Effugere. his dictis tacuit: quae dixerat autem
Non passurus erat Deus irrita dicta futura.
Illi igitur natu majores arma reponunt
Ex humeris in humum jacientes, inde minores
Prosiliunt: primum proles Aphareïa Lynceus,
Oblongum quatiens clypei sub tegmine telum.
Nec minus ingentem generosis viribus hastam
Impiger arripuit Castor: tum vertice summo
Ambobus capitum cristae micuere comantes.
Principio utentes hastis gravioribus omni
Arte laborabant, observabantque notantes,
Si qua parte cutem possent contingere nudam.
Sed prius, inflicto quam quisquam vulnere laesus
Ingemeret, summo extremi sub acumine ferri
Confractae cecidere hastae, durisque refixae
In clypeis haesere: truces tum protinus enses
Vaginis rapuere, iterum per mutua caedem
Vulnera tentantes: pugnae mora nulla petitae
Fiebat, sed adest saevi jam libera Martis
Copia, saepe ferox Apharidae afflixit equina
Tyndarides galeam crista a cervice comantem.
Contudit et multo spatiosum verbere scutum.
Multa quoque et Lynceus oculis insignis acutis
Cominus ense petens in Castora torsit, et illi
Perstrinxit rigido conum mucrone rubentem.
Illius afflixit summam tum denique palmam
Castor, et e manibus gladium portantis acutum
Excussit, laevumque pedem subduxit. at ille
Protinus elabique fuga atque evadere tentat
Ad patris alta sui monumenta, ubi belliger Idas
Adsistens consanguineis spectabat in armis

Inter se certare viros. sed protinus illum
Adsequitur, ferroque ruens transfigit acuto
Per medium latus, et medii per lubrica ventris
Viscera. at ille cadens nutanti poplite terram
Contigit, atque ipsi circum cana tempora somnus
Ferreus incubuit, Lethaeam lumina noctem
Clausa trahunt. sed et haud alium fuit amplius illum
Ad patrios visura focos dulcesque penates
Laocoossa parens Hymenaeia sacra parantem.
Nam patris e tumulo extantem Messenius Idas
Corripiens statuam fuit emissurus in hostem
Autorem necis, atque ulturus funera Lyncei.
Sed tulit auxilium correpto Juppiter illi
Marmore decusso e manibus. tum fulminis ipsum
Ignibus exustum violentis perdidit Idam.
  Pectora sic bello fortissima Tyndaridarum
Impetere haud facile est, fortes e fortibus ipsos
Victoresque satos. vos ô clarissima Ledae
Progenies salvete, meisque ante omnia laudem
Versibus aspirate bonam, quicunque poëtae
Musica sacra colunt, isto sunt nomine chari
Tyndaridis Helenaeque aliisque heroibus, altum
Quicunque evertere potentibus Ilion armis,
Auxiliumque tibi justum Menelaë tulerunt.
Aeternum decus ô reges et nomina vobis
Immortalia perfecit divinus Homerus,
Dum canit atque urbem Priami navesque Pelasgas,
Iliacas simul pugnas, dum laudat Achillem
Infractam belli turrim : sed et haec ego vobis
Carmina, Musarum blandissima munera, canto.
Qualia et hae praestant, et fert mea parva facultas,
Talia sponte fero, pulcherrima munera magnis
Carmina sunt, nec honor diis carmine gratior ullus.

ERASTES.

EIDYLLION XXIII.

Vir fuit in durum quidam resolutus amorem
Totus, et insano flammae Cythereidos aestu
Perditus. Hic puerum formae praestantis amabat,
Verum difficilem, nec saevo in pectore formae
Respondente animo; miserum namque odit amantem,
Et neque curabat, saevum neque novit amorem,
Quis sit, quamque potens Deus, et quae vulnera quantis
Viribus infligat, quam spicula figat acerba
In pueros. sic indomitus fuit ille puellus
Omnibus in verbis, atque in congressibus, et nec
Ulla aderant misero nimiae solatia flammae,
Non qui formoso nitor effulgebat ab ore,
Non jubar ex oculis niveaque a fronte renidens,
Mellea non roseum referentia mala colorem,
Sermo refrigerium nullus, non grata ferebant
Oscula, quin diro sic contabesceret aestu.
Sicut enim fera sylvestris, quam cura sagacis
Venatoris agit, suspectum praecavet hostem.
Sic puer ille virum fugiebat, et odit amantem,
Ac velut indignum patiens quid, percitus atra
Bile ferebatur, faciesque simillima bili

Palluit, attenuabantur labra, floridus ipso
Fugit ab ore color, torvumque tuentia quandam
Lumina vim prae se turbata mente ferebant.
Corporis illa tamen species indigna superbi
Sic quoque contemptum magis exacuebat amorem.
Tandem non ut amans lachrymas emisit inanes,
Sed pueri veniens ad limina flebat amati,
Vestibuloque jacens dedit oscula postibus atris,
Extrema miserum testatus voce dolorem.

Dure puer, quem crudeles peperere leaenae,
Saxeë saeve puer, nec amari digne, tibi isthaec
Ultima dona ferens veni, qno guttura frangam
Feralem laqueum. non amplius inde videbis
Tristibus iratum fatis puer improbe apud te.
Sed vadam funesta petens loca protinus, in quae
Tu me condemnas, qua fertur amantibus esse
Communis via, qua Lethe fluit alta furori
Inducens oblivia. sed licet hanc ego totam
Epotem, non haec dèsideria extinguantur,
Et nunc extrema tua limina voce saluto.
Non equidem ignarus quid sit post ista futurum.
Et rosa formosa est, sed tempore marcet et aret.
Formosae et violae verni sub sidere solis,
Sed cito conteritur flos, et nitor ille senescit.
Candida sunt etiam per amoenas lilia valles,
Sed cito marcescunt, et, quae modo candida nix est,
Tabescit, moriturque brevi liquefacta sub aestu.
Et puer est primis formosus et utilis annis,
Sed manet exigui vivens breve temporis aevum.
Tempus et hoc veniet quondam, quo tu quoque amabis
Dura Cupidineo praecordia saucius igni,
Et miser ingratos heu multum flebis amores.
Nunc tamen extremum hoc misero da munus amanti
Dulce precor, quando egrediens haec limina, celsa

De trabe suspensum me videris ultima passum,
Te propter, ne praetereas, sed siste parumper,
Et fleto modicum lacrymas e lumine fundens,
A laqueo me solve, tuoque e corpore vestes
Injice, et abscondens tege me, sed et oscula demum
Grata fer exanimi, et quae vivo saepe negaras
Gratificare mori per te formose coacto.
Sed neque me timeas, non possum vivere, non si
Conciliatus ames me totus, et oscula jungas.
At tumulum mihi conde meum qui condat amorem.
Quem si forte adeas, ter ab imo pectore clama.
Dulcis amice jaces. quod si non forte graveris,
Hoc quoque succlama, bonus est mihi raptus amicus.
Et breve concisis inscribe epigramma figuris,
Versibus exactum tibi quod signabo duobus,
  Hunc amor extinxit, ne transgrediare viator,
  Siste pedes, et dic, durum est sortitus amicum.
Haec fatus, lapidem capiens in limine fixit
Terribilem medio, tum funem tristia clamans
Nexuit, et collo laqueum circumdedit atrum.
Atque ita devolvit sellam qua constitit aptans
Colla truci laqueo morientia, jamque pependit
Mortuus. at foribus postquam puer exit apertis,
Et videt ante suum limen pendere necatum
Sponte virum, nihil est fato commotus acerbo,
Nec flevit miseranda novae spectacula mortis,
Sed misero vestes in funere polluit ipsas,
Quas habuit, deinde ad certamina gymnica tendens,
Et magis his etiam jucunda lavacra petebat.
Venit et ad divum, cujus modo numina facto
Laeserat audaci, stabat pede factus ab imo
Marmoreus juvenum super uda lavacra Cupido.
Continuo statuam Deus impulit. illa superbi
In caput incubuit juvenis, pressitque jacentem

Ille brevem rubro vitam cum sanguine fundens,
Verba dedit, lingua vix haec moriente loquutus,
  Aequanimi periit osor amoris, vivite amantes,
Et socios adamate, Deus videt omnia judex.

HERCULISCUS.

EIDYLLION XXIV.

Quinque bis Alciden menses aetatis habentem
Alcmene Mideatis, et una nocte minorem
Iphiclum, quandoque lavans ac lactibus implens
Ambos imposuit clypeo, quem fortis ahenum
Amphitryon Pterelae, scutum haud ignobile quondam
Eripuit caeso, capita hinc puerilia tangens,
Sic pueros affata suos est provida mater:
  Claudite nunc oculos, dulcemque capessite somnum
Infantes, animaeque meae, dormite beati,
Evigilate iterum venturae lucis ad ortum.
  Haec ubi dixisset, velut incunabula leni
Versabat motu clypeum, tunc mollior illis
Obrepsit somnus. Sed adacto tempore postquam
Frigida jam mediam volvebant sidera noctem,
Humentemque poli stabat Borealis ad arcton
Ensifer, et magnos humeros monstrabat Orion,
Tunc meditata dolos furiis exercita Juno,
Horrentes squamis duo pessima monstra dracones

Coeruleis immisit, at illi limine ab ipso
Plana pavimenti verrunt loca, nigra trahentes
Corpora, sanguineos oculis spirantibus ignes,
Membra voraturi ceu protinus Herculis ibant,
Triste minabundo spargentes rore venenum.
Jamque propinquabant pueris, vibrantibus ora
Sibila lambentes linguis, Jove cuncta vidente.
Excutiebantur somno Mideatide nati
Alcmena : tum lux visa est insueta per omnem
Effulgere domum : postquam tunc vidit in ipso
Serpentes clypeo, dentesque horrore tremendos
Aspexit, mox Iphiclus puerilia multo
Frigidus ossa metu vagitus edidit, altis
Disjiciens pedibus villosae tegmina vestis,
Tanquam qui cuperet fugere atque evadere ab hoste.
At puer Alcides nihilo conterritus, ambas
Extenditque manus, auguesque prehendit, et urgens
Pugnisque et gravibus connectit guttura vinclis,
Plurima qua tetri sunt semina parte veneni,
Quos etiam superi oderunt, serpentibus atris.
Illi autem crebro repetita volumina circum
Nectebant puerum, paulo ante in luminis auras
Progenitum superas, et adhuc lactentia labris
Ubera sugentem, neque sub nutrice gementem.
Mox iterum passo dissolvunt corpore gyros :
Namque, fatigati spinas, evadere quaerunt
Vincula, quae nimio jam dura labore ferebant.
Audiit Alcmene clamorem ac territa primum
Consurgit, talique virum sermone fatigans :
Surge, ait, Amphitryon, nam me timor anxius urget,
Surge age, nec pedibus circumdare sandala cures.
Numne audis pueros ? quam clamat junior autem.
Nonne vides intempesta quia nocte refulgent
Luce nova claraque haec tota cubilia, nondum

Quum tamen ulla dies croceos detexerit ortus.
In nostram nova monstra domum venere: quod adsit
Est aliquid mihi crede novum. Sic dixit. at illi
Moriger Amphitryon consueta cubilia liquit,
Artificique manu factum prorupit ad ensem
Appensum clavo, quem cedrina sponda tenebat.
Tunc primum zonae pulcherrima cingula nuper
Contextae petit, inde manu properante prehendit
Vaginam nigrae grave opus de stipite loti.
Tunc ingens thalamus caligine rursus opaca,
Et multum tenebris oppletus inhorruit atris.
Hic multum famulos efflantes pectore somnum
Ipse vocans, afferre focis jubet ocyus ignem.
Surgite, ferte citi, foribusque repagula apertis
Dejicite, ô operum patientes. hactenus ille
Clamabat: propere lychnis ardentibus illi
Accurrunt: jam parte domus properantibus omni
Plena fuit servis, jam clara in luce videntes
Exiguis manibus duo frigida monstra tenentem
Alciden puerum, tum laeta voce sonabant,
Illi autem dextra serpentia monstra prehendens
Extulit, atque manu versabat in Amphitryonem
Altius exultans, ridens, et morte gravatos
Ante pedes patris abjecit quos vicerat angues.
Ipsa sinu rapit Iphiclum fidissima mater,
Exsanguem siccumque metu: nec secius aufert
Amphitryon alium sub tegmine vestis ovillae
Involvens puerum, solitique cubilia lecti
Tum repetens, placidi reminiscitur otia somni.
Et jam tempus erat, dilucula proxima galli
Concinuere alacres, terna vice vera loquentem
Omnia Tiresiam vatem vocat anxia mater,
Exponensque novi casûs miracla, jubebat
Dicere, quid tali portendant numina monstro:

Dic, ait, o vates, nec sit pudor edere, quicquid,
Vel si triste etiam, denunciat ira deorum.
Nec tege quicquid erit: nec enim ex mortalibus ulli
Effugere est quaecunque Deae fatalia nerunt
Fila suum certo carpentes stamine fusum.
Nunc tamen haec vates doceo te cuncta scientem.
Hactenus Alcmene, cui talia reddidit ille:
Felix prole bona sanguis clarissime Persei
Fide animo mulier: per enim mihi dulcia quondam
Lumina, nunc caeca caligine perdita, juro,
Inter Achaïadas vivet tua fama puellas.
E quibus innumerae quondam, data pensa trahentes,
Per totos tua facta dies laudesque sonabunt.
Ipsa eris Argivae decus et reverentia famae.
Talis in astriferum quondam ascensurus Olympum
Est tuus iste puer, talis vir in orbe futurus
Heros magnanimus robusto pectore fortis,
Cui totum cedent animalia cuncta per orbem,
Omnes atque viri tanta virtute minores.
Huic fato bis sex restat superare labores,
Inde domos Jovis ingrediens habitabit Olympum.
Quicquid erit mortale feret Trachinius ignis.
Ille etiam superûm fiet gener: hic erit infans,
Quem nunc hi rabido morsu petiere dracones;
Hic erit illustris totum virtute per orbem.
Illa dies aderit quando lupus acer in altis
Conspiciens cervam recubare cubilibus olim
Non volet appetere, aut atroci laedere morsu.
Verum age nunc curato, intus tibi lucidus ignis
Ardeat aspalathi de lignis, aut paliuri,
Aut spinosa rubi concidite ligna virentis,
Aut etiam sicci quod ventus movit acherdi.
His dein subjectos lignus incende dracones
Tempore quo noctis puerum venere volentes.

Occidere: hinc cineres sub primum sideris ortum
Colligat, et fluvii ferat ad vada proxima rivi
Una ministrarum, ventique ad flabra secundi
Spargat arenosis petris, non ipsa retrorsum
Respiciens propere redeat: tum sulphure puro
Hanc primum lustrate domum, ramoque virenti
Rite coronatam et mistam sale spargite lympham,
Et facitote Jovi porco mare sacra supremo.
Sic vestris proprios vincetis viribus hostes.
Dixit, conversusque in sella adsedit eburna
Tiresias, multis gravis et jam debilis annis.
At puer Argivi qui filius Amphitryonis
Creditus est, ut planta recens adolescit in agro
Ubere, et aërias crescendo surgit in auras,
Crescebat sub matre suos nutritus in annos.
Litterulas puerum docuit Linus, inclyta Phoebi
Progenies, vigil et curis, atque impiger heros
Robustum nervis intendere fortibus arcum
Eurytus ex magnae genitus patre divite terrae.
Sed canere et manibus citharam pulsare canoram
Dicitur ostendisse Philammonides Eumolpus.
At quae divitibus certamina cunque sub Argis
Commovere viri plantis pernicibus acres,
Quasque palaestritae luctatoresque tenaces,
Et sua qui crudo committunt robora caestu,
Invenere artes, apud Harpalycum Phanopea
Mercurio genitum didicit, quem nemo ferebat,
Ne per longa quidem procul intervalla locorum
Aspiciens, duro in certamine, tam fuit hirto
Densa supercilio metuendae frontis imago.
Sed conjungere equos curru vertente rotarum
Ad metam radios et campi tuta tenente
Amphitryon puerum sapiens, et ad omnia promptus
Ipsemet edocuit: namque ipsi plurima palmae

Multiplicis servata domi stant praemia, currus
Olim victorem magna cum laude sequuti.
Tunc quoque qui stabant infractis axibus illi
Moenia ad aeripedum gregibus praetantis equorum
Argeos, absque ullis longo jam tempore loris.
At longas torquere hastas robustaque latis
Terga tegi clypeis, gladiorum ferre labores,
Concertare viris, aciem disponere, cautas
Occulere insidias, turmas educere in hostem,
Hortari posse, edocuit fortissimus armis
Castor eques, qui venit equestribus exul ab Argis,
Moenia quum Tydeus jam tunc Argiva teneret,
Adrasto cedente locum sortemque paternam.
Viniferumque solum: quo tempore non fuit alter
Tot claros inter virtute heroas et armis
Huic profugo similis, donec tulit integer illum
Sanguis, et aetatem non carperet aegra senectus.
At sic instituit puerum fidissima mater,
Illius ut semper conjuncta cubilia patris
Haererent thalamis, cui multum grata leonis
Pellis erat lectus: consuetae fercula coenae,
Ignibus assa caro, atque ingenti pondere panis
Doricus, appositi depromptus ab ore canistri,
Qui saturare etiam possit fossoris inanem
Ingluviem; crudisque diurnae tempore lucis,
Et paucis contentus erat, nec prorsus ab ulla
Arte laboratas vestes, talesque ferebat
Quales vix genuum media internodia tangant.

HERCULES LEONICIDA.

EIDYLLION XXV.

. . . .

. . . .

Huic senior, quod agebat opus coeptumque laborem
Omittens, pastor placido sic reddidit ore :
Omnia liberius quaecunque rogaveris hospes
Expediam, sua Mercurio qui compita servat
Munera gratificans : namque hunc ex omnibus unum
Irasci facile et multum coelestibus aiunt.
Si quis forte viatorem contemnat, eundo
Cui sit opus durum pedibus superare laborem.
Non eadem veniunt Augeae in pascua regis
Praepingues nitidique greges, diversaque servant
Inter se loca : namque alii nascentia ripis
Gramina latiflui tondent Elisuntis ad amnem :
Stant alii ad sacras Alphei fluminis undas.
Hi juga Buprasii circum pecorosa vagantur,
Hi vero, quos ipse vides, haec pabula carpunt.
Non omnes eadem veniunt in septa, seorsum

Quilibet e gregibus stabulant: et plurima quamvis
Sint armenta gregum, sua sunt tamen omnibus illis
Pascua, sunt etiam semper florentia circum
Depressas quas Menius efficit ipse paludes.
Praeterea dulces ultro pascentibus herbas
Roscida prata ferunt, riguisque uberrima pratis.
Unde suum bobus robur succrescit et auget
Corpora cornutis, quibus hic a limite dextro
Est stabulum, quod et ipse vides nullius egenum
Structurae, trans ulteriorem fluminis oram,
Qua stant perpetua platanisci fronde comantes,
Et viridis ramos foliis oleaster inumbrat.
Hic ubi templa tenet sua pastoralis Apollo,
Maximus ille deûm: ne tu ignoraveris hospes,
Illic ampla satis sunt diversoria nobis
Agricolis, qui justitia et probitate tuemur
Divitias regi immensas, qui semen in agros
Mittimus, et certos per aranda novalia fructus
Quaeque reversuro quater everruntur aratro.
Qui loca ruricula fodimus montana ligone,
Et premimus gravibus nova torcularia praelis,
Quum matura graves vindemia rettulit aestas.
Tota quidem regio haec, quam cernis, et omnia circum
Jugera fructifera ditantia messe colonos,
Omnes hi nemorum saltus, haec plana vireta
Divitis Augeae bona sunt, haec omnia prudens
Possidet Augeas, usque ad juga montis aquosi,
Usque sub extremas manantes fontibus arces.
Omnia quae totis nunquam cessanda diebus,
Nos opera exercemus, et arva agrosque colentes
Est aequum facere agricolas dominoque fideles.
Verum age dic, namque hinc aliquid tibi forsitan hospes
Utilitatis erit, quibus huc jam rebus egenus
Venisti? numne Augean? an forte requiris

Illius e famulis aliquem? quicunque sit ille,
Ipse tibi haud dubie quo nomine, qua facie sit
Dixero: namque hominum te de genere esse malorum
Haud puto, quive malos inter sis natus, ut isthaec
Forma decens et honesta satis testatur, et ipsum
Haud scio an hoc recte dubitem, talesne deorum
Sunt pueri, si sint pueris hominum collati.
Huic ita respondens natus Jove reddidit heros:
  Augean certe, ô senior, qui regnat Epeis,
Causa viae fuit, ut videam: mihi namque necesse est
Convenisse virum: quod si nunc civibus ille
Praesidet et populum curans aequalia jura
Tractat in urbe manens, tu me deducere manda
E servis aliquem, qui de senioribus agros
Hos colat atque opera sit non fallente minister,
Qui queat atque audire loqui opportuna volentem,
Atque simul jucunda et cognoscenda referre.
Namque alias alii norunt res munere divûm.
Huic senior tali respondens voce profatur:
  Non sine consilio, non huc sine numine divûm
Venisti, tam cuncta tibi sunt protinus hospes
Queis opus est, perfecta: equidem Phoebeia proles
Augeas comitante suo pater huc quoque Phileo.
Venit heri, causisque aliis atque urbe relicta
Inspecturus opes, quas ex tot pinguibus agris
Possidet innumeras, ut regibus esse videtur
Sanior et servata domus curantibus ipsis.
Sed nunc tempus adest, ut nos properemus ad ipsum.
Ipse ego praecedens te ad nostra bovilia ducam,
Haud dubie regem nos inveniemus in illis.
Haec fatus praecedebat, duxitque sequentem.
Multo animo secum ipse movens, quum fulva leonis
Tergora conspiceret, grandisque insueta pharetrae
Pondera, venisset quibus hic novus hospes ab oris.

Jamque rogaturus quae mirabatur ab ipso,
Continuit vocem, conceptaque verba repressit.
Hoc quoque formidans properantem vocibus ipsum
Compellare virum, non apto tempore dictis.
Non etenim facile est alienae noscere mentis
Consilia, et tacito quid pectore sentiat alter.
Ergo propinquantes stabulis, ad septa locati
Cognovere canes, quod odorem nare sagaci,
Aure pedum strepitus sensere, utriusque subinde
Vastos horrisona latratus voce dederunt.
Hinc aliunde alius magno incurrere tumultu
In Jove progenitum, coram sene procumbentes
In primos jacuere pedes, caudasque movebant
Sicut adulantes blandi : tum denique saxis
Arreptis ab humo retro fugere ipse coëgit,
Adjiciensque minas terrebat voce manuque,
Atque ita latrantum vesana coërcuit ora.
Laetus ob hoc animo stabuli quòd septa tenerent
Sese non praesente, simul, proh Juppiter, inquit.
Quale hoc esse animal superi voluere, simulque
Vivere cum miseris mortalibus ? ut sapit autem ?
Quod si plus etiam forte hoc rationis haberet,
Ut sciret quibus irasci, quibus esse benignum
Conveniat, non quisquam adeo contendat honori
Quadrupedum : nunc iracundum hoc, et nimis acri
Bile tumet, facilique est irritabile motu.
Dixit, et ad stabulum pariter venere profecti.

Flexerat ignivomos prono temone jugales
Phoebus, Atlantiaci subituros aequoris undas,
Tempora deciduae ducens extrema diei :
Protinus herbosi linquentes gramina campi,
Innumeri venere greges stabula illa petentes,
Lanigerarum ovium, et magnorum plena juvencûm
Corpora, quae numero nequeas comprendere, postquam

Post alios alii subiere, nec agminis ullus
Finis erat, densusque oculis apparuit ordo.
Non secus ac nubes gravidae coelestibus undis,
Saepe alias aliae pellunt, primisque sequentes
Succedunt, quas sive Noti, sive impetus urget
Threïcii Boreae, quarum numerumve modumve
Haudquaquam expedias, tam nubila plurima venti
Convolvunt, aliisque alia impedientibus arcent.
Talis agens armenta fuit praepinguia pastor,
Innumerosque greges, quibus omnis campus, et omnis
Implebatur ager, nec erant loca nuda viarum
Prae turba veniente boum: mugitibus arva
Lata resultabant, spatiosas grandia caulas
Implerunt armenta, suis in ovilibus agnae
Stabant inclusae: sed erat labor improbus intus,
Nec quisquam cessabat, opus qui posset agendo
Exercere aliquod: funes et vincula vaccae
Injiciens alius pedibus mulgebat adhaerens,
Matribus ille suis lactentes subjicit agnas,
Aut vitulos avide dulci de lacte bibentes.
Hic mulctram calido fumantem lacte tenebat,
Ille novi pressit coitura coagula lactis.
A vaccis alius tauros abduxit, et intro
Compulit: Augeas vero bubilia tota
Circumiens opulentum admirabatur honorem.
Cum nato simul et multa virtute beato
Amphitryoniade, regi testante superbas
Divitias, verum insuperabile pectus habente,
Infractumque animum, et semper se digna gerentem.
Miratus tamen est hic innumerabile vulgus
Cornuti populi: nec enim quis dixerit uni
Esse viro tot opes, nec tantas possedisse
Vel bis quinque alios, quicunque ex regibus unquam
Forsan abundarint gregibus: nam maximus olim

Sed dedit hoc nato, quo non praestantius ullum
Munus, honore viris ut ditior omnibus esset
Quadrupedum, cuique ipse greges armentaque tota
Auxit, et eximii dedit incrementa peculi,
Ista quidem nulli repsere in ovilia morbi,
Nulla per armentum contagia, plena laborum
Pascua sunt vacuis, cornutae plena juvencae
Corpora semper habent, et ab anno semper in annum
Accrescit melius robur, cunctaeque fuerunt
Foecundae nimis, et vitali robore fultos
Edebant foetus, quorum pars maxima vaccas
Enixae jacuere, simul per amoena trecenti
Errabant saliceta boves, praegrandibus omnes
Cruribus et nigri quidam, juxtaque ducenti
Phoeniceo picti villos et membra colore.
Omnes hi poterant teneras jam inscendere vaccas.
Bis sex inde alii similes candentia cygnis
Corpora, quos Phoebo sacraverat ipse parenti,
Errabant aliis praestantes robore multo:
Nec tam forma decens fuit ullis de grege toto
Curvipedum, siquidem a reliquis sejuncta tenebant
Pascua, et errabant soli in viridantibus herbis,
Prae cunctis aliis propria virtute superbi.
Quod si progressi densis e saltibus ipsi
Nonnunquam in campum petituri armenta ruebant,
Bella lacessiti primi pugnamque subibant
Corporibus vastis et magno robore fulti,
Et fremitu horrisono caedemque et vulnera torva
Fronte minabantur, quos inter maximus omnes
Viribus et solido praestabat robore multae
Virtutis Phaëthon, quem stellae saepe solebant
Dicere pastores similem, quia lucidus ibat
Incedens alios inter, claroque nitebat
Corpore conspicuus: qui flavi pelle leonis

Conspecta, mox incursu sublatus in ipsum
Irruit Alciden, robustaque cornua, frontemque
In latus inclinans: cujus tunc ille prehendens
Cornua laeva manu robusta, et pondere quamvis
Cervicem validam, terrae prostravit et ipsum
Reppulit innitens humero: ferus ille valentes
Intendens nervos, summa de parte torosi
Pectoris erectus robustis constitit armis.
Res vero tantas admirabantur agentem
Tam rex Augeas quam forti pectore Phyleus,
Et qui bobus erant custodes fortibus, istam
Virtutem tantam et tam fortia facta videntes
Herculis: at Phyleus, et multo robore praestans
Amphitryoniades agros et pinguia linquunt
Pascua, vicinae tendentes alta sub urbis
Moenia, jamque viae popularis prima tenebant.
Exiguum celeri callem pede conficientes,
Qui per amoena ferens loca vitibus obsita duxit
A stabulo, viridi in sylva, via cognita paucis,
Hic satus Augea formoso corpore Phyleus
In dextrum vertens humerum caput, atque sequentem
Respiciens summo natum Jove, sic prior infit:
Certe equidem de te jamdudum audivimus hospes,
Quod memori subit hic animo, quodque ipse recordor,
Namque vir Inachiis ad nos huc venit ab Argis,
Flore nitens aetatis adhuc, et gentis Achaeae
Littorea ex Helice, qui multos inter Epeos
Dixit ut Argivorum aliquis se praetereunte
Perdiderit magna saevum virtute leonem,
Prodigium et pestem cultos habitantibus agros,
Cui stabulum fuerit sub adeso monte cavatum,
Qua lucus Jovis et Nemeaei est sylva Tonantis.
Non tamen hoc meminisse, sacrisne advenerit Argis
An claram Tiryntha colens, ditesne Mycenas.

Si tunc ille quidem: sed et huic genus esse ferebat,
Si recte memini, claro de sanguine Persei,
Spero non alium nisi te perferre laborem
Tam durum potuisse, ex attingentibus aequor
Urbibus: et pellis quae te tegit ista leonis
Testatur manifeste opus hoc manuum esse tuarum.
Nunc age hic primum hoc heros fortissime nobis,
Prorsus ut hoc animo capiam, rectene secusne
Augurer, illene sis de quo narraverit hospes,
Ille olim nobis Helicensis, et omnia recte
De te credidero: simul hoc narraveris hospes,
Quanam terribilem confeceris arte leonem,
Utque leo Nemees regionem accesserit, undis
Irriguae: nec enim spatium per Achaïdos orae
Talem te reperire feram potuisse putarim.
Et si praecipue cupias vidisse, quod illa
Nunquam monstra fere producat talia, verum
Horribiles ursas, et aduncis dentibus apros,
Et genus armentis saevorum triste luporum.
Quapropter, quicunque haec audivere loquentem,
Miratos nimium memini, tum dicere quosdam,
Ista viatorem mentiri, gratificantem
Immodicae linguae nimio praesentibus usu.
Haec dicens medio cessisti tramite Phyleu,
Ut via sufficiens brevis esset euntibus una.
Talia dicentem natus Jove Phylea fortem
Pone sequens, ipsa sic est quoque voce sequutus:

Augeada Phyleu, super his quod et haec prima requiris
Factus es ad stabulum jamdudum certus, opinor.
Nunc super hoc monstro, quod et haec audire voluptas
Est tibi, quo sint gesta modo tibi singula dicam.
Non tamen unde profecta loco tam noxia pestis
Venerit, hoc etenim nemo tibi dicere possit
Ex tot Abanteis quicunque morantur in Argis.

Nos tamen e superis aliquem neglecta volentem
Ulcisci sacra, conceptum effudisse furorem
Conjiciebamus, super arva Phoronidis orae:
Omnes Pisaeae siquidem regionis alumnos
Infestabat atrox raptu leo, Bembinaeos
Praecipuae, velut exundans atque obice rupto
Omnia qui sternit torrens: hi namque propinqui
Damna novae patiebantur lugubria cladis.
Hoc igitur mihi principium jubet esse laborum
Eurystheus certamen, et haec me maxima prima
Sternere monstra manu tumido ferus imperat ore.
Ipse manu capiens properanti flexile cornu,
Et vacuam pharetram, quam telis inde replevi
Digrediens, longamque suo cum robore clavam,
Et bene compactam, viridi truncum ex oleastro,
Ipse ego, quam sacro divis Helicone repertum
Cum densis totum radicibus inde revulsi.
Jamque ubi contigeram diri fera lustra leonis,
Corripiens arcus ad nervum torta reduxi
Cornua, et imposui saevo lita tela veneno,
Circumquaque tuens oculis, si forte leonem
Aspicerem prius horrendum, quam me ille videret.
Et jam tempus erat summi quo partibus aequum
Solis erat spatium cursus ab utrisque relictum.
Nulla videbantur vestigia ducere in antrum,
Rugitus vox nulla meas pervenit ad aures,
Nulli homines usquam, nec qui grege pascua servent,
Nec qui rura colant, durosque laboribus agros
Intrarent versis mandantes semina sulcis,
Qui possunt aliquid mihi respondere roganti.
Sed procul esse timor caulasque tenere coëgit
Pallidus agricolas, et alentes pascua bubus.
At non ante ego frondosum perquirere montem
Cessavi, quam de propria virtute periclum

Fecissem: quando ecce suum subiturus in antrum
Incessit leo, crudus carne et sanguine, et ora
Squalidus, horrendum variarum caede ferarum
Pectus habens, faciemque informe cruoris avara
Lambebat lingua mentum: tunc ipse latebam
Sylvarum densis sub opaca frondibus umbra,
Observans humili frondosi e vertice collis
Dum praetergrederetur; ut autem vidit, euntis
In latus emisi jaculum, sed inane, sinistrum.
Nullo etenim duram transegit vulnere carnem,
Conversa at viridem cecidit male cuspis in herbam.
Ille caput fulvum et multa jam caede cruentum
Sustulit a terra stupefactus, et omnia circum
Intentis oculis lustrat loca: rugiit autem
Vociferans, dentesque simul denudat aperto
Praegrandes rictu: sed in hunc ego missile telum
Mox conjeci aliud, quod iniqua mente ferebam
Frustratum prius, atque manu quod inerte fuissem,
Et medium certo confixi vulnere pectus,
Qua sua pulmoni sedes sita fertur anhelo.
Sed neque sic penetrans pervenit ad intima telum
Ossa dolorificum, sed et illud inutile pronos
Ante pedes cecidit: quum tertia tela pararem
Frendens atque dolens animo missurus, et arcum
Fortius attraherem, vidit me bellua torvis
Inspectans oculis, et longae verbera caudae
Convolvens circumque movens, animoque parato
Extemplo ruit in pugnam: micat ardua cervix
Plena furore gravi, similes quatit horrida flammis
Ira jubas, curvae velut adductissimus arcus
Extabant scapulae compressius undique tortae
Sub latera et lumbos; nec enim secus ac ubi multis
Artibus excellens vir carpentarius, igni
Admovet exsiccans caprifici scissile lignum,

Idque ubi praevalidum conatur flectere in orbem,
Et demum axiferis circumdare curribus, illi
Dissilit e manibus: sic me leo saevus anhelo
Aggressus saltu petiit, mea membra cruento
Ore voraturus, laeva mox ipse sagittas,
Direptamque humero duplicem, mea tegmina, vestem
Praetendi, at sicco nodosam robore clavam
Sustollens dextra, validoque interritus ictu
In caput impegi, atque oleastri ex germine truncum
Immanis fregi dura in cervice leonis.
Corpore deficiens tactam mox ille momordit
Pronus humum, tremuloque stetit pede nixus, et aegro
Nutabat capite, atque oculos jam lumine cassos
Obruerant tenebrae, fracti vis tota cerebri
Concussa est: ego jam nimiis cruciatibus aegrum,
Ante dato spatio quam respiraret, adurgens
Totus in exanimem insilui pressique jacentem,
Projiciens arcumque manu pharetramque capacem,
Aegra premens manibus fessi spiramina colli.
A tergo tenui, ne forsitan unguibus artus
Dilaniare meos posset: tum crura premebam
Posteriora ferae pedibus validissima figens
In terram, laterum tota vi fortiter ambas
Comprendens coxas, donec protenta reduxi
Brachia ad ora ferae et vitae spiracula clausi.
Illi anima in tenuem fugiens evanuit auram,
Plutonisque domos inamabilis umbra petivit.
Mox animum mihi cura subit, quibus artibus utens
Detraherem densa pellem cervice tenacem,
Mortuaque exanimi nudarem membra leonis.
Magnam sane operam, non spernendumque laborem,
Postquam nec ferro, nec acuti cuspide saxi,
Nec ligno scindi poterat, mihi talibus autem
Sollicito curis, divûm quis in anxia misit

Pectora, ut in corio rescindendo uterer ipsis
Unguibus, his igitur detracta pelle leoni
Ipse ego sum deinceps pro tegmine corporis usus
Adversus duri subeunda pericula Martis.
Hactenus haec homines populantis et arva gregesque
Diximus, o Phyleu, Nemeaei fata leonis.
Illius hic finis fuit, hic tulit exitus illum.

LENAE SEU BACCHAE.

EIDYLLION XXVI.

Inoque Autonoëque sororque duabus Agave
Pomicolor, tres in montem de more ferebant
Pampineos viridi thyrsos velante corymbo.
Tum folia e densa carpentes aspera quercu,
Vivacisque hederae ramos, terraque jacentem
Asphodelum, viridi in campo, qui purus ab omni
Arbore erat, posuere simul ter quattuor aras:
Tres harum Semelae, ter tres tibi Bacche sacrarunt.
Sacra dein manibus cista deprompta tenentes,
Quo rito docuit Bacchus Semeleïa proles,
Has tibi concilians, posuere recentibus aris.
Quae procul aëria dum conspicit omnia Pentheus

E specula, ramos in eodem vertice natae
Lentisci irrepens, prima hunc matertera vidit
Autonoë, miserumque feris clamoribus urget,
Et simul insiliens furiosi concita Bacchi
Orgia conturbat pedibus, quae scilicet ulli
Haudquaquam licitum est sacra conspexisse profano.
Illa quidem praeceps furiata mente ruebat,
Nec minus hac alias insana urgebat Erinnys
In scelus: ac totis fugientem Penthea campis
Turba sequebatur Baccharum infesta sororum
Crure tenus longas vestes a ventre recinctae.
Tum Pentheus, cur sic agitis? vel cujus egetis?
Quid petitis matres? citius cognoveris, inquit
Autonoë, quam audisse queas. Ibi mater Agave
Abstulit arreptum misero caput impia nato,
Tantum ululans quantum vacuo rugire sub antro
Foeta leaena solet: crudi trabe roboris Ino
Contudit ingentes humeros, rapidisque supinum
Calcibus insiliit ventrem, nec discrepat illi
Autonoë: carnes aliae et restantia Bacchae
Membra truces laniant: tum caede et sanguine foedae
Funestaeque omnes Cadmeida cursibus arcem
Insanis repetunt, luctum, non Penthea ab alto
Monte reportantes: quae qualiacunque fuerunt
Facta, nihil moror, et neque curet talia quisquam,
In quibus offendat contempti numina Bacchi.
Non si vel graviora malis patraverit istis,
Ipse ego seu nono, seu Bacchica sacra sub anno
Bis quino redeant, nunquam Bacchantibus ulla
Defuero ratione, choroque intersitus illi
Musica thyrsigeris decantem carmina Bacchis.
Hoc namque augurium supremo est ex Jove verum,
Cuncta piis meliora dari, pejora profanis.

Tu salve Dionyse pater, quem Jupiter olim
Ex utero solvens femori apposuisse fovendum
Dicitur ipse suo Dracani prope rura nivosi.
Formosa o Semele salve, valeantque sorores
Cadmo progenitae, quae multis anteferentur
Ex heroidibus, quae instinctae numine Bacchi
Tale peregerunt, nec vituperabile factum.
Nemo etenim debet reprehendere facta deorum.

COLLOQUIUM

DAPHNIDIS ET PUELLAE.

EIDYLLION XXVII.

DAPHNIS.

Fertur amans Helenam Paris abduxisse Lacaenam
Pastor et ipse boum, sed me formosior illa
Plus amat haec Helene, qui sum formosior illo.
PUELL. Ne vero Satyrisce tume, quia pauca tulisti,
Quae nihil ad votum jactantibus oscula prosunt.
DAPHN. Vana licet fuerint, dulcis tamen ipsa voluptas
Oscla consequitur, cupidosque ob ectat amantes.

PUELL. Quid ? nisi quod liquido simul os in fonte lavaro
Despuo ab invitis quae tu rapis oscula labris.

DAPHN. Perge lava, dum quo magis os formosa lavabis,
Hoc magis ipse mihi suavissima basia sumam.

PUELL. Oscula quin melius nostris dabis improbe vaccis
Quam mihi virginei vernanti in flore pudoris.

DAPHN. Ne vero, ne virgo tume, ne stulta superbi,
Quam cito discussa vaga somnia nocte feruntur,
Quam cito demittit, quo floruit, uva vigorem,
Quam rosa sicca perit, tam flos cadit ille juventae,
Quin magis huc, gratis ubi nos oleaster inumbrat
Frondibus, huc concede, tibi ut nova dulcia narrem.

PU. Non sequar ipsa, voces licet improbe, namque recordor
Ante quoque elusam fallacis carmine linguae.

DAPHN. Sed tamen has virides mecum concede sub ulmos,
Ut tibi virgineas mea fistula mulceat aures.

PUELL. Quin potius propriam oblectet tibi fistula mentem:
Nam me nulla juvat quae sit dolitura voluptas.

DAPHN. Eheu quin Venerem metuis, solet illa superbas
Ulcisci, ingrata nec virginitate movetur.

PUELL. Nil tecum mihi blanda Venus, Cytherea valeto,
Dum mihi casta suum servet Diana favorem.

DAPHN. Talibus adde modum verbis, ne diva furorem
In te acuat, laqueoque premat tua colla superbo.

PUELL. Ut volet injiciat laqueos mihi, dummodo salvam
Me volet, et castum mihi Cynthia servet honorem.
Ne continge manu quam non decet improbe, ne, dum
Vim facis, ungue comas vellam tibi, et ora cruentem.

DAPHN. Quo fugis? optandumne etiam aversaris amorem.
Jamdudum quem non aliquae fugere puellae.

PUELL. Pana per et Nymphas, fugio, nam rusticus ipse es
Curvaque depressi versas juga semper aratri.

DAPHN. Atqui non modicus timor est, ne forte Cupido
Pejori te indigna viro per foedera jungat.

PUELL. Multi saepe meos juvenum petiere Hymenaeos.
Nullius ipsa tamen precibus praecipue movebar,
DAPHN. Ipse quoque e multis et non indignus amari
Te mihi legitimi sociam peto jungere lecti.
PUELL. Ut faciam quae vis, dolor haec mea vota sequetur.
Quando aliae multos nuptae sensere dolores.
DAPHN. Nunquam felices Hymenaeos ulla sequuta est
Tristitia, aut veniens per gaudia multa voluptas.
PUELL. Sed nuptae timuere viros, semperque, quod aiunt,
Coguntur miserae dominis servire maritis.
DA. Quin potius (quid nam vel quos metuisse putandum est?)
Multo jure viris dominantur amantibus ipsae.
PUELL. At partum metuo, nimios habet ille dolores,
Partus lucifugae telo gravis Ilithyiae.
DAPHN. At regina tua est nemorum Latonia custos,
Quae placata suo parientes numine servat.
PUELL. Sed metuo, quia quae pariunt, ut saepe videmus,
Vivacem succo perdunt fugiente colorem.
DAPHN. Sed si quae paries charissima pignora fient.
Luce nova bonus ille color tua lumina pascet.
PUELL. Forsan ut annuero, qua nuptam dote rependes,
Quae nostros aequet digna mercede Hymenaeos?
DAPHN. Pascua tota feres, tota haec armenta tenebis,
Quae circum tota regione errantia pascunt.
PUELL. Nunc igitur jura, ne post nova foedera lecti
Deseruisse velis, te, non tua dona sequutam.
DAPHN. Ut pia sylvicolae faveant mihi numina Panos,
Non etiam si me tota jam mente sequaris.
PUELL. Ergo mihi gratamque domum gratumque cubile,
Claudendisque paras nostris stabula alta capellis?
DAPHN. Te dignos thalamos, gratumque cubile parabo,
Quasque vides pulchrae, mea sunt haec omnia, caulae.
PUELL. Sed pater est longis aevo confectus ab annis,
Huic ego quid dicam? quo factum nomine purgem?

DAPHN. Ne dubita, factum tota ratione probabit,
Nomen ubi audierit nostrum specimenque paternum.

PU. Ede igitur quod nomen habes? genus unde paternum
Sit tibi, nam quaedam est in nomine saepe voluptas.

DA. Daphnis ego, Lycidas pater est mihi, matre Nomaea
Haudquaquam obscuris natalibus editus, ipsa
Indole te generis supero, quae patre Menalca
Prodita, non adeo virtute excellis avita.

PUELL. Quas numerosa tibi pascunt armenta per herbas?
Qua sylvae regione tenes in montibus agnas?

DAPHN. Huc ades, en florent densa sub fronde cupressi,
Laeta haec interea depascite gramina tauri,
Rodite nunc frondosa meae dumeta capellae,
Dum loca demonstro nemorum secreta puellae.

PUELL. Quid facis, o Satyrisce? quid has insane papillas
Contrectas, casto quas cogit fibula nexu?

DAPHN. Prima haec vere suo ceu pubescentia mala,
Hic animus miro cognoscere gestit amore.

PU. Obstupeo, atque omnes gelidus timor occupat artus
Testor Pana, manus procul hoc a corpore tolle.

DAPHN. Sume animos, cur sic metuis? ceu mente labores.
Non est cur fugias tibi gaudia blanda ferentem.

PUELL. Verum age ne, dum me loca sordida in ista reclinas
Commacules pulchras immundo in pulvere vestes.

DAPHN. Hoc tua substernam tenerum sub corpora vellus
Ne tua sub tergo maculentur pepla supino.

PUELL. Eheu hanc etiam quo parvam Daphni relegas?
Cur abiit? quo me trahis improbe? quidve resolvis?

DAPHN. Has ego primitias Veneri gratissima solvo
Munera, et hoc illi debemus munus amantes.

PUELL. Daphni mane, nisi vana meas vox fertur ad aures,
Jam veniet qui nos deprendat et omnia turbet.

DAPHN. Oscula concubitusque tuos virides cyparissi
Alternante vicem sonitu ceu voce loquuntur.

PUELL. Quin reficis, quam rupisti mihi perfide vestem,
Quippe domum nudam pudet, et sine veste reverti.
DAPHN. Quam tibi direptam quereris, meliore rependam
Veste tuam, cultuque volens ornabo decenti.
PUELL. Omnia promittis prompta mihi munera lingua,
Post paulo fragili non dignature salillo.
DAPHN. Imo etiam, si largiri tibi talia possim,
Hanc animam grato cupiens pro munere solvam.
PUELL. Parce precor dea, ne saevi, Latonia virgo.
DAPHN. Mitte deam, nuptae tibi non favet amplius illa.
PUELL. Nunc vitula faciam qui me sibi subdit amari.
Eximiumque bovem Veneri mactabo maritae,
Quando huc perveni thalami sine crimine virgo,
Hinc abeo casti violato flore pudoris.
Sic illi membris aetate virentibus ibant,
Blandaque fundebant alterno verba susurro,
Linquentes placidi furtiva cubilia lecti.
Haec placide pascebat oves, jam grata sub imo
Gaudia corde premens, vultu simulante pudorem:
Taurinum ille gregem, furtivo Cypridos usu,
Pascua prospiciens pecori, laetatus abibat.

COLUS.

EIDYLLION XXVIII.

Donum Cecropiae lanificans o Cole Palladis,
Matronis labor et cura domos semper amantibus,
Tu nunc fide animo, et nos sequere in Neleos inclytam
Urbem, qua nemus est in viridi littore consitum
Sacratum Veneri; ventus eo nos feret a Jove
Obtentus precibus: navigium namque rogabimus,
Quod non flatibus ullis egeat prosperioribus.
Illic hospitis ut chara mei pectora Niciae,
Oblectem aspiciens, et simul oblecter ab illius
Aspectu, Charitum nam vir hic est germen amabile.
Te nos ex elephanti validis ossibus editum,
Uxori dabimus munera non optima Niciae,
Cui tu continuis efficies multa laboribus
Vestimenta viris, quasque ferant et mulierculae
  allas coeruleas foeminei tegmina corporis.
Nam tondent bis oves lanigeras, temporis annui
In quovis spatio, Theugenidem propter amabilem.
Sic est et celer et fractiferis nata laboribus
Rerum semper amans, quae deceant non nisi praeditam
Casto pectore, nequaquam igitur te Cole mittimus

Ignavae domui, non adamanti male ferias
In nostris adeo progenitum te regionibus.
Nam certe patria est clara tibi, quam vetus Archias
Olim constituens ex Ephyra condidit inclyta,
Praestans Trinacriae civibus urbs fortibus insulae.
At nunc sacra coles tecta domus famigerae, viri
Qui multam didicit, quam tenet et nunc sapientiam,
Morbos pharmaciis ejiciens utilibus graves,
Mileti siquidem clara coles moenia nobilis,
Cum Graecis habitans scilicet Ionibus, ut nurus
Per gentilitias emineat filia Theugenis
Te praestante Colo, te memorem possideat notam
Musas hospitis et semper amantis bona carmina.
Nam te forte aliquis conspiciens dixerit hospitum:
O quam muneris est magna satis gratia parvuli.
Nam quae dona ab amicis cuncta probanda sunt.

AMORES.

EIDYLLION XXIX.

In vino puer est sita candida veritas,
Ut verbum vetus est, nec habet dubiam fidem.
Verum dicere nos quoque convenit ebrios,
Ergo nunc animi tibi sensa ego detegam.

Toto me puer improbe pectore non amas.
Namque hoc dimidium superest animae mihi,
Formae munera rara adeo reputans tuae.
Jamque id quod reliquum est animae simul occidit.
Quod si forte voles, ego munere vixero
Tuo cum superis : sed ubi nihil annuis,
Cogis in tenebris male tristibus emori,
Sicut convenit, et miseris in amantibus
Semper tristitiae locus est, tamen o puer
Si vis te senioris et utilibus tibi
Uti consiliis, melius tibi cesserit,
Et laudans mea pectora sana probaveris.
Fac nidum tibi in arbore qualibet unicum,
Quo non reptile serpere possit agrestium
Ullum, nunc alia tibi fronde hodie places,
Atque cras alia, nec ab altero in alterum
Insanire pudet, siquidem tua contuens
Si quis corpora laudet, et omnia dixerit
Formosum, huic bonus incipis esse triennio
At te qui prius arserit, hic triduanus est.
Cordi forsitan alta superbaque sunt tibi,
Et spirare videre nisi eximios viros.
Sed tu, si sapies, similem tibi diliges
Quem constanter ames, utinam ita feceris.
A cunctis etenim bene civibus audies,
Et nec durus amor tibi fiet et impius,
Qui mentes hominum domat, et facile allicit,
Me, qui ferreus ante, nec edomitus fui,
Mollem fecit, et hactenus edomuit probe,
Sed nunc me miserum tua forma decens rapit,
Et captum tua labra tenerrima detinent.

IN MORTUUM ADONIN.

EIDYLLION XXX.

Adoniden Cytherea
Ut vidit interemptum,
Nuperque purpurantes
Genas colore foedum,
Et illitum cruore
Nigerrimo capillum,
Cupidines vocavit,
Et jussit ut vocati
Suem ferum sibi ipsi
Adducerent prehensum.
Qui jussa prosequentes
Mox lustra pervolarunt
Horrentis alta sylvae,
Tristemque et imbecillem
Suem gravi ligarunt
Rigore vinculorum.
Alius trahebat autem
Laqueo truci revinctum;
Hic terga verberabat,
Et arcubusque et ipsum
Urentibus sagittis.

Et ibat ille tristis,
Veneris quidem timebat
Superba jussa durae.
Cui dixit ipsa postquam
Conspexit esse captum:
Quid pessima o ferarum,
Tunc hoc femur decorum,
Meumne tu puellum
Insana vulnerasti?
Cui sic recepit ille,
Te diva Cypris, ipsum
Per et tuum puellum
Per haec et ipsa juro,
Quae vincla me coarctant,
Item per hos amores
Qui me tulere captum,
Laesisse non volebam
Quem nunc doles puellum,
Iniqua fata passum.
Sed ut decora vidi
Labra et vultus honesti
Pulcherrimum nitorem,
Statuam ratus deorum
Fuisse perpolitam,
Flammae nocentis hausi
Quo subruebar ignem.
Quem non ferens, ut illi
Nudum femur volebam
Insanus osculari;
Illi sed innocenti
Miser et mihi nocebam.
Hos nunc Venus profanos
Puni, recide dentes
Superfluos: quid autem

Fero amplius? sed haec si
Satis ampla poena non est,
Et ipsa labra puni
Haec: illius querentis
Venus miserta jussit
Amoribus protervis
Ut vincla dura solvant,
Et liberent ligatum.
Qui mitis inde sylvam
Nunquam subivit altam,
Sed ignibus propinquans
Suum nocentem amorem.
Incendit et perussit.

EPIGRAMMATA

THEOCRITI

LATINE CONVERSA

A

DAN. HEINSIO, ET HUGONE GROTIO.

[*Litterae praefixae singulorum interpretem indicant.*]

[EPIGRAMMA I. H. G.]

Serpillum densis foliis praesigne, rosasque
Rorantes divis pono Novensilibus.
Alticomam laurum, celebrat quam Delphica rupes,
Accipe sacratam Pythie Phoebe tibi.
At caper hic, qui nunc terebinthi brachia mordet
Ultima, mox aras imbuet ille tuas.

EPIGRAMMA. II. [D. H.]

Candidus haec Daphnis, molli qui lusit avena
Bucolicos hymnos, Pan, tibi deposuit:
Hos ternos calamos, jaculum, hinnuleamque, pedumque,
Et peram, qua tot dulcia mala tulit.

EPIGRAMMA III. [H. G.]

Dum vari in summis stant montibus, aequore campi
Frondibus instrato te sopor altus habet,
Daphni pater, Faunus te captat, et ipse Priapus,
Tempora sub crocea cui titubant hedera,
Et jam succedunt antro simul: effuge Daphni,
Effuge, nec somno mergere, sed vigila.

EPIGRAMMA IV. [H. G.]

Quo via per quercus, pastor, te ducet, imago est
Lignea, nuper adhuc, ut puto, ficus erat.
Monstrum informe, tripes, cum cortice, et auribus orbum:
In Venerem foetum quod tamen inguen habet.
Simplice quod cingit structum pietate sacellum,
Et viret e saxo lapsa perennis aqua.
Lauribus et myrtis, et odorifera cupressu,
Quas circumplecti palmite vitis amat.
Illic et tremulis mulcentes vocibus aures
Congeminant merulae murmura, veris aves.
Flava nec adversum ramis Philomela dolores
Dulcisono cessat molliter ore queri.
Illic ergo sede supplex, facilemque Priapum
Exora, ne me Daphnidis urat amor.
Si datur hoc, praesens hoedi cruor imbuet aras;
Daphnide sin potiar, victima terna cadet.
Tunc capro faciemus, ovisque sub ubere foetae,
Et vitula: placeant sic mea vota Deo.

EPIGRAMMA V. [D. H.]

Vis age per Nymphas gemina cantare cicuta
Dulce aliquid? blandos arripiens calamos
Incipiam simul ipse: simulque bubulcus et ipse
Daphnis ceratis ludit arundinibus.
Heic age post antrum quercus lateamus opacae:
Qui jacet hic, somno Pan viduandus erit.

EPIGRAMMA VI. [D. H.]

Ah ah, Thyrsi miser, quid prodest lumina bina
Humidulis frustra tingere lachrymulis?
Capra abiit, pulcher tibi foetus; abivit ad orcum:
Nam lupus hanc duris unguibus impediit.
Vana canes resonant; quid prodest? illius ossa
Vix superant raptae, vix superant cineres.

EPIGRAMMA VII. [D. H.]

Venit et excelsam Mileton Paeone natus,
Cum medio cupidus vivere posse viro
Niciade: hunc sacris semper colit ille et odoram
Protinus e cedro condidit effigiem.
Maximaque, Eëtion, artis tibi praemia solvit:
Teque ferunt totas applicuisse manus.

EPIGRAMMA VIII. [D. H.]

Epitaphium Orthonis.

Praecipit hoc Orthon Siculus: ne forte viator
Ebrius hybernae tempore noctis eas:

Namque ego sic jaceo, pro pulvere nempe paterno
Externa peregre contumulatus humo.

EPIGRAMMA IX. [D. H.]

Vitae parce tuae, tempestivusque, viator,
Nauta, scias vitae tempora pauca tuae.

EPIGRAMMA X. [D. H.]

In Effigiem Musarum.

Effigiem hanc vobis Xenocles, pia numina, Musae,
Effigiem statuit esse Novensilibus,
Musicus : haud aliter quis dixerit, hinc sibi nomen
Qui peperit, vestri quam memor ille fuit ?

EPIGRAMMA XII. [D. H.]

Epitaphium Eusthenis Phisiognomonis.

Eusthenei hic tumulus : mores dignoscere ab ore,
Eque oculis mentem cernere doctus erat.
Nunc pulchre a sociis peregre est peregrinus humatus :
Gratus ibi cunctis vatibus ille fuit.
Omnia quae decuit peregre tulit ipse sophista :
Cui procul a patria turba propinqua fuit.

EPIGRAMMA XII. [D. H.]

In tripodem Baccho dedicatum nomine Demotelis.

Demoteles dux ille chori, tripodem tibi, Bacche,
Te quoque qui divûm delicias posuit,

In cunctis medium tenuit: victorque chororum,
Qui modicum, qui fas cerneret, unus erat.

EPIGRAMMA XIII. [D. H.]

In effigiem Uraniae Veneris.

Publica non isthaec Venus est: placare memento
Uranien, castae munere Chrysogonae
In thalamo Amphicli, socii prolisque larisque,
His facilis quovis tempore vita fuit
A te principium ducentibus, o Dea: nam, qui
Dulcia cumque colit numina, laetus agit.

EPIGRAMMA XIV. [D. H.]

Epitaphium Eurymedontis.

Filiolum parvum liquisti: raptus et ipse
Vix juvenis, nunc hic conderis Eurymedon.
Et tibi nunc sedes Heroum in sedibus: illum
Virtutis patriae nomine turba colet.

EPIGRAMMA XV. [D. H.]

In eundem.

Cognoscam an pretium ponas virtutibus ullum,
An referat laudes improba turba pares.
Huic tumulo, dices, bene sit: namque Eurymedontis
Tam leviter sacrum contegit ille caput.

EPIGRAMMA XVI. [D. H.]

In Anacreontis statuam.

Imaginem, viator, illam conspice,
Et dicas simul ac domum redibis,
Anacreontis Teii vidi caput,
Si quis, dulce decus lyrae prioris.
Addensque, pueris gratus omnibus fuit,
Sic totum fueris virum locutus.

EPIGRAMMA XVII. [D. H.]

In Epicharmum.

Linguaque ipsa haec Dorica est, vatesque qui Comoediae
Dux est Epicharmus.
Ex aereque ipsum, Bacche, pro vero hic tibi
Cives posuerunt.
Quem Syracusis locarunt in ter amplis moenibus
Ut civibus aequum est.
Opum ille acervum possidebat, diligens
Persolvere cuique.
Multa certe quae forent pueris docebat usui.
Laus ampla sit illi.

EPIGRAMMA XVIII. [D. H.]

Epitaphium Clitae, nutricis Medei.

Hunc parvus tibi condidit Threïssa
Medeius tumulum, qua fert via, dedicatque Clitae:
Illud fert pretium beata nutrix,
Quod puerum nutrivit; adhuc etenim utilis vocatur.

EPIGRAMMA XIX. [D. H.]

In statuam Archilochi.

Archilochum ut cernas, sistas age, pristinum poëtam,
Autorem Iambi, cujus alta gloria,
Domosque noctis tangit atque lucis.
Scilicet hunc Musaeque et Delius ipse amavit augur:
Hinc arte dexter ille et exactus fuit,
Eposque dicere, ad lyramque cantum.

EPIGRAMMA XX. [D. H.]

In statuam Pisandri.

Aeterni sobolem Tonantis illum,
Et dextra et domito leone notum,
Vatum quotquot erant ubique, primus
Pisander celebravit ex Camiro.
Cujus sunt labor Herculis labores.
Hunc ipsum pia cura civitatis
Hic, ut noveris, aereum locavit
Multis postea mensibusque et annis.

EPIGRAMMA XXI. [H. G.]

In Hipponactem.

Hic hic poëta magnus Hipponax dormit:
Si sis scelestus, pergere ad tumulum noli;
Sin sis probusque, et e probis viris natus,
Tutus sedeto, si libebit, et dormi.

EPIGRAMMA XXII. [H. G.]

Auctoris in opus suum.

Alter erat Chius: verum ipse Theocritus autor,
E media fueram plebe Syracosia.
Natus Praxagorae, celebrisque in gente Philinae.
Carminis externi non mihi cura fuit.

BIONIS

EPITAPHION ADONIDIS,

ET

MOSCHI

QUATUOR EIDYLLIA,

LATINO CARMINE REDDITA

AB

EOBANO HESSO.

BIONIS

EPITAPHION ADONIDIS,

ET

MOSCHI

QUATUOR EIDYLLIA,

LATINO CARMINE REDDITA

AB

EOBANO HESSO.

BIONIS EPITAPHION

ADONIDIS.

Lamentamur Adonin, obit formosus Adonis,
Pulcher Adonis obit, teneri allacrymantur amores.
Jam non purpureis Venus amplius aurea pallis
Indormi, quin surge stola circumdata nigra,
O misera, et gravibus tua pectora plange lacertis,
Et dic omnibus, interiit formosus Adonis.
   Flemus Adonin, Acidalii ploretis amores,
Saucius albo dente jacet formosus Adonis,
Dente femur percussus apri, Veneremque dolore

Afficit expirans paulatim, cujus ab albo
Corpore destillat sanguis niger, ipsa sub altis
Bina superciliis flavescunt lumina, et oris
Purpurei rosa dulcis abit, simul oscula secum
Illa rapit moriens, quae tempore non tamen ullo
Deseret alma Venus; siquidemque et lumine cassi
Oscula sumpta placent Veneri; sed nescit Adonis
Ultima quis dederit morientibus oscula labris.
  Flemus Adonin, flentibus allacrymantur amores.
Lugubre lugubre vulnus habet percussus Adonis
In femore, at multo gravius sub pectore Cypris
Vulnus habet. nam turba canum fidissima circum
Adsistens puerum lugent. haec funera Nymphae
Lamentantur Oreades: ipsa soluta capillos,
Et sine sandaliis, incinctaque corpus honestum,
Et luctu confusa Venus, per saxa, per altos
Fertur iniquarum sylvarum culmina montes.
Corpore quam nudo per devia lustra vagantem
Hirsutique rubri lacerant sentesque molesti,
Et sacer exprimitur laniato e corpore sanguis.
Illa querens alta per valles voce profundas
Fertur, et Assyrium clamat sine fine maritum,
Et puerum sibi dilectum, cui sanguine nigro
Jam quoque molliculi foedantur tubera ventris,
Pectoraque effuso contacta cruore rubescunt
De femore, et niveae quondam sub pectore mammae
Purpurea jam tabe rubent sanieque cruenta.
  Eheu heu Venerem teneri allacrymantur amores,
Formosum illa virum primis amisit in annis,
Cumque viro formam divinam perdidit, ipsi
Namque decens Veneri donec superesset Adonis
Forma fuit, cum quo vitali munere functo,
Forma simul Veneris ceu vitae munere functa est.

Heu heu ingeminant lachrymoso murmure montes,
Arboreaeque trabes, et sylvis insonat heu heu,
Plorant et fluvii Veneris grave vulnus Adonim,
Alba prius florum capita icta dolore rubescunt.
Per colles Venus ipsa omnes, per rura, per urbes
Conqueritur, carmenque canit miserabile questu.
Eheu heu Venerem periit formosus Adonis.
Ipsa Echo resonat, periit formosus Adonis.
Quis magnum Veneris non deploravit amorem?
Ut vidit durum, ut cognovit Adonidis ulcus,
Ut femur aspexit rubicundo sanguine foedum,
Molliculas projecta manus, mane, inquit, Adoni,
Ut loquar extremum, et complectar, et oscula sumam.
Surge parum, mi dulcis Adoni, atque oscula sume haec
Ultima, tuque dato: sed quantum vivida possunt
Oscula perdurare, anima dum prorsus ab ipsa
Per mea labra means, jecorisque sub intima nostri
Spiritus ille tui dulcissimus influit oris,
Ipsa ego dulce tuo mulgebo ex corpore philtrum,
E totoque bibam mansurum pectore amorem.
Suaviolum tamen hoc in Adonin dulce reponam,
Quandoquidem tu me fugis, et me linquis, Adoni,
Et longum fugis infelix Acheronta sub atrum,
Crudelemque petis regem Plutona, sed ipsa
In vita hac invita moror, dea nempe, velimque
Praepetibus tua posse sequi vestigia plantis.
Accipe nunc inferna meum Proserpina Adonin,
Me siquidem es melior; te namque tuumque maritum
Omnia pulchra petunt, ad vos pulchra omnia tendunt,
Et nimis infelix ego sum, quia tristor et ipsum
Quod doleo nulla sanabile vulnus ab arte est.
Et ploro extinctum qui me oblectabat Adonin,
Teque simul metuo: verum optatissime rerum
Tu moreris, mihi dulcis amor ceu somnia vana

Effugit, in vacuo jaceo vidua ipsa cubili,
Cunctaque jam vacui per tecta vagantur amores,
Et simul ipse tibi mea maxima munera cestus
Deperiit. quid enim, puer audacissime, fortes
Exagitare feras quum formosissimus esses
Tam libuit? num tanta tuam vesania mentem
Cepit, ut usque adeo velles luctator haberi?
Sic est questa Venus, sic allachrymantur amores.
  Eheu heu Venerem periit formosus Adonis.
Tantum diva putres lachrymarum fundit in herbas,
Quantum Myrrhigeno de corpore sanguinis exit.
Quae simul ad terram pulchri labentia flores
Fiunt, namque rosam sanguis parit ipse rubentem,
De lachryma Veneris procera papavera surgunt.
  Lamentamur Adonin, obit formosus Adonis.
Desere jam sylvas, jam desine flere maritum
Diva tuum, jam lectus habet bene stratus Adonin,
Illum lectus habet Cypri jam tuus, ille peremptus
Est etiam formosus adhuc ceu dormiat ille.
Mortuus est formosus Adonis, age accipe, et illum
Mollibus impositum facito requiescere stratis,
Qualibus ille cubans locum tot noctibus olim
Carpebat dulce somnos, quum lectulus aurum
Totus erat qui nos capiebat. nunc tamen ipsum
Tristis adhuc tristem suspira mater Adonin,
Alma Venus jam pone suis in floribus ipsum,
Cumque ipso omnia florigeris impone coronis,
Namque ipso moriente vigorque et gratia florum
Marcuit, et posita defloruit omnis in herba,
Nunc asperge oleo, pretiosis unge veneris.
Ah pereant nunc unguenta omnia, quando unguentum
Dulcis Adoni tuum periit. nunc ipse recumbit
Vestibus infectis ostro formosus Adonis.
Circumstant teneri, et multum lachrymantur amores,

Flavicomos pulchro detonsi a vertice crines.
Ille manu teretes tractat moerente sagittas,
Hic arcum tenet, extremam trahit ille pharetram,
Alter parva pedum tibi vincula solvit, Adoni,
Alter aquam properat fudisse lebetibus aureis,
Ille femur lavat, hic a tergo concutit alas,
Ut juvenem relevet motaque refrigeret aura;
Ipsi omnes lugent Veneris grave vulnus amores:
Lampadas extinxit cunctas Hymenaeus in ipso
Limine, et excussit genialem a fronte coronam,
Dulce melos quondam, non amplius insonat Hymen,
Amplius haud Hymen canitur, placet hoc magis, heu, heu.
Eheu heu et Adonin, et amplius heu Hymenaeum:
Lugent et niveae Charites Cynareïde natum.
Interiit formosus Adonis, id alternantes
Alta voce canunt, et te Venus alma querendo
Exuperant. lugent etiam fatalia Parcae
Numina Adonidis, et cantu lachrymantur Adonin,
Quas, et si cupiat, Stygia non audit ab umbra.
Namque ipsum duro cohibet Proserpina vinclo.
Desine moesta Venus, nimios jam desine luctus,
Pone modum lachrymis hodie. nam flere necesse est
Saepius atque alium lachrymabere rursus in annum.

MOSCHI

AMOR FUGITIVUS.

EIDYLLION I.

Quaerebat profugum quondam per devia natum
Cypris, et inclamans clara sic voce locuta est.
Nonne quis in triviis errantem vidit Amorem?
Ille meus puer est, qui nunc fugitivus aberrat.
Mercedem tali feret index munere dignam,
Suaviolum Veneris. si vero adduxerit illum,
Non jam suaviolum tantum, plus hospes habebis.
Plurima signa insunt puero, si videris inter
Forte quater quinos alios, cognoscere promptum est,
Non est alba cutis, color inficit igneus, acres
Flammantesque oculi, mens improba, mellea linguae
Gratia, quod loquitur non sentit, atrocibus irae
Si quando stimulis agitur mens aspera saevit,
Fraude dolisque puer fallax, mendacia miscens,
Crudeles ludos agit, aurea vernat in ipsa
Vertice caesaries, fronti non est pudor ullus,

Parva manus verum longe jaculatur, in ipsum
Saepe Acheronta jacit, Plutonia regna lacessens,
Nudum corpus habet, mentem fallacia velat,
More avium quatit excutiens per brachia pennas,
Nunc hos, nunc alios petit, atque in viscera serpit
Saucia saepe viri, percussae saepe puellae.
Parvulus est illi quem contrahit omnibus arcus,
Impositum nervo telum breve, quo tamen ipse
Sidera summa ferit; tergo tenus aurea pendet
Plena venenatis, calamis et parva pharetra.
Me quoque saepe ipsam calamis ferientibus, et sunt
Omnia saeva isthaec, sed multo saevior illa
Parva manu fax est, qua Solem saepe perurit.
Quod si ceperis hunc, strictum preme, ne qua videto
Te capiat flentis miseratio. riserit autem,
Fortius ipse liga: consurget in oscula, noli
Consentire, mala haec sunt oscula, labra veneno
Tota tument, atque ipsa malum sunt labra venenum.
Dixerit, hospes, habe, nostra haec tibi tradimus arma,
Et simul obtulerit, nihil accipe. talibus armis
Fallit, et ignitum derivat in ossa venenum.
Omnia namque ferunt certum dona illius ignem.

EUROPA.

EIDYLLION II.

Europae placidum quondam per membra soporem
Immisit Venus, et nocturno dulcia visu
Somnia non vanis dedit apparere figuris.
 Tempus erat, jam sidereae pars tertia noctis
Transierat, prope erat roseis aurora quadrigis;
Tempore quo mollis gratissima munera somni
Irrepunt vinclisque ligant praedulcibus artus,
Veraque per cunctas pascuntur somnia terras.
Excelsa placidam carpebat in arce quietem
Virginitatis adhuc vernans in flore pudicae
Filia Phoenicis formosa Europa superbi,
Talia quum tacita sub nocte insomnia vidit.
 Forte duas terras, Asiam, quaeque obtinet oram
Littoris oppositi, pro se certare putabat.
Utraque foeminei praestabat imagine cultus,
Ex his plus Asiae contendere visa, puellam
Esse suam, se vitales edisse sub auras,
Se genitam sibi praesentes aluisse sub annos:
Altera praevalidis manibus tractabat, et, ipsam

Non tamen invitam rapiens, fatalia dixit
Ista dari Jovis arbitrio sibi praemia magni
Europen, placida quum mox excussa quiete est,
Desiluit thalamis, ut erat conterrita, pulchris,
Et, stupefacta novis animum per talia monstris
Visa, diu tacite sedit, manibusque quietis
Sicut adhuc oculis geminas adsistere coram
Matronas cupido contendere cerneret ausu,
Tandem haec attonita, sibi reddita, voce loquuta est:
Quis superûm nova monstra, quis haec mihi somnia misit
Corpora quae grata requie defessa foventi
Mollibus in lectis, thalamique cubilibus alti,
Tam certis vacuum venere per aëra pennis;
Quaenam visa mihi dulcis sub imagine somni
Hospes erat mulier? quam me succendit amore
Illa sui? quam me vultu suscepit amico,
Agnovitque suam ceu quae peperisset et ipsam?
Sed tamen ista bono faciles mihi somnia divos
Testor ut eveniant. haec illa loquuta requirit
Protinus aequales genere atque aetate puellas,
Dilectasque sibi socias, quibus ipsa solebat
Collusisse, choros si quando, aut festa parabat
Gaudia, sive undis liquidi laveretur Anauri,
Aut varios legeret per prata nitentia flores:
Atque illi sociae mox apparere puellae
Incipiunt, calathos implendos floribus omnes
Gestantes manibus niveis, et prata petentes
Proxima littoribus, quo saepe venire suetae
Quaerebant roseis grata oblectamina campis,
Curvaque spectabant ferientes littora fluctus:
Quas inter calathum de vimine textilis auri
Ipsa tulit pulchrum Vulcania dona laborem,
Quem Lybiae dedit ignipotens, quo tempore primum
Neptuni intravit thalamos, haec Telephaëssae

Sanguine conjunctae sibi. Telephaëssa pudicae
Mater Agenoridi tantum dedit inclyta donum,
Munera Daedaliam multum spectanda per artem.
Illic artifici desculpta erat Inachis auro,
Ipsa bovem referens et adhuc mugitibus Io
Apta, sed ingenium retinens animumque puellae,
Triste videbatur rapido pede nare per aequor
Coeruleum; namque ignipotens desculpserat aequor;
E regione viri stabant duo littore in alto,
Mirantes liquida arva bovem transire natantem:
Verum illic inerat quoque Juppiter, ille juvencam
Leniter attrectans moenibus coelestibus, illi
Blandus erat, tandemque exutam cornibus Io
Ad vaga delatam septemplicis ostia Nili
Pristina restituit formosae in membra puellae.
Stabat enim referens argentea cornua Nilus,
Aerea vacca fuit, caelatum Juppiter aurum
Extrema circum calathi rutilantis in ora
Sculpserat, idem opifex Jove natum et Pleiade Maia,
Quem prope sicut erat virga confectus et harpe,
Lumina perpetuo, quondam intentissima, somno
Fractus in aequorea jacuit vigil Argus arena;
Cujus ab effuso quae sanguine prodiit ales
Florigeris varios pennis imitata colores
Stabat, et amplexu caudae ceu nave tegebat
Extremas calathi pennis umbrantibus oras.
Talem tum calathum speciosa Europa ferebat.
Ut simul in campum variis venere virentem
Floribus, hic alias aliae cepere parato
Vere voluptates: hyacinthum haec legit odorum;
Ista verecundo narcissum flore comantem:
Haec brevibus foliis serpilla virentia carpsit,
Multaque declivi nascentia proxima terrae
Germina, molle crocum carpentes floris odori,

Gramina contundunt, quas inter regia virgo
It media incedens, et lilia summa rosarum
Demetit. ignito veluti fulgore micantum
Qualis cincta choro Charitum Venus, omnibus una
Plus decet, illa quidem nec virginitatis honorem
Servatura diu, nec lilia pulchra legendo
Indultura animo. nam visa Juppiter illa
Vulnera Cypriaca nova fixus arundine sensit,
Sola quidem Cytherea Jovem domat ipsa superbum,
Qui nunc zelotypae metuens Junonis ab ira,
Et teneram captare volens in virgine mentem,
Esse deum celat, solitaeque insignia formae
Ponit, et induitur speciosi corpore tauri:
Non tamen aut qualis stabulis nutritur in altis,
Aut qualis domito trahit esseda grandia collo.
Hunc formae melioris honor commendat: in omni est
Parte color flavus formosi corporis: albam
Aequali spatio distantia cornua frontem
Ornabant: non magna quidem, sed qualia lunae
Dixeris, in medium quum se vaga contrahit orbem.
Talis, ubi in prata viridantia pascua venit,
Non torva timidas torrebat fronte puellas,
Sed magis allectos vultus probitate trahebat,
Nullaque non fieri propior cupiebat, et ipsum
Contrectare manu, cujus de corpore spirans
Immortalis odor fragrantia lilia prati
Vincebat, stetit ante pedes ab Agenore natae,
Lambebatque manus et eburnea colla puellae,
Decepitque animum nou durae virginis: ipsum
Illa tenens manibus sensim contrectat et albam
Abstergens labris spumam, simul oscula jungit:
Ille sonans blanda summugit voce, putaris
Mygdonis audiri quos reddit tibia cantus.
Jam vero ante pedes sese inclinatus amator

Projicit Europae, simul hanc cervice reflexa
Aspicit, ostentans lati mollissima dorsi
Tergora, longicomas quum sic affata puellas
Dicitur ipsa : agite ô sociae, considere mecum
Quid prohibet tergo bovis hujus amabilis ? et jam
Non secus ac navem placidissima terga reclinans
Omnes accipiet vultu mansuetus, et ipso
Blandus ab aspectu, non jam simulantia tauris
Ora gerens aliis, et certe vivus in ipso
Est animus, tantumque humanae vocis egebat.
Haec effata bovem ridens conscendit, et alto
Insiliit tergo, reliquas cunctatio praesens
Detinuit. praedam raptor mox taurus amatam
Constringebat agens, et proxima littora saltu
Contingens, rapido cursu pervenit in aequor,
At conversa retro socias vocat ipsa puellas
Europe, tenditque manus, timor impedit illas
Nec potuere sequi jam marmora salsa tenentem.
Tum vero ex ima Nereïdes aequoris unda
Grandia progressae cetëia terga tenebant
Innantes; mare Neptunus tranquillat, ab undis
Grandisonum caput attollens, fratrique marinum
Sternit iter. circum hunc madidi Tritones euntes,
Coerulei maris indigenae, conchisque sonantes
Oblongis, Paeana Hymenaeaque sacra canebant.
Ipsa sedens Jovis in tergo bovis, hac tenet uncum
Cornu, laeva manus vestes legit. uda plicatas
Ne riget unda maris. nam quae per longa pependit
Ex humeris tremulo sinuata est flamine vestis,
Non secus ac levibus volitantia vela carinis.
Sic ut et Europen quadam tenus ipsa levaret.
Quae postquam patriae de littore longius orae
Abfuit, et neque jam littus montesve videntur,
Jamque nihil vacuum nisi desuper aëra cernit,

Praeter aquas infra vasta feritate patentes,
Circum prospiciens timido sic ore loquuta est,
Quo me, taure, rapis? quis eras? quibus artibus usus
Has potes ire vias, nullis hominumve ferarumve
Emensas pedibus? neque te mare terret euntem,
Quum tantum rapidae superent vada coerula naves,
Et tauros sit fama vias metuisse marinas?
Unde tibi dulcem potu mare proferet undam?
Unde cibum dabit? anne aliquis tu, taure, deorum?
Quod si es, cur indigna deis facis? at neque sicci
Per terram delphines eunt, neque per mare tauri.
Tu vero et terra vadis neque mergeris unda
Aequoris, officium remorum sustinet anceps
Ungula, quam vereor ne mox et in aëra summum
Sublatus volites, aviumque simillimus alas
Aërias moveas. miseram me scilicet, ecquid
Ipsa domum linquens patriam, taurumque sequuta
Nave peregrinas tauro feror exul in oras?
At tu magne vagae Neptune tridentifer undae
Sis placidus, quem luminibus jam cernere veris
Ipsa mihi videor, sternentem passibus undas
Lenibus aequoreas, cursumque tridente regentem.
Non haec absque deo peragro freta coerula ponti,
Humentesque vias pelagi. sic illa loquuta
Conticuit, quam sic affatus cornig.r est bos,
Fide animo, ne, virgo, time quas aspicis undas
Aequoreas, ego sum magni moderator Olympi,
Quem nunc adsimilem tauro sub imagine falsa
Ire vides; quoniam possum apparere figura
Qua volui, quandoque libet tuus ardor amantem
Me trahit, et taurum tanti maris aequora jussit
Metiri; jam te Crete, quae me quoque parvum
Nutriit, excipiet sponsam Jovis ipsa jugales
Creta tibi thalamos, et sacra Hymenaea parabit.

Ipsa ex me paries clarissima pignora, natos
Sceptrigeros, reges in maxima regna futuros.
Dixit, et evenit quod dixerat, inclyta namque
Jam Creta apparet, quam postquam Juppiter orbem
Attigit, hic falsi deponit cornua tauri,
Fitque quod esse decet, solventem virginis oram,
Atque pudicitiae primum libantis honorem.
Huic lectum celeres sternebant pluribus Horae
Floribus. ipsa prius virgo, Jove sponsa marito
Prodiit, et facta est non uno pignore mater.

EPITAPHIUM BIONIS.

EIDYLLION III.

Tristia lugentes suspiria ducite sylvae,
Nunc mihi Sicelides, et amarae Doridos undae
Flumina, nunc deflete peremptum morte Biona,
Nunc tristes plantae lacrymarum fundite guttas,
Nunc nemora et saltus miseris ululate querelis,
Tristibus ô moesti flores spirate corymbis,
Nunc lugubre rosae rubeant, nunc triste papaver,
Nunc hyacinthe sonet tua littera, scilicet ai ai.
Non tamen hoc satis est ai ai, plus ergo loquatur,
Litterulasque velis foliis inscribere plures.
Occidit indigna confectus morte poëta.

Dicite Sicelides lugentes, dicite Musae,
Lusciniae densa foliorum in fronde querentes
Fluminibus Siculis Arethusae dicite, fato
Interiisse Biona, mala quo morte perempto
Mortuus est et cantus et omnis Dorica Musa.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Musae,
Strymonii nunc flete ad aquas lugubria cygni,
Clangite flebilibus funebria carmina collis,
Qualem de vestris labris dedit ipse canorem,
Quale melos cecinit per stagna Oeagria Nymphis.
Dicite, Bistoniisque palam narrate puellis.
Interiit fato crudeli Doricus Orpheus.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Musae.
Quem pecus omne cupit, quem grex desiderat omnis,
Non canit amplius ille sub arboribus desertis
Non sedet amplius ille canens, sed Ditis in aula
Immemores hymnos, et longa oblivia cantat.
Nunc omnes muti scopulosa cacumina montes,
Omnia nunc armenta tacent, taurique bovesque
Errantes ululant, nec dulcia gramina carpunt.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Musae.
Ipse tuam mortem flavus deflevit Apollo,
Ante diem sublate Bion, te lumine cassum
Et Satyri lugent, et nigra in veste Priapi,
Longaque capripedes ducunt suspiria Panes,
Per sylvas etiam lugent te Naiades udae,
Omnis et in lachrymas conversa est unda profusas.
Ipsa, vagans tacitis petrosa per avia lustris,
Moesta dolet, quoniam tibi non respondeat, Echo,
Quod sileat, quod non imitetur labra canentis
Amplius, ad cujus mortem sunt protinus omnes
Arboribus fructus dejecti, floribus omnis
Interiit vigor, ipse ovibus defecerat humor
Lactis, et alvea non aliquo jam melle fluebant,

Sed cera moriebantur lugubre sub ipsa,
Extincto nec melle tuo, divine poëta,
Promere mel aliud nobis vel habere necesse est.
  Dicite Sicelides lugentes, dicite Musae.
Non tantum aequoreis Delphin lugebat in undis,
Nec tantum in scopulis questa est Philomela remotis,
Nec tantum aërios per montes flevit hirundo,
Nec tantum Alcyone potuit sensisse dolorem,
Amissum Ceyca suum quo tempore flebat.
  Dicite Sicelides lugentes, dicite Musae.
Nec vero tantum glaucis in fluctibus olim
Cerylus ingemuit, nec tantum in vallibus Euri
Memnona deflerunt volucres ad busta volantes,
Quantum omnes lugent extincti fata Bionis.
  Dicite Sicelides lugentes, dicite Musae.
Lusciniae cantu suaves, atque omnis hirundo,
Ille canens olim quas oblectare solebat,
Quasque loqui docuit densa sub fronde sedentes,
Mutua flebilibus diffundunt carmina linguis,
Et quibus ipsae olim recinebant saepe columbae
Tristia lugubri recinunt sua murmura cantu,
Nos quoque triste levi modulamur carmen avena.
  Dicite Sicelides lugentes, dicite Musae.
Quis nunc, quis calamosque leves syringaque dulcem
Inflabit, ter et amplius o adamate poëta?
Ore quis audebit tales contingere cannas?
Namque tuum spirant et adhuc os guttura flatum,
Ipsa tuis densa sub arundine vocibus Echo
Pascitur, et cupidis mandit tua carmina labris:
Quae nunc ipse fero Pani, qui forsan et ipse
Carminibus certare tuis vereatur et ori,
Ne tecum cantando ferat fortasse secundas.
Nunc etiam, quo te quondam oblectare solebat,
Spectantem fluctus, in littoribusque sedentem

Flet Galatea melos, nec enim tu qualia Cyclops
(Hunc fugiebat enim) cantabas carmina, sed te
Aspiciens formosa choros Galatea movebat,
Nunc oblita maris deserto in littore vaccas
Pascit adhuc, quas tu quondam servare solebas.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Musae.
Omnia Musarum demortua munera pastor
Sunt tecum, periere tenerrima basia tecum
Cuncta puellarum latam per Doridos oram.
Impia, nunc moesti tua fata queruntur amores
Ante sepulchralem tumulum. te Cypris amavit
Plus quam quae charo dedit oscula nuper Adoni,
Illo quo juvenem morientem contigit ore.
Hic tibi nunc fluviorum o vocalissime moeror,
Hic alter dolor ille tuos depascitur artus;
Interiit siquidem quondam divinus Homerus,
Ipsius hoc os Calliopes tam dulce sonansque,
Quem tu flebilibus lachrymis et voce sequutus,
Impia tam dulcis deploras funera nati
Littora, et indigno implesti maria omnia planctu.
Filius en alter tibi nunc defletur, et aegro
Illius ob mortem consumeris ossa dolore.
Musarum siquidem biberant de fontibus ambo,
Pegasidum latices de fontibus ille bibebat;
Sicelis huic cupidas fauces Arethusa rigabat.
Ille malum cecinit Troiae fatale Lacaenam,
Et magnum Thetidis lachrymosa ad Pergama natum,
Et cum forti Agamemnone flavicomum Menelaum.
Hic vero non bella, aut tristia facta canebat,
Sylvestrem sed Pana, boves in pascua ducens,
Oblectabat amoeno carmine, pavit et ipsos,
Componens tenui dulces syringas avena.
Formosis docuit dare basia grata puellis,
Inque sinu Venerem et dulces nutribat amores.

Dicite Sicelides lugentes, dicite Musae.
Omnes praeclaris orbatae civibus urbes
Illustres flevere suos ceu numina cives.
Te luget brevis ipsa suo plus Ascra poëta,
Carmina nec tantum Boeotides aurea sylvae
Pindaricae flevere lyrae, quantum tua lugent.
Alcaeo plus ipsa suo te Lesbos ademptum
Luget, et ipsa suo plus Ceia moenia vate,
Te plus Archilocho Paros ingemit, inclyta Sapphus
Carminibus positis tua cantat adhuc Mitylene.
Carminibus quicunque valent et voce poëtae
Deplorant tua fata Bion, te funere mersum
Sicelides, decus ille Sami, deplorat, at inter
Consuevit quibus ille prius ridere Cydonas
Luminibus lachrymas Lycidas nunc fundit inanes;
Triopidum vero te deflet in urbe Philetas,
Testaturque suos lugens ad Alenta dolores.
Ipsa Syracusiae tua fata Theocritus urbi
Conqueritur monstratque, sed et haec ego moesta doloris
Ausonici sero officio tibi carmina solvo,
Qui non hospes in haec pastoria carmina veni,
Sed quae discipulus didici tuus, atque Camoenas
Adsero ceu proprias Siculae per Doridos oram.
Divitias aliis, mihi carmina sola relinquens.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Musae.
Heu mihi quod malvae virides et adhuc redolentes,
Atque apium viride, et quod totum floret anethum
Saepe reviviscunt, et in annum deinde reverso
Sole renascuntur. nos magni, nosque potentes
Quum semel occidimus, quum primum fata subimus,
Condimur in terram, atque intra cava busta reclusi
Perpetuo durum dormimus tempore somnum.
Et tua clare Bion nunc molliter ossa quiescunt,
Perpetuoque tacens, terra sepeliris in alta.

Batrachon at Nymphis placuit superesse poëtam,
Et semper cantare aliquid, quod scilicet illi
Haudquaquam invideo. nam pessima carmina cantat.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Musae.
Noxia crudeli tibi sunt data pharmaca dextra,
Clare Bion, certe tu dira venena bibisti.
Quis tamen accessit quem non tua labra sonoro
Moverunt cantu? quis tam ferus ille? quis autem
Tam crudelis erat? qui vel tibi miscuit? aut qui
Mista dari jussit tibi pharmaca, nec sit captus
Carminibus, miraque tui dulcedine cantus?
Dicite Sicelides lugentes, dicite Musae.
Justitiam sed nemo potest evadere quisquam.
Verum ego nunc luctu afficior te propter acerbo,
Et lachrymas fundo. quod si descendere possem
Vivus ad inferni Phlegethontia tartara Ditis,
Sicut et Ismarius cithara venerabilis Orpheus,
Et Laërtiades Troiae populator Ulysses.
Sicut et Alcides quondam descendit, et ipse
Limina, ut inspicerem numquid pallentibus umbris,
Et magno caneres et qualia carmina Diti
Audirem; sed tu dominae nova carmina Ditis
Bucolicum Siculumque melos cane, quod juvet illam.
Illa quidem Siculis etiam consueverat olim
Ludere littoribus, patriaeque in vallibus Aetnae
Dorica virginea modulari carmina lingua.
Non sine honore canes, non praemit nulla dabuntur,
Ut blandis citharae modulanti cantibus Orphei
Reddidit Eurydicen, sic te quoque forte remittet
Montibus his, divine Bion. quod si mihi Musae
Sint faciles, nihil addubitem quin protinus ipsam
Accedam, et blando Plutonem carmine tentem.

MEGARA UXOR HERCULIS.

EIDYLLION IV.

Quid curis adeo te nunc mea mater acerbis
Affligis ? magnoque animum moerore dolentem
Conficis ? et tua non ullus jam tempore longo
Inficit ora rubor, sed vultu marcida palles.
Nempe malis premitur clarissimus ille tuorum
Filius, et requiem non invenit aerumnarum
Rege sub ignavo, tanquam si forte leonis
Serviat imbelli generosa ferocia cervo.
Heu cur me tantis coelestia numina divûm
Affecere malis ? cur me genuere parentes
In tam vivacem crudelia fata futuram ?
O ego non felix, quando non illa merentis
Invenere viri thalamum mala, cujus honorem
Tam colui, quanti charissima lumina feci.
Quem quoque nunc animo venerorque coloque fideli,
Quo neque viventum quisquam contemptior umquam
Extiterit, neque qui tantos perferre labores,
Aut poterit tales invicto pectore curas.
Infelix qui, quas vel ei dedit autor Apollo,
Vel mala Parcarum vel Erinnyos impia turba,

Occidit gravibus sua pignora chara sagittis:
Perditus atque furens animo per tota vagatus
Limina, caede replens, et caesis omnia natis,
Quos oculis vidi ipsa meis a patre peremptos
Infelix, nam quisquam alius non talia vidit,
Ne per visa quidem tacitae nocturna quietis.
Nec tamen auxilio me saepe vocantibus ipsis
Mater eram, nec erant vires mihi tale potentes.
Namque aderat fatale malum, vincique negatum.
Parvula ceu vero volucris tristatur, ubi illi
Implumes pereunt pulli, quos improbus anguis
Vepribus in densis rapiens vorat ore cruento,
Quos supra querulum stridens volat anxia mater,
Nec tamen auxilii quicquam pereuntibus affert,
Nam pavet, et saevum propius timet ire draconem;
Sic ego, quae pariens sum facta miserrima mater,
Dilectos lugens quondam mea pignora natos,
Per mea non sano currens pede tecta vagabar.
Atque utinam tristi confixa sub hepate dirum
Ipsa experta forem telum, natisque peremptis
Mortua sim simul ex illo confecta veneno.
Cynthia foemineis numen venerabibe turbis,
Sic poterant chari tibi nos flevisse parentes,
Plurimaque in manibus funebria dona ferentes,
Imposuisse pyris aequalibus, ossaque eodem
Mandassent tumulo, quacunque in parte sepultis.
Nunc pueris foecunda colunt hi moenia Thebas.
Possessa Aonii perarantes pinguia campi,
Verum ego Tiryntho sterili Junonis in urbe
Pluribus infelix cor fracta laboribus angor,
Nec variat fortuna modum mihi saeva malorum,
Nec lachrymis requies numquam cessantibus ulla est.
Quoque virum videam vix temporis hora pusilli est.
Aedibus in nostris etenim numerosa laborum

Otia vertentes, terraque marique superbis
Viribus affligit saxo vehementior omni,
Durior et ferro pectusque animumque ferocem.
Ac tu non aliter, quam si de flumine pleno
Stillet aquae rivus, noctesque diesque profusis
Fletibus indulges. sed enim nec qui mea praesens
Vulnera soletur quisquam est affinis amicus:
Non etenim mecum nunc tecta domestica servant;
Verum omnes nemorosa ultra praedivitis Isthmi
Regna colunt, nec adest quisquam mihi cui mea curae
Sint mala, qui placida soletur voce relictam.
Sola ego cunctarum sum facta miserrima matrum.
Sed quae sola meos potuit lenire dolores,
Et quadam tenus est animo levis aura jacenti
Pyrrha soror, sed et ipsa sui nunc aegra mariti
Flet super Iphiclo nato tibi et hoc quoque, nam te
Mortalique deoque viris peperisse putarim,
Natos per totum miseros magis omnibus orbem.

Hactenus illa quidem querulo sermone profata est,
Et simul undanti demisit lumine guttas,
Plus pomis viridi lectis de fronde recentes,
Dum memor infelix natorum est atque parentum.
Haud aliter lachrymis humectans ora genasque,
Constitit Alcmene, et suspiria tristia ducens,
Sic affata nurum verbis prudentibus infit.

O nimis infelix adverso filia fato,
Quid venit in mentem res haec tibi? tristibus ambas
Quidve mones lacrymis, miseros dum mente labores
Enumeras memori, quos jam deflevimus olim?
Num fatis haec tolerasse fuit, si sola fuissent?
Nunc mala continuo crescunt, nunc nulla dierum
Non aliquid nostris lugubre doloribus addit,
Et luctus vehementer amans queat ille videri,
Qui nostri studeat titulos numerare doloris.

Fide animo, non haec sumus ex Jove fata supremo
Sortitae : sed enim te fine carente laborum
Involvi cumulo video mea filia. verum
Ipsa tuo possum facile ignovisse dolori,
Quum nulla invitent satiatam gaudia mentem
Amplius, et nunc te supra quam credere possis
Lugeo, et ex animo miseror, quia te quoque nostri
Participem fieri voluit sors improba fati ;
Et quae triste gravant nostrum caput aerumnarum
Numina Persephones Acherusia testor, et ipsam
Spiciferis Cererem redimitam tempora sertis,
(Quas prudens aliquis nostris ex hostibus optem
Pejeret, ut magno luat haec perjuria damno)
Non minus esse mihi charam, nec pejus amari
Quam si te proprio peperissem sanguine, quam si
Sola domi superes, atque unica filia nostrae.
Quod te non dubie meminisse fatebere. quare
Nec te deliciae nostrae, dulcisque voluptas,
Hac mihi neglectam tam dura sorte queraris,
Non si vel graviora fleam, vel largius atris
Pulchricomae Niobes lachrymis, nec plurima lugens
In mala dejectum genitrix, ut nos quoque nurum
Ex ulla penitus reprehendi parte meretur.
Ipsa quidem longos menses bis quinque peregi,
Grande laboranti pondus sub pectore gestans,
Ipsum qui Stygii me pene subire coëgit
Praevalidas portas, et ferrea limina Ditis,
Talia tamque gravis tolerantem incommoda partus.
Nunc tamen externo mihi perditus ille sub orbe,
Forsitan ad saevi pergens certamina Martis
In nóva bella ruit, nec adhuc rationibus ullis
Auguror infelix num sit rediturus, et ipsum
Exceptura ego sim, vel an hoc quoque fata negarint :
Nunc quoque me terrent quae tristia somnia vidi,

Nuper quum placidae demisi membra quieti,
Quam metuo, ne triste aliquid portendere nobis
Visa horrenda velint. mihi enim sub nocte silenti
Adstitit, attritum retinens utraque ligonem,
Herculis invicti virtus illa inclyta, tanquam
Agricola, aut magno conductus munere fossor,
Ingentem viridi fossam facturus in agro,
Nudus et investis, nec amictus, ut ante, virili
Corpus erat tunica, neque crassae tegmine lenae.
Postquam ceu valido cui cincta est vinea vallo
Imposito totum confecit fine laborem,
Ferrato innitens excelso pectore telo
Jam sumpturus erat, quos ante solebat, amictus,
Quum subito emicuit rapidae vis ignea flammae
Pro magnae tumulo caecaque voragine fossae;
Jamque furens immensus et insedabilis ignis
Ante ipsum juxtaque et in ipsius ora ruebat.
Ille quidem pedibus semper velocibus usus
Dirum Vulcani prompta virtute furorem
Vitabat, cedensque retro sua membra ligone
Non secus ac scuto defensans: denique circum
Omnia lustrabat, huc illuc lumina versans,
Impia pugnantem ne flamma prehenderet ipsum:
Cui dum subsidio, nisi vana insomnia vidi,
Magnanimus venit Iphiclus, procumbere terrae
Visus erat labens, nec posse resurgere rectus,
Sed miser immotus jacuit ceu debilis aevo
Decrescente senex, quem viribus invida magnis
Invitum populatur et opprimit aegra senectus,
Stratus humi jaceat, donec quis praetereuntum
Sublevet exhibeatque manum; sic ipse jacebat
Scutifer Iphiclus, latera aegre ignavia versans.
Ipsa videns natos cassos ope denique flebam,
Donec nostra levis dissolvit lumina somnus,

Et rubicunda diem veniens aurora reduxit.
Talia per tacitae quae vidi insomnia noctis
Excubias : quae cuncta, precor, vertantur in ipsum
Eurystheum genere a nostro, sed fiet et illi
Maximus hic vates animus meus, omnia divi
Sic, et non alia ducant ratione faventes.

CHIT-CHAT.

AN IMITATION OF THEOCRITUS.

IDYLL. XV. Ενδοι Πραξινοα, &c.

MRS. BROWN.

Is Mistress Scot at home, my dear?

SERVANT.

Ma'm, is it you? I'm glad you're here,
My *Missess*, tho' resolved to wait,
Is quite *unpatient*—'tis too late.
She fancy'd you would not come down,
—But pray walk in, Ma'm—Mrs. Brown.

MRS. SCOT.

Your servant, Madam. Well, I swear
I'd giv'n you over—Child, a chair.
Pray, Ma'm, be seated,

MRS. BROWN.

Lard? my dear,
I vow I'm almost dead with fear.
There is such *scrouging* and such *squeeging*,
The folks are all so disobliging;
And then the waggons, carts and drays
So clog up all these narrow ways,
What with the bustle and the throng,
I wonder how I got along.
Besides the walk is so *immense*—

Not that I grudge a coach expence,
But then it jumbles me to death,
—And I was always short of breath.
How can you live so far, my dear?
It's quite a journey to come here.

MRS. SCOT.

Lard? MA'M, I left it all to *Him.*
Husbands you know, will have their whim.
He took this house.—This house? this den.—
See but the temper of some men.
And I, forsooth, am hither hurl'd,
To live *quite out of all the world.*
Husband, indeed!

MRS. BROWN.

Hist! lower, pray,
The child hears every word you say.
See how he looks—

MRS. SCOT.

Jacky, come here,
There's a good boy, look up, my dear.
'Twas not papa we talk'd about.
—Surely he cannot find it out.

MRS. BROWN.

See how the urchin holds his hands.
Upon my life he understands.
—There's a sweet child, come, kiss me, come,
Will *Jacky* have a sugar-plumb?

MRS. SCOT.

This Person, MADAM (call him so,
And then the child will never know)
From house to house would ramble out
And every night a drunken bout.
For at a tavern he will spend

His twenty shillings with a friend.
Your rabbits fricaseed and chicken,
With curious choice of dainty picking,
Each night got ready at the *Crown*,
With port and punch to wash 'em down,
Would scarcely serve this belly-glutton,
Whilst we must starve on mutton, mutton.

MRS. BROWN.

My good man, too—Lord bless us! Wives
Are born to lead unhappy lives,
Altho' his profits bring him clear
Almost two hundred pounds a year,
Keeps me of cash so short and bare,
That *I have not a gown to wear;*
Except my robe and yellow sack,
And this old lutestring on my back.
—But we've no time, my dear, to waste
Come, where's your cardinal, make haste,
The KING, God bless his majesty, I say,
Goes to the house of lords to-day,
In a fine painted coach and eight,
And rides along in all his state.
And then the QUEEN—

MRS. SCOT.

Aye, aye, you know,
Great folks can always make a shew.
But tell me, do—I've never seen
Her present Majesty, the QUEEN.

MRS. BROWN.

Lard! we've no time for talking now,
Hark!—one—two—three—'tis *twelve* I vow.

MRS SCOT.

KITTY, my things,—I'll soon have done,

It's time enough, you know, at *one*.
—Why, girl! see how the creature stands?
Some water here, to wash my hands.
—Be quick—why sure the gipsy sleeps!
—Look how the drawling daudle creeps.
That bason there—why don't you pour,
Go on, I say—stop, stop—no more—
Lud! I could beat the hussy down,
She's pour'd it all upon my gown.
—Bring me my ruffles—can'st not mind?
And pin my handkerchief behind.
Sure thou hast aukwardness enough,
Go—fetch my gloves, and fan, and muff.
—Well, heav'n be prais'd—this work is done,
I'm ready now, my dear—let's run.
Girl,—put that bottle on the shelf,
And bring me back the key yourself.

MRS. BROWN.

That clouded silk becomes you much,
I wonder how you meet with such,
But you've a charming taste in dress.
What might it cost you, Madam?

MRS. SCOT.

Guess.

MRS. BROWN.

Oh? that's impossible—for I
Am in the world the worst to buy.

MRS. SCOT.

I never love to bargain hard,
Five shillings, as I think, a yard.
—I was afraid it should be gone—
'Twas what I'd set my heart upon.

MRS. BROWN.

Indeed you bargain'd with success,
For its a most delightful dress.
Besides, it fits you to a hair,
And then tis slop'd with such an air.

MRS. SCOT.

I'm glad you think so,—*Kitty*, here,
Bring me my cardinal, my dear.
Jacky, my love, nay don't you cry,
Take *you* abroad!—indeed not I;
For all the *Bugaboes* to fright ye—
Besides, the naughty horse will bite ye;
With such a mob about the street,
Bless me, they'll tread you under feet,
Whine as you please, I'll have no blame,
You'd better blubber, than be lame.
The more you cry, the less you'll——
——Come, come then, give mamma a kiss,
KITTY, I say, here take the boy,
And fetch him down the last new toy,
Make him as merry as you can,
——There, go to KITTY—there's a *man*.
Call in the dog, and shut the door,
Now, MA'M,

MRS. BROWN.

Oh Lard!

MRS SCOT.

Pray go before.

MRS. BROWN.

I can't indeed, now.

MRS. SCOT.

MADAM, pray.

MRS. BROWN.

Well then, for once, I'll lead the way.

MRS. SCOT.

Lard! what an uproar! what a throng!
How shall we do to get along?
What will become of us?—look here,
Here's all the king's horse-guards, my dear.
Let us cross over—haste, be quick.
—Pray sir, take care—your horse will kick.
He'll kill his rider—he's so wild.
—I'm glad I did not bring the child.

MRS. BROWN.

Don't be afraid, my dear, come on,
Why don't you see the guards are gone?

MRS. SCOT.

Well, I begin to draw my breath;
But I was almost scar'd to death.
For when a horse rears up and capers,
It always puts me in the vapours.
For as I live,—nay, don't you laugh,
I'd rather see a toad by half,
They kick and prance, and look so bold,
It makes my very blood run cold.
But let's go forward—come, be quick,
The crowd again grows vastly thick.

MRS. BROWN.

Come you from *Palace-yard*, old dame?

OLD WOMAN.

Troth, do I, my young ladies, why?

MRS. BROWN.

Was it much crouded when you came?

MRS SCOT.

And is his majesty gone by?

MRS. BROWN.

Can we get in, old lady, pray
To see him robe himself to day?

MRS. SCOT.

Can you direct us, dame?

OLD WOMAN.

Endeavour,
TROY could not stand a siege for ever.
By frequent trying, TROY was won,
All things, by trying, may be done.

MRS. BROWN.

Go thy ways, Proverbs—well— she's gone—
Shall we turn back, or venture on?
Look how the folks press on before,
And throng impatient at the door.

MRS. SCOT.

Perdigious! I can hardly stand,
Lord bless me, MRS. BROWN, your hand;
And you, my dear, take hold of hers,
For we must stick as close as burrs,
Or in this racket, noise and pother,
We certainly shall lose each other.
——Good God! my cardinal and sack
Are almost torn from off my back.
Lord, I shall faint—Oh Lud—my breast—
I'm crush'd to atoms, I protest.
God bless me—I have dropt my fan,
—Pray did you see it, honest man?

MAN.

I, madam! no,—indeed, I fear
You'll meet with some misfortune here.
—Stand back, I say—pray, sir forbear—
Why, don't you see the ladies there?

Put yourselves under my direction,
Ladies, I'll be your safe protection.

MRS. SCOT.

You're very kind, sir; truly few
Are half so complaisant as you.
We shall be glad at any day
This obligation to repay,
And you'll be always sure to meet
A welcome, sir, in—Lard! the street
Bears such a name, I can't tell how
To tell him where I live, I vow.
—Mercy! what's all this noise and stir?
Pray is the KING a coming, sir?

MAN.

No—don't you hear the people shout?
'Tis Mr. PITT, just *going* OUT.

MRS. BROWN.

Aye, there he goes, pray heav'n bless him?
Well may the people all caress him.
Lord, how my husband used to sit,
And drink succes to honest PITT,
And happy o'er his evening cheer,
Cry, you shall pledge this toast, my dear.

MAN.

Hist—silence—don't you hear the drumming?
Now, ladies, now, the KING's a coming.
There, don't you see the guards approach?

MRS. BROWN.

Which is the King?

MRS. SCOT.

Which is the coach?

SCOTCHMAN.

Which is the noble EARL OF BUTE,

Geud-faith, I'll *gi* him a salute.
For he's the *Laird of aw our clan*,
Troth, he's a *bonny muckle man*.

MAN.

Here comes the Coach, so very slow
As if it ne'er was made to go,
In all the gingerbread of state,
And staggering under its own weight.

MRS. SCOT.

Upon my word, its *monstrous* fine!
Would half the gold upon't were mine!
How gaudy all the gilding shews!
It puts *one's* eyes out as it goes.
What a rich glare of various hues,
What shining yellows, scarlets, blues!
It must have cost a heavy price;
'Tis like a mountain drawn by mice.

MRS. BROWN.

So painted, gilded, and so large,
Bless me! 'tis like my lord mayor's barge.
nd so it is—look how it reels!
'Tis nothing else— a barge on wheels.

MAN.

Large! it can't pass St. *James*'s gate,
So big the coach, the arch so strait.
It might be made to rumble thro'
And pass as other coaches do.
Could they a *body*-coachman get
So most preposterously fit,
Who'd undertake (and no rare thing)
Without a *head*, to drive the king.

MRS. SCOT.

Lard! what are those two ugly things

There—with their hands upon the springs,
Filthy, as ever eyes beheld,
With naked breasts and faces swell'd?
What could the saucy maker mean,
To put such things to fright the QUEEN?

MAN.

Oh! they are Gods, Ma'm, which you see,
Of the *Marine Society.*
Tritons, which in the ocean dwell,
And only rise to blow their shell.

MRS. SCOT.

Gods, d'ye call those filthy men?
Why dont they go to sea again?
Pray, tell me, sir, do you understand,
What do these *Tritons* do on land?

MRS. BROWN.

And what are they? those hindmost things,
Men, fish and birds, with flesh, scales, wings?

MAN.

Oh, they are Gods too like the others,
All of one family and brothers,
Creatures which seldom come a-shore,
Nor seen about the king before.
For *Show*, they wear the *yellow Hue*,
Their *proper* colour is *True blue*.

MRS. SCOT.

Lord bless us! what's this noise about?
Lord, what a tumult and a rout!
How the folks holla, hiss, and hoot!
Well—Heav'n preserve the EARL OF BUTE!
I cannot stay, indeed, not I,
If there's a riot I shall die.
Let's make for any house we can,
Do—give us shelter, honest man.

MRS. BROWN.

I wonder'd where you was my dear,
I thought I should have died with fear.
This noise and racketing and hurry
Has put my nerves in such a flurry!
I could not think where you was got,
I thought I'd lost you MRS. *Scot*;
Where's MRS. *Tape*, and, MR. *Grin*?
Lard, I'm so glad we're all got in.

FINIS.

